

Giới thiệu Hoa Đào Bay Đây Trời

Tác giả Bát Mặc Đào Tử cho ra mắt siêu phẩm Hoa Đào Bay Đây Trời, câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình cổ đại kể về lúc tôi 12 tuổi chưa từng nghĩ tới năm 21 tuổi tôi sẽ nắm giữ một trái tim vô cùng cường đại, bao dung Vạn Tượng, hải nạp bách xuyên*, không quan tâm hơn thua. Tóm lại, có thể khái quát một cách đơn giản là biến thái.* Có câu thành ngữ: "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại" (Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn). Ý là trái tim khoan dung Tôi cũng chưa từng nghĩ tới, chờ tôi tí mĩ chuẩn bị nội tâm cường đại của tôi, chính thức hoàn lương lập gia đình buông tha phong trào trùng sinh xuyên không quạu năm nay, ông trời tại cổ tình sơ ý một chút để cho tôi xuyên qua ~ Xuyên thì xuyên, trùng sinh thì trùng sinh, tuổi thơ tôi cũng nhạt như nước ốc~ tôi sợ cái gì. Ngự Tả được nuôi lớn thế nào vậy? trong truyện hot trùng sinh, lão công là thế nào mà có? Thiếu niên dưỡng thành. Hoa đào là thế nào tới? Tự bay tới hả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Loại Thời Điểm Tôi Xuyên Qua?

Editor: Jesse Tran

Tôi là Tô Xán. 21 tuổi. Chiều cao 1m71, cân nặng 50kg. Không có ham mê bất lương, trước mắt là muốn thực tập biên tập viên vô danh của một tạp chí nổi danh nào đó.

Vị trí hiện tại: quán cà phê nổi tiếng ở khu bách hóa đầu đường Đại Dương.

Hành động: nụ cười tiêu chuẩn, trang phục tiêu chuẩn, cử chỉ đúng mực.

Hoạt động đang thực hiện: xem mắt.

Đối tượng xem mắt: con trai của lãnh đạo một công ty nào đó. Số tuổi: 26 tuổi.

Tôi nhìn hắn, mỉm cười.

Nhìn hắn tôi, mỉm cười.

Gió thổi qua ngoài cửa sổ, ba giờ đã qua.

Khóe miệng của tôi bắt đầu giật giật, mở miệng "Tôi cảm thấy vô cùng tốt."

Tiểu tử đối diện cười ôn nhu, "Tôi cũng cảm thấy không tệ."

Bất chợt, tôi cảm giác cảnh tượng bắt đầu xoay chuyển, hai người chúng tôi cùng đứng ở trên đỉnh Hoa Sơn, nhìn nhau cười một tiếng, loại cảm giác này như là gặp kỷ phùng địch thủ của tôi vậy, cuối cùng tiểu tử nói, "Cứ như vậy đi." Tôi nghĩ cẩn thận một chút, gật đầu một cái. Bộ dạng không chút sợ hãi. Hết cách rồi, loại chuyện như vậy, tôi nhất định không thể để cho anh nghĩ tôi còn non nớt, khí thế cường đại mới là vương đạo.

Chờ hắn đi trước, tôi tiếp tục nhìn tách cà phê trước mặt, uhm, cà phê nơi này ngon thật. Jesse-ddleendAnnn Về phần đối tượng xem mắt vừa rồi, uhm, đáng đáp rất tốt, nhìn đáng đáp có thể biết được đầu óc chắc cũng có vấn đề giống tôi, tiêu cực cộng tiêu cực bằng tích cực, về sau chắc có thể sinh được một đứa trẻ bình thường.

Một người đứng ở lối đi bộ, một trận gió lạnh thổi qua, tôi ngẩng đầu nhìn trời, ông trời, tôi vẫn còn muốn lập gia đình, tôi buông tha giấc mộng xuyên không rồi, còn kế hoạch bồi dưỡng tiểu chính thái cũng bị từ bỏ, tôi muốn hoàn lương.

Tự giễu chính mình, bạn học Tô Xán, thì ra là cho tới bây giờ người vẫn không có số làm diễn viên. Ai ~

Vừa đi vừa nhớ lại tiểu tử ban nãy, đáng đáp vô cùng tốt, hàng lông mày cũng có chút quen thuộc, chỉ là không thể nào nhớ ra, tại sao lại cảm giác có điểm giống một người? Tôi bắt đầu suy tư, uhm, thời điểm anh ta vừa mới nhếch khóe miệng lên một chút, cái góc độ đó, có chút giống hồ ly. Giống như.

A ~ tôi nhớ ra rồi, Vương Ngôn, người đàn ông tôi vừa gặp đã thích, hai người bọn họ lớn lên rất giống nhau! Nghĩ tới đây tôi bị kích động một phen, chợt ngẩng đầu, nhìn lại đèn đỏ đối diện chợt lóe. Lại quay sang bên cạnh nhìn một chút, một chiếc xe đang đi về hướng tôi. Uh, trong nháy mắt, tôi vẫn còn đang suy nghĩ, nên tiến lên phía trước hay là lùi về sau an toàn hơn, sau cùng tôi quyết định lùi lại mấy bước, cũng đúng lúc này, tôi bị đâm.

Trước khi chìm vào bóng tối, tôi bắt đầu oán niệm, ông trời, tôi thật vất vả mới trở lại lương thiện Người tự nhiên để cho tôi bị xe tông? Được rồi, trừ phi là để cho tôi xuyên qua, nếu không tôi đầu thai lần nữa sẽ tiếp tục tác oai tác quái! Chờ coi!

Cuối cùng, không thể không nói chính là, tôi quả nhiên có mệnh làm diễn viên.

Sống lại

Đối với tình huống trước mắt tôi có thể nói gì? Tôi còn có thể nói cái gì? Người khiến tôi còn dám nói cái gì nữa?

Khi tôi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là tôi chưa chết, phản ứng thứ hai, chúc mừng chúc mừng, tôi đã xuyên không rồi, phản ứng thứ ba, lần nữa chúc mừng, tôi xuyên đến chính bản thân, loại này gọi là Trùng sinh.

Hoàn hồn lại, tôi phát hiện ra mình tay thô chân thô, rất tốt, tôi nhớ được, lúc 18 tuổi tôi gặp vấn đề về cân nặng, cho nên tôi có thể khẳng định hiện tại tôi nhất định là rất béo, nhìn lại diện tích phòng một chút, uhm, nếu như mà tôi nhớ không nhầm sau khi tôi thi cấp ba xong thì dọn nhà, cũng chính là, hiện tại thời điểm tôi trùng sinh ít nhất là 5 năm về trước. Xem cái bụng phệ đầy mỡ của tôi, nhìn đáng ghét, tôi lại muốn giảm cân lần nữa. Azzzzz ~

Cửa “Rằm” một tiếng bị mở ra, ngẩng đầu, mẹ tôi xông tới “Mau! Rời giường, ngủ tiếp con sẽ thành heo đó, theo mẹ ra ngoài chạy bộ!” Tôi bỗng nhiên dừng động tác mặc quần áo lại, quay đầu lại nhìn mẹ, mẹ ~ thì ra là lúc tôi còn nhỏ mẹ chăm chỉ như vậy, còn đi chạy bộ, làm sao tôi lại quên được chứ? Nhìn mẹ tôi lúc này, trên mặt không có nếp nhăn gì, eo ra eo, chân ra chân, vì vậy trong đầu tôi hiện lên cảnh mẹ thân yêu của tôi vừa đi vừa gặm chân gà vừa thúc giục tôi, quả nhiên, trẻ tuổi thật là tốt ~ mẹ tôi cũng từng thon thả như vậy nha.

Mặc quần áo từ từ, yên lặng đi ra cửa theo mẹ tôi cùng chạy bộ, mẹ tôi đi ở phía trước dáng vẻ hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng giẫm chặn tại chỗ giống như nữ vương, tôi cúi đầu thờ, hết cách rồi, béo ~ chạy bộ có thể không thờ gấp sao?

Mẹ tôi đột nhiên nói một câu: “Hôm nay con không ngủ nướng hả? Kỳ quái, cũng biết tự ra khỏi giường, thật không dễ dàng ~”

Tôi bất đắc dĩ nhìn bà: “Con ngủ nữa là thành heo mất, làm xấu mặt mẹ, vì mẹ cũng là vì chính con, con phải dậy chứ sao.”

Lúc này mẹ tôi thấy kỳ quái, “Tâm trạng con hôm nay thật không tệ, nói nhiều như vậy.” Tôi giật mình, quên mất, trước kia khi 18 tuổi tôi vẫn vô cùng hướng nội, không có nói chuyện nhiều như vậy.

Đột nhiên mẹ ôm chặt lấy tôi, “Không tệ, đây mới là con gái của tôi ~ tôi thật may mắn, lúc trước không ôm nhầm con, làm người sao có thể sống khép kín như vậy được! Hic hic ~ cuối cùng con cũng thông suốt.”

Tôi thở ra, cũng may, mẹ tôi là một đại mỹ nhân.

“Mau qua đây, cùng mẹ làm, đứng rồi, kéo duỗi tay ra, nếu không sao mà phát triển dễ dàng được.” Mẹ tôi vừa mở rộng thân thể vừa hô khẩu hiệu cho tôi, tôi nhận nhìn trái tim đang rút gân, tiếp tục vận động.

“Đứng rồi, sáng sớm hôm nay ba con mới trở về, hôm qua khẳng định vừa bị lãnh đạo kéo đi làm thêm giờ, đi, chúng ta đi ra chợ một chút, mua chút sườn trở về cho ba con bồi bổ, suốt ngày phải làm thêm giờ như vậy, ba con không suy sụp mới là?” Mẹ tôi vừa nói vừa kéo tôi đi về phía chợ.

Tôi sững sờ, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì, ngây ngốc đứng bất động tại chỗ.

Mẹ nhìn tôi, “Sao thế? Lại giả vờ ngớ ngẩn? Con không muốn đi thì mẹ đi một mình, con đi thẳng về nhà dọn dẹp đồ đạc đi, hôm nay phải đi báo danh chứ? Sắp xếp đồ đạc rồi bảo cha con đưa con đi trước đi.” Tôi lắc đầu một cái, ôm lấy mẹ tôi “Mẹ, mẹ đưa con đi đi, con nhớ là mẹ đưa con đi.”

Mẹ tôi cười lên: “O ~ con không phải là vẫn luôn dính lấy ba con sao ~ khi nào đổi thành dính mẹ rồi hả? Được rồi, chút quay trở lại mua sườn, chúng ta đi ghi danh trước!”

Tôi cúi đầu, trong mắt ươn ướt. Sau đó cười cười, mặc kệ nó, chuyện sau này, sau này hãy nói ~ bây giờ là cuộc sống tuổi thơ vui sướng!

Chờ một chút, mới vừa rồi mẹ tôi nói đến cái gì? Ghi danh?

Tôi kéo mẹ, “Mẹ, đi ghi danh ở đâu?”

Mẹ tôi nhíu mày hỏi tôi: “Không phải là chứ? Ngày đầu tiên tựu trường đã muốn trốn học? Hôm nay là ngày đầu tiên con ghi danh vào trung học đệ nhất, mau trở về báo danh, ngày đầu tiên tựu trường nhất định phải gây được ấn tượng tốt với giáo viên.”

Gi? Ngày thứ nhất tựu trường cấp hai? Thì ra hiện tại tôi mới 12 tuổi? Ai da má ơi, tôi cá người 21 tuổi xuyên qua đến năm 12 tuổi, biên độ này không phải quá lớn sao? Nghĩ đến còn có thi cấp ba, thi tốt nghiệp trung học, thi đại học... thần linh ơi!!! Tôi bắt đầu khủng hoảng.

Mẹ tôi đi ở phía trước kêu, “Ngây ngốc làm gì à? Đi mau lên.” Ánh mặt trời vẩy lên mái tóc dài của mẹ tôi phía trước, ánh vàng rực rỡ, tôi nhớ được, từ sau khi tôi học xong cấp hai, mẹ tôi luôn để tóc ngắn, dài như vậy, cười như vậy, lâu rồi tôi chưa được nhìn.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, 12 tuổi, người phụ nữ kia lúc này vẫn chưa xuất hiện, cha tôi không biết người phụ nữ đó, còn kịp, đứng rồi ~ còn kịp. Nếu như không phải là sự xuất hiện của bà ta, hai người họ vẫn tốt đẹp, sẽ không ly hôn.

Đúng, đối với tôi là một khởi đầu tốt đẹp ~ chạy về phía trước quá khứ nào.

Ông trời, có phải là Người đặc biệt cho tôi cơ hội để tôi đưa gia đình mình trở về quỹ đạo? Ha ha~ vì mẹ tôi, cuộc thi nối tiếp cuộc thi cũng được, thi tốt

ngiệp trung học rồi liền thi đại học cũng được, hừ ~ một lần nữa thi thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Mời Cách Xa Tôi Một Chút

Editor: Jesse Tran

Thật vất vả mới mặc xong bộ đồng phục học sinh, oán thán nhìn cái bụng trâu cùng gương mặt ục ục thịt của tôi, tôi lẩm nhẩm: “Đồng chí Tô Xán, giảm cân mãi mãi không kết thúc, cố gắng lên!” Sau đó xoay người, lưng đeo túi, đỡ túi giúp mẹ tôi.

Mẹ tôi nhìn tôi, “Không cần tặng lễ thật sao?”

Tôi lắc đầu, chép miệng: “Không cần.”

“Con chắc chắn chứ?”

Tôi không nhận được nhìn mẹ, “Con khẳng định! Đồ mình giữ lại ăn, đưa một lễ thôi là được.” Từ năm thứ hai tiểu học mẹ phát hiện tôi bị phạt đứng ở cửa ra vào không được vào lớp học, mẹ tôi đã nuôi dưỡng tặng quà thành thói quen tốt đẹp, từ đó về sau, bao lớn bao nhỏ bao lì xì liên tục không ngừng đưa đến chủ nhiệm lớp cùng với tất cả giáo viên các khoa trong phòng làm việc. Thấy mặt của giáo viên đã cảm thấy ghét, còn nhớ rõ khi đó lúc bọn họ nhận được quà tặng thì mặt mày hồng hào, nụ cười nở rộ đáng về tôi liền ngửa tay.

Chỉ là khi đó, tôi có thói quen trầm mặc, lại còn cười ngây ngô. Bất quá bây giờ tôi, chỉ có một dòng oán khí, giáo viên cũng không phải là người? Tôi cũng vì nịnh bợ bọn họ mà tự móc tiền của mình, hừ ~

Mẹ tôi trầm mặc, vẫn đưa tôi tới tận cửa phòng học, kéo tay của tôi, vô cùng nghiêm túc nói, “Tô Xán, nếu con muốn đi tiểu, nhớ nhất định phải gõ tay, không phải tè ra quần như trước nữa. Biết không?”

Trong nháy mắt, trái tim của tôi lại bắt đầu co rúm một chút.

“Đi học lúc ngủ không nên thở khò khè, nhớ chưa?”

Lại co rút lần nữa

“Còn nữa nhớ đi vệ sinh xong phải mặc quần, rồi kéo khóa đằng hoàng. Nhớ chưa?”

Tôi nhẩn nhẩn con co rút đau đớn ở tim, phất tay một cái, “Mẹ, mẹ có thể đi được rồi.”

Sau đó lặng lẽ đi tới đứng ở cửa nở nụ cười có phần cứng nhắc với chủ nhiệm lớp, đi vào phòng học. Tùy tiện tìm một chỗ ngồi ngồi xuống.

Bên cạnh đột nhiên có một âm thanh, “Mẹ bạn thật tốt nha, bác nói..... Không phải thật chứ?”

Tôi quay mặt sang, nhìn cậu ta, một thằng con trai mập mạp nháy mắt với tôi, nếu như mà tôi nhớ không lầm cậu ta gọi là Viên Âm. Sau lại là học sinh tiêu biểu của lớp toán chúng tôi, tôi cười cười: “Bạn cảm thấy thế sao?”

Nói xong tôi đảo mắt, cúi đầu lật giáo trình. Lúc đó, vẫn học rất đơn giản chỉ là học một ít ngữ văn, số học, Anh ngữ, ngữ văn cũng không có nhiều, bắt đầu từ cấp trung học đệ nhất tôi chính là đại diện lớp ngữ văn, điều này luôn là thể mặt của tôi. Toán học, uh..... Công thức học thuộc là được rồi, đồ thị cũng học qua, học lại cũng không thành vấn đề. Anh ngữ, tôi nhớ tới bắt đầu từ tiểu học Anh ngữ chính là cơn ác mộng của tôi, bởi vì chủ nhiệm lớp tiểu học là một giáo viên tiếng Anh, chuyện thích làm nhất chính là chỉnh ngữ pháp của tôi lại còn thường xuyên gọi mình tôi, điều thực sự tốt trong năm ấy là, tôi bắt đầu gia nhập Câu Lạc Bộ Lữ Hữu, làm quen với một đứa bạn biến thái trong câu lạc bộ, trong đó có một điểm biến thái tương đồng với sở thích của tôi, thích xem gv, chứng ngại duy nhất đúng là, cô ấy là một người Mỹ. Vì nghiệp lớn của hủ nữ chúng tôi, cô ấy vô cùng đau buồn quãng cho tôi trọng trách học tiếng Anh, từ đó về sau, tôi nghiêm túc học tiếng Anh và tiếng Nhật, tiếng Nhật của chúng tôi là cùng chung mục tiêu, bởi vì sự nghiệp gv của Nhật Bản vô cùng lớn mạnh, tiếng Anh chẳng qua là cầu nối tình bạn của chúng tôi, càng vui sướng hơn vì sự nghiệp yy mỹ nam. Vì vậy, thành ra tôi không hiểu được ngữ pháp, nhưng xem phim không cần phụ đề cũng hiểu nói đàm ba câu với người nước ngoài cũng không thành vấn đề, ngữ điệu của tôi cũng giống như người bản địa vậy.

Khi đó, tôi nghĩ rằng nếu như không làm được biên tập, tôi có thể đi làm phụ đề, vừa lật dịch av, gv*, vừa chảy máu mũi, tôi tin rằng cũng là một loại mất hồn thấu tận tâm can.

*gv: gay video

Av: adult video

Nói vào chuyện chính.

Có lẽ là thái độ của tôi không đủ thiện ý, bạn học Viên Âm rút đầu một cái, sau đó tự giác thả đồ dùng xuống phía sau rồi chỗ ngồi. Tôi đáng sợ như vậy sao? Tôi không bình thường như vậy sao? Tôi càng thêm oán niệm, huyết áp tụt tụt.

Sau đó, hầu như mọi người trong lớp đều đến đông đủ, nhưng tôi vẫn không thấy tên kỳ lạ kia.

Thầy giáo hắng giọng một cái, “Tôi bắt đầu điểm danh~ người nào có thì la lên.”

“Vương Ngôn (shuo), Vương Ngôn (shuo).” Cả lớp im lặng. Thầy giáo kêu hai tiếng vẫn không có ai nhận, tôi rất buồn bực và lại vô cùng thiếu kiên nhẫn mà nói “Thầy giáo, chữ đó đọc là ‘Thuyết’, tiếng thứ tư.” Tôi nhớ rằng, cũng tại thời điểm báo danh này, thầy giáo kêu nửa ngày không ai phản ứng, cậu ta vô cùng không hài lòng đứng ở cửa vừa đi vào vừa cãi chính, chữ kia đọc là “Thuyết”. Nghĩ tới đây, tôi theo bản năng nói ra, có lẽ là do phiên nào nên tôi tự nhiên nói ra.

Thầy giáo hướng ánh mắt đến chỗ tôi, rõ ràng chứa đựng bất mãn, “Chữ này rõ ràng đọc là ‘Ngôn’. ‘Từ sinh khế khoát/ Dữ tử thành thuyết/ Cháp tử chi thù/ Dữ tử giai lão** Chữ kia đọc là ‘Thuyết’.” Tôi theo bản năng nói ra, đúng vậy, từ lần đầu tiên nghe được câu này tôi đã luôn gắn liền với tên của cậu ta, những lời này từ lần đầu tiên gặp cậu ta vẫn quanh quẩn ở trong lòng, nhàn nhạt chưa từng tan biến, chỉ là sau này, tôi mới hiểu được, có một từ gọi lưỡng tình tương duyệt, một kiểu yêu say đắm giống như thuốc độc, tự tổn thương chính mình.

** Trích một câu thơ trong Kinh thi, ý là “Sống chết hay chia xa, cùng người thề nguyện. Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Thầy giáo ngăn người, định nói điều gì đó. “Chữ kia, quả thật đọc là ‘Thuyết’, thưa thầy.” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng từ cửa truyền đến, một bóng dáng cao gầy đứng nơi đó, không đúng, cái thời điểm kia còn không phải là cao cho lắm, chỉ là khá gầy, tôi vừa ngẩng đầu, cậu ta đã đứng ở đó, không nói thêm lời nào một nụ cười nhàn nhạt nở rộ ở trên môi, như có như không, cậu ta từ từ quét mắt một cái, tôi đột nhiên căng thẳng trong lòng. Tô Xán, bây giờ mới 21 tuổi, không phải 12 tuổi, sao mà có thể bị đũa con nít mê hoặc? Loại này yêu nghiệt lúc nhỏ nhất định là bị mẹ tôi dọn dẹp, trưởng thành bị nam nhân đụng ngã mới có thể duy trì thẳng bằng thế giới sinh thái, với người không quan hệ, không sao. Nói xong, tôi lại ngẩng đầu, đã bình tĩnh hơn nhiều.

“Thật xin lỗi, em tới trễ.” Nói xong, trực tiếp đi vào, một bộ dạng không chút để ý. Cậu ta giống hệt trong trí nhớ của tôi, tôi nhớ được, năm đó cậu ta vốn là như vậy, không chút để tâm đến cái gì, trừ lúc ở trước mặt một cô gái khác, nghĩ tới đây, trong lòng vừa căng thẳng, sao lại nhớ tới những thứ này, nếu ông trời đã cho may cơ hội này, nói sao đi chăng nữa vẫn phải dính líu đến cậu ta.

Chưa kịp phản ứng, những người bên cạnh đã ngồi xuống. Tôi khẩn trương nhìn cậu ta, “Cậu định làm gì?”

Cậu ta nhìn tôi, “Ngồi xuống thôi. Có vấn đề gì không?” Sau đó thu dọn gì đó trong túi xách.

Tôi hít một hơi, “Bạn học Vương, mời cách xa tôi một chút.”

.....

Phòng học lại một hồi an tĩnh, tay của cậu ta dừng lại. Những người khác cũng bắt đầu nhìn sang chỗ tôi.

Một lát sau, cậu ta quay mặt lại, khẽ mỉm cười, “Không.”

Trong nháy mắt, tôi không có kịp phản ứng, cậu ta vừa mới cười, cái đó nụ cười thanh thanh đậm đậm, nhưng có hương vị không cách nào tả được, tự nhiên tôi bị một nụ cười của một nhóc con làm điên đảo, làm sao có thể? Tại sao có thể? Mặc dù cậu ta là người bạn nhỏ Vương Thuyết mà tôi thích, nhưng tôi dù gì cũng 21 tuổi, 21 tuổi ~ trong nháy mắt nội tâm tôi bắt đầu điên cuồng sụp đổ, chẳng qua tôi đã không còn là đứa con nít đơn thuần, mặt ngoài nhìn còn là một dáng vẻ lạnh nhạt, hết cách rồi, lên đại học chăm ngôn cuộc đời của tôi chính là: “Chính là cú kéo đến trên quần cũng phải biểu hiện gió nhẹ nước chảy.” Cho nên, tôi vô cùng bình tĩnh xốc lên bọc sách, rồi đi chỗ ngồi, tìm kiếm những chỗ khác.

Chủ nhiệm lớp: “Tô Xán, mời em quay về chỗ của mình.”

Tôi vừa đi vừa nói: “Ngay đây ạ, em đang tìm chỗ.” Nói xong câu đó, miệng thầy chủ nhiệm rõ ràng co quắp một cái, “Tôi bảo em quay lại bên cạnh Vương Thuyết!”

Những lời này vừa nói xong, trong lớp cười ầm lên, bên cạnh một thằng con trai nhìn tôi nháy mắt, “Mau! Trở lại bên cạnh Vương Thuyết đi!”

Vạch đen.....

Tôi chạy một vòng, không có chỗ ngồi, đi trở về bên cạnh cậu ta, tên nhãi này bám lấy tay nhìn tôi, ánh mắt kia mang theo chút hài hước, “Bạn phải trở lại bên cạnh tôi thôi.”

Tôi trầm mặc, bi thống mà buồn bực ngồi xuống. Có lẽ là quá mức thương cảm, thân thể của tôi rất tự nhiên xảy ra một phản ứng: chảy ra hai hàng nước mắt.

Lúc này tôi nhớ tới rồi. “Nhẹ nhàng một trong nước, đưa tình không phải ngữ”, được rồi, tôi thừa nhận cái đó là nước bên trong, không phải nước mắt của tôi, đưa tình không phải ngữ cũng không phải là tôi tâm tình bây giờ, chỉ là, tôi đã đến một loại cảnh giới khác.

Hướng về phía Vương Thuyết, tôi thật là, yên lặng không phải ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quân Huấn Là Ma Chướng, Vương Thuyết Là Ma Vương

Editor: Jesse Tran

Vốn cho là trùng sinh để cho người ta rồi rầm nên tôi phải cá lúc thi tốt nghiệp trung học, chỉ là tôi không để mắt đến, ngoài thi tốt nghiệp trung học, cuộc thi, bài tập trước mặt, còn có một thứ gọi là tập quân sự.

Tôi đây thật cô độc a ~

Tôi hận nhất không phải chạy bộ, không phải phạt đứng, là phơi nắng. Huấn luyện quân sự loại này nhất định chính là ma chướng của tôi, chạy bộ ở dưới ánh mặt trời, tư thế hành quân cũng là dưới ánh mặt trời, để cho tôi chịu không nổi là, ngay cả nghỉ ngơi tại chỗ cũng là ngồi dưới ánh nắng.

Nhớ tập quân sự thời đại học, tôi trực tiếp viện cớ kỳ sinh lý cộng thêm ngứa xiu tránh thoát quân huấn ma chướng, hiện tại, Người để cho tôi một đứa trẻ con lấy cái lý do gì đây?

Tôi lần đầu tiên tới kỳ là Sơ Tam, hiện tại tôi đây một bé gái, nói mình tới đại đi mục đoán chừng cũng không ai có phản ứng. Té xiu? Đây cũng giữ ngày thứ 3 rồi, tôi thủy chung cũng không tìm được một tí dấu hiệu té xiu nào.

Tại sao? Ông trời? Tôi làm thế nào ngứa mà không ngứa đây? Vừa oán niệm vừa nhìn trong đội ngũ ở dưới từng nữ sinh gầy yếu một.....

Đúng rồi ~ gầy yếu! Tôi lại không ngứa là bởi vì thể chất của tôi lúc này vẫn còn rất được, khỏe như trâu thì làm sao mà ngứa? Nhưng nếu không ngứa thì khi hoàn thành tập huấn tôi sẽ thành cục than mất ~(T^T)~..... Tôi vô cùng phiền muộn hết nhìn đồng tới nhìn tây, đột nhiên trông thấy Vương Thuyết đứng trước tôi một hàng, nhìn hần tay chân lẻo khoẻo, không ngờ còn rất ra dáng nha ~ hắc hắc ~

Tôi lặng lẽ dịch chỗ ngồi lên phía trước, một, hai, ba! Hô to: “A! Đĩa bay!” Tất cả mọi người toàn bộ nhìn không trung, tôi dùng sức dùng đầu gối hướng Vương Thuyết huých một cái, hừ ~ xem ngươi còn không ngứa xuống!

Ai biết, người phía trước nhanh chóng chột lóe, kết quả trực tiếp, “Đụng” tôi lại xuống..... Lúc này, tôi dĩ nhiên nhìn thấy đồng chí Vương Thuyết trong mắt chột lóe lên nụ cười, đúng rồi, tiểu tử này biết!

Tôi buồn bực té xuống đất, hơn bi thôi là huấn luyện viên âm thanh kia “Ô Xán! Em làm cái gì! Chạy quanh bãi tập chạy 3 vòng rồi trở lại cho tôi!”

..... Vương Thuyết, tôi sai lắm rồi, tôi không nên có chủ ý đánh người.

Chạy xong ba vòng trở lại tôi thở hổn hển cổ họng cũng muốn nhảy ra ngoài, còn chưa có nghỉ ngơi được hai phút, huấn luyện viên hô “Toàn thể đứng nghiêm! Ăn cơm!”

Đứng ở cạnh bàn ăn, trên bàn là ba món mặn một món canh. Đối diện là khách tinh của tôi đồng chí Vương Thuyết, tôi và hắn đứng thẳng tắp, cặp mắt nhìn thẳng đối phương. Hết cách rồi, huấn luyện viên không thôi còi, tôi phải giữ vững tư thế đứng nghiêm.

Một tiếng còi vang lên, toàn thể mọi người ngồi xuống ăn cơm. Tôi nhìn thức ăn trên bàn, trong cổ họng vẫn còn vị chua lúc chạy vừa rồi, thật buồn nôn. Nửa ngày không cầm lấy đĩa.

Vương Thuyết nhìn tôi, không lên tiếng, thông thả ung dung ăn thức ăn trên bàn. Một hồi lâu, ăn xong rồi, nói một câu: “Tôi cảm thấy được, lấy vóc người của cậu, bỏ đói một hai tháng mới có thể choáng váng. Cậu cũng nên ăn đi.” Nói xong, thân nhiên cầm giấy lau miệng, đi khỏi.

Tôi nhớ tới tư thế dùng giấy lau lau miệng của hắn, càng thêm khẳng định hắn cũng rất có tư chất làm thiếp. Huấn luyện viên xưng tên Vương Thuyết, uh ~ thật thích hợp, trong đầu bắt đầu hiện ra hình ảnh tuyệt đẹp. Tường tượng xong rồi, cảm thấy ảm đạm quan trọng, bắt đầu động đũa. Xem một chút trên bàn thịt kho, haizz ~ vì kế hoạch giảm béo vĩ đại, để đĩa xuống. Nhìn được.

Buổi chiều tiếp tục tư thế hành quân, gắt gao nhìn chăm chú vào Vương Thuyết sau lưng, tranh thủ lợi dụng nguyên lý quang học, khiến ánh mặt trời khúc xạ thành một điểm trên lưng hắn, đốt một lỗ sau lưng hắn ~hắc hắc ~ tôi thật thông minh.

Nhìn một chút, tôi cảm thấy bộ quần áo xanh lá trước mặt tự nhiên càng ngày càng gần, còn chưa kịp phản ứng, người phía trước trực ngã xuống, tay tôi vừa tiếp xúc với người đó, vừa vận lực té đổ ở trong lòng tôi.

Nhìn cái mặt kia tái nhợt, mặt cắt không có chút máu, tôi kích động ~ ông trời ơi, Người tiện cũng có ngày không tiện, người đừng có bắt nạt tôi nha! Hừ.

Hắn liền ngã xuống như vậy, vừa đúng lúc tôi tính toán, tôi lập tức la to: “Huấn luyện viên ~ Vương Thuyết ngất xỉu! Em đỡ bạn ấy đi đến phòng y tế trong trường!” Nói xong, trực tiếp đem hắn đi về hướng sau lưng.

Lúc chạy ra khỏi thao trường, tôi liền ngã xuống, chuẩn bị đem hắn ném lên đất. “Cậu đối đãi với bệnh nhân như vậy sao?” Hắn lườm một cái, nhìn tôi, trong đôi mắt giống như có một hắc động, tôi đây vừa nhìn một cái thiếu chút nữa thì bị cuốn vào. Lập tức thu hồi ánh mắt. Thằng nhóc con, ở đâu ra ánh mắt ~

Giả vờ ho hạ xuống, “Người không sao? Vậy người tự đi đến phòng y tế trong trường đi, hắc hắc ~ tôi đi về trước đây.” Nói xong, tôi đi về phía ngược lại với hướng về bãi tập, hắn cũng giả bộ bất tỉnh nửa ngày.

“Tốt ~ vậy chúng ta cùng nhau trở về đi thôi, bãi tập ở bên kia đấy.” Nói xong kéo tay của tôi hướng tới bãi tập.

Tôi lập tức kéo hắn, “Đừng nha ~ ta thấy sắc mặt của người rất không ổn, nếu không, chúng ta cùng nhau ra bên ngoài đi một chút, hóng gió một chút, ăn một chút gì đó?” Tôi tin tưởng lúc này nếu như có cái gương, nhất định có thể soi sáng điệu cười đến ti tiện mặt của tôi.

Hắn cúi đầu nhìn xuống nở nụ cười, tôi vừa nhìn, tôi còn nắm chặt tay của hắn. Lập tức buông lỏng. “Đi ~ tôi biết có mấy quán ăn ngon ngoài cổng.”

Đi ra cửa trường tập theo trí nhớ tôi tìm được một nhà tiệm nước giải khát, tôi nhớ tới cola kem cây, tôi tới rồi~ tỷ tỷ đây bao nhiêu năm không có đụng người. Nhớ tôi muốn chết rồi.

Bên cạnh một cái tay kéo tôi...tôi quay mặt sang, thấy Vương Thuyết mặt mày không vui, “Người chính là tới ăn cái này?”

“Đúng vậy a ~ nhà này cola kem cây ăn rất ngon đấy, 3 mao tiền một cây, đốt đèn lồng cũng không tìm tới, “nói xong liền hô “Ông chủ, cho tôi ba cái cola kem cây!”

Hắn cau mày, “Người buổi trưa không ăn cơm là để ăn kem cây?”

“Người để ý đến ta...ta rất vui.” Nhóc con này thật phiền phức, nhận lấy kem cây rồi mò đến túi tiền, sờ mó đến ngăn người, tôi đang mặc là quần tập quân sự, tiền thì để trong ngăn kéo phòng học rồi. Tôi đáng thương một đồng tiền cũng móc không ra được.

Tôi đem tâm mắt chuyển sang Vương Thuyết, “Người có mang tiền không? Tôi quên ở phòng học. Cho tôi mượn một đồng tiền đi, tí quay lại trả người.”

Hắn nhìn tôi, lắc đầu một cái, “Không được, trừ phi người đi ăn cơm trước.” Nói xong cũng đi ra cửa.

Tôi nóng nảy, “Đừng mà ~ tôi thích ăn cola kem cây ở đây, tôi thật sự nhiều năm không có tới..... Người thôi thì cho ta ăn đi.” Nói xong bắt đầu ăn vạ.

“Nhiều năm sao? Người trước kia đã ở nơi này hay sao?”

Tôi sững sờ, chết rồi ~ đã nói lộ ra, “Ý của tôi là, tôi nằm mơ cũng mơ thấy cola kem cây, đã sớm nghe người khác nói, hôm nay mới thấy có, người thì cho ta ăn đi.”

Hắn nhìn tôi, bắt đầu trầm mặc.

10 phút sau, trong quán nước giải khát bên cạnh, hai người chúng tôi đang ngồi.

“Người cho ta cắn một miếng đi, ta sẽ ăn mì sau.” Tôi cầu khẩn. Trên tay chiếc đũa đang kẹp sợi mì.

“Người ăn chút mì lót dạ trước, nếu không không cho.” Vương Thuyết trên tay nắm ba cái kem cây đang chảy nước, vẻ mặt còn thực kiên quyết, so kem cây còn lạnh hơn.

Thật vất vả ăn một chút sợi mì, hắn mới đem kem cây đưa cho tôi, tôi nhìn hóa không sai biệt lắm kem cây, lệ rơi đầy mặt..... Cái này còn có thể ăn sao?

Thần linh ơi ~ van Người, đem Vương Thuyết mang đi đi, đem kem cây trả lại cho tôi đi.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trâu Già Còn Động Lòng Với Cỏ Non

Editor: Jesse Tran

Rốt cuộc, huấn luyện quân sự tàn ác đã chấm dứt rồi. Soi soi gương, cũng may, không có phôi thành đen thui. Da vẫn còn trắng trắng hồng hồng, vẫn có chút Bé Mập, như vậy xem ra có khi lại hợp với một đôi mắt to, còn rất khả ái.

Đúng rồi ~ tôi cận thị là do từ trung học đệ nhất tôi đã trốn trong chăn đọc tiểu thuyết nên mới bị, thời điểm trước không bị cận thị ~ quá tốt, ông trời cho tôi cơ hội một lần nữa, lần này tôi nói cái gì cũng không trùm chăn đọc ngôn tình. Mắt kiếng ~ ta không uống công vô ích rồi.

Kể ra cũng buồn cười. Bắt đầu từ buổi chiều hôm đó, mỗi ngày Vương Thuyết đều ngắt một lần, sau đó tôi sẽ đưa Cậu ta đến phòng y tá trong trường. Chỉ là lúc ở trên đường, chúng tôi sẽ chuyển hướng đi đến tiệm nước giải khát uống nước. Hướng về phía cách mạng hữu nghị này, tôi cảm thấy được, tôi còn có thể cùng với Vương Thuyết trở thành anh em.

Ăn chung cùng nhau chơi đùa như anh em tốt, ừm ~ tâm hồn thanh tịnh, biết bỏ đi dục vọng mới thành được đại sự.

Chấm dứt huấn luyện quân sự sau ngày đầu tiên chính là thi sát hạch. Trường học thi sát hạch đơn giản là lựa chọn ra mấy cán bộ lớp, tôi nhớ được thời điểm đó tôi thi sát hạch liền một môn ngữ văn còn tạm tạm, số học với tiếng Anh đều lộn xộn, đặc biệt là Anh ngữ. Quả thật thê thảm không nổi.

Thành thật mà nói, trừ Đại Nhất khi đó yêu cầu thi Anh ngữ cấp bốn, còn lại thời điểm đó tôi thực sự không thi lại tiếng Anh. Lúc nhận được đề thi tôi ngây ngẩn cả người, nội dung lựa chọn trong đề đều là giới từ đơn giản, cụm từ gì đó, những từ này tôi cũng chưa học qua, chỉ biết là lúc nói chuyện dùng như thế nào, vừa dùng miệng nhớ vừa chọn, rầm rầm, chỉ chốc lát liền viết xong, đọc lại đề một chút, là khái niệm mới phía trên cái loại đó đơn giản phải chết đề mục, cái gì mấy giờ rồi giường mấy giờ ăn cơm, rào rào câu quá khứ. Viết xong đập nắp, hẳn là không quá kém đi ~ đều là đi theo cảm giác viết. Đứng dậy, chuẩn bị nộp bài thi.

“Em học sinh, lúc thi không được tùy tiện đi lại.” Trước mặt Lão sư mặt nghiêm túc.

Tôi không lên tiếng, đi tới phía trên bục giảng, đem bài thi nhẹ nhàng hướng tới bục giảng nhẹ nhàng đặt xuống, “Em nộp bài thi.” Sau đó đi ra ngoài cửa, nghe được bên trong phòng học một tràng kinh ngạc âm thanh, không nhìn được hải lòng. Hắc hắc ~ loại cảnh tượng này, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng có, không ngờ a không ngờ, tự nhiên khiến tỷ tỷ ta vào thời điểm 21 tuổi được hưởng thụ một lần.

Qua 10 phút, bên trong phòng học lại rối loạn tung bưng, tôi quay đầu lại, Vương Thuyết từ trong phòng học đi ra, nhìn tôi, cười cười.

“Nhóc con, cậu cũng nhanh đấy.” Tôi cười.

Nhìn Cậu ta nhìn tôi, “Bà lão, bà nhanh hơn.”

Nói xong, hai chúng tôi cũng cười lên.

Cảm giác này thật sự sáng khoái, nhớ năm đó, mỗi lần thi tôi đều ngồi ở bên trong phòng học cắn nát cả đầu bút, không tới phút cuối cùng tuyệt đối không nộp bài thi, trước kia, luôn là Vương Thuyết mặt trắng vô cùng tao nhã đem bài thi nộp lên bục giảng đầu tiên rồi đi ra ngoài cửa, khi đó lục phủ ngũ tạng cũng ghen tỵ điên cuồng.

Lúc này ~ hắc hắc, không nghĩ tới sao? Trên thế giới còn có thứ gọi là trùng sinh, tôi cũng vậy có thể lẳng lơ một thanh. Sau đó tôi càng thêm kích động, đứng ở ban công bên ngoài cửa phòng học, Cậu ta tôi đứng một chỗ nhìn lâu dưới, trong nháy mắt tôi bắt đầu ảo tưởng, tôi đây là đứng ở trên trường thành, Cậu ta là Hoàng đế tôi là hoàng hậu, chúng tôi cùng nhau nhìn phía dưới tường thành ngàn vạn con dân, sau đó nhìn nhau cười một tiếng, soạn nhạc Đế hậu Truyền Kỳ cả đời.

“Tô Xán, tôi cảm thấy cậu đừng há hốc mồm ra nữa, nước miếng muốn rớt xuống người dưới lầu rồi kia.” Bên cạnh một giọng nói vang lên.

Tôi lau miệng, “Nào có.” Nhóc con này thật đáng ghét, quấy rầy tôi ảo tưởng. Tôi lườm Cậu ta, không hiểu phong tình, không có tình thú. Hừ.

Cậu ta nhỏ giọng cười cười, “Tô Xán, cậu là người đầu tiên ngoại trừ ba mẹ của tôi đọc đúng tên của tôi.” Sau đó nhìn về phía tôi, trong đôi mắt đều là ánh sáng lung linh. Đứa nhỏ này thật đẹp.

Tôi sừng sốt một chút, “Đó là ~ thích cậu lâu như vậy, làm sao có thể đọc sai.....” Tôi lẩm bẩm.

“Cái gì?” Cậu ta đến gần tôi.

“Há? Ha ha ha ha.....” Xong tôi cười một cái, tôi vừa lỡ miệng, yêu nghiệt a yêu nghiệt, vừa nhìn tôi liền không biết nói gì, “Chị đây kiến thức rộng lớn, hừ, chỉ là không muốn nói thôi, làm sao có thể không biết.” Tôi gãi gãi đầu.

Cậu ta đến gần tôi, nhìn tôi không chớp mắt, trong lúc nhất thời tôi có chút bối rối, định làm cái gì vậy ~ tên nhóc, ở đâu ra cái khí thế áp bức như vậy, tôi ưỡn thẳng lưng, trừng mắt ngược lại, vớ vẩn ~ ta đây 21 rồi, lại phải sợ tên nhóc như cậu sao.

Cậu ta cười lên. “Uh, kiến thức đúng là rộng như biển cả. Sống chết kẻ khoát, cùng người thề nguyện.”

Trong lòng tôi run lên, ngoài mặt vẫn là một dáng vẻ bình thường. Bình tĩnh bình tĩnh, đừng loạn trí.

Cậu ta nhìn lên trời, “Tô Xán, tôi thật ra thì..... Rất thích..... Cách giải thích này.” Nói xong bắt đầu trầm mặc.

Tôi nhìn gò má của Cậu ta, khuôn mặt tái nhợt phía trên, lông mi thật dài phía dưới một đôi câu mắt quyến rũ lòng người, tôi từ nhỏ đến lớn đã phác họa hình dáng này ở trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Lặng lặng, tôi nghe thấy, trong lòng có một thanh âm nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng, lặng lẽ, như có thứ gì đó một lần nữa chui từ dưới đất lên nảy mầm, tràn đầy nở rộ.

Trời ơi ~ tôi cũng không thể lý giải vì sao, Vương Thuyết..... Thật ra chẳng phải rất thích Tô Xán hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Saint Seiya

Tan học về nhà, tôi bắt đầu chán nản 囧.

Trước kia mỗi lần trên đường về nhà việc đầu tiên của tôi là tạt té vào mấy quán ăn bên đường, nào là sườn nướng, nào là đậu phụ chao, vì mục tiêu giảm béo mấy cái này không thể.

Sau khi về nhà, nhất định là tôi nằm xem ti vi, nhưng những chương trình TV đó tôi đều xem rồi, chẳng lẽ xem lại để ôn chuyện cũ? Hoàn Châu cách cách năm nào cũng phát lại vào đầu xuân, ôn đến nỗi bây giờ tôi cũng thuộc lòng cả lời thoại đến nơi rồi.

Máy vi tính, lúc này máy vi tính ngay cả qq đều không thông dụng, tôi chơi cái gì bây giờ?

Thần linh ơi. Chẳng lẽ Người định bắt một đứa con gái quá lứa chơi trèo cây?

Về đến nhà, mẹ tôi đang bận bịu trong bếp. Tôi nhìn quanh một lúc, thôi, đi làm bài tập còn hơn. Tôi nhớ được bắt đầu từ trung học đệ nhất chưa bao giờ làm bài tập được 9 điểm, ừm, dùng để giết thời gian vô vị cũng tốt.

Mở bài tập ngữ văn ra, là tra từ điển giải thích cho từ mới. Tôi 囧, mấy từ này mà tôi lại còn phải tra từ điển? Roẹt roẹt, mấy phút đã viết xong còn có đoạn, tư tưởng chủ đạo..., theo như trong trí nhớ còn sót lại tôi viết luôn đáp án vào.

Số học, ừm, ngoài tính diện tích thì tìm độ dài rộng cao, tôi gấp cái đã làm xong.

Bài tập tiếng Anh thì tương đối rắc rối, sách bài tập yêu cầu viết từ mới, còn có một hạng: hội thoại. Tôi mở sách bài tập ra, xem qua một lúc, khỏe miệng không nhin được co giật, trừ tình huống thăm hỏi trong gia đình thì là hỏi gần đây như thế nào. Tôi lướt vùn tụt, thôi, ngày mai đoán chừng cũng chưa tới lượt tôi. Tôi mà làm mấy cái này chắc chắn thương não mất.

Viết xong bài tập, nhìn đồng hồ một chút. Chưa tới hai tiếng, tôi bắt đầu ngẩn ngơ nhìn đồng hồ. Đầu óc bắt đầu tính toán, không được ~ nếu ông trời đã cho tôi trùng sinh, tôi cũng không thể lặp lại những chuyện trước kia thêm một lần nữa? Chẳng lẽ để cho tôi cùng mấy đứa học sinh trung học học viết chữ học tính toán giống như tính diện tích hình tam giác? Đúng vậy, sẽ phải trôi qua không giống nhau. Lúc đại học tôi có học qua tiếng Nhật, nhưng chưa từng học hành hần hoi, cũng lắm là xem AV không cần phụ đề, nhưng lại chả biết những thứ sâu rộng. Còn có thân hình nhóc con này của tôi, mập mạp, mặc dù đáng yêu, nhưng lại chả có tí khí chất nào cả. Cho dù sau này tôi trưởng thành, giảm béo, đi nơi nào cũng chỉ có thể xem như bình thường, tôi khát vọng phong thái của mỹ nữ lâu như vậy rồi mà không cách nào đạt được.

Nghĩ tới đây, tôi chạy đến phòng bếp, mẹ tôi đang xào thức ăn. Nhìn thấy tôi vào, cười lên: "Nha đầu, mẹ đang nghĩ tại sao hôm nay làm sao mà không vào ăn vụng, a ~ cánh gà ở trong tủ đấy, tự lấy."

Tôi nhú nhú lông mày, "Con không phải đến ăn vụng, con có chuyện muốn thương lượng với mẹ."

Bà nhìn tôi, "Tiểu quỷ nguoi lớn rồi, còn muốn thương lượng với mẹ, nói đi, chuyện gì?"

"Mẹ, con muốn học tiếng Nhật. với cả nhảy hiện đại." Nói xong tôi không tự chủ le lưỡi một cái, "Con. Hắc hắc ~ hắc được chứ ạ?"

Lúc này mẹ tôi ngây ngẩn cả người, tắt bếp, tháo tạp dề nhìn tôi, "Mày nói nghiêm túc đấy chứ?"

"Thật ~ còn thật hơn trên châu, còn nghiêm túc hơn kinh Kim Cang." Tôi gạt đầu một cái, chỉ sợ bà không cho tôi đi học, còn lắc lắc cánh tay mẹ, từ nhỏ đến lớn hề có chuyện gì muốn xin là tôi bắt đầu làm nũng "Mẹ. Mẹ." Vừa làm nũng, vừa dùng cái giọng muốn nổi da gà.

Mẹ vừa nghe được cái âm thanh này, \khẽ run rẩy, "Học đi học đi, mày không cần dùng cái giọng này lẻo đẻo theo mẹ là được. Điều kiện tiên quyết là, hãy cố gắng đạt thành tích trên trường thật tốt, đừng để đến lúc thi đại học cũng không đỗ."

Uh ~ tôi gắng sức gạt đầu, "Mẹ ~ mẹ đúng là người tốt nhất. Đi theo mẹ, có cơm ăn ~ hí hí."

Mẹ bóp mũi của tôi, "Con heo lười hiếm khi lại chịu khó đến vậy, mẹ cũng không phải người khó tính~" nói xong, nhìn đồng hồ một chút, "Sao ba mày còn chưa xong việc?"

Lúc này, mở cửa ra. "Không phải tôi đã về rồi hay sao ~ , Tiểu Xán, ba mua gà quay, mau tới ăn này ~" ba vừa xách theo gà quay, vừa cười hi hi la hét.

"Còn ăn, nó chính là cho ông chiều, mập như heo." Mẹ tôi oán giận trách.

"Sợ cái gì ~ bây giờ nó đang lớn, không ăn nhiều sao được." Ông cười ha ha.

Tôi nhìn bọn họ, trong lòng thấy chua chát. Ba, thật lâu rồi, mới lại thấy hình ảnh như vậy, thật lâu tôi đã không thấy rồi. Từ khi ông nói muốn cùng người phụ nữ kia rời đi, tôi chưa từng thấy.

Tôi đứng lên, "Ba, chúng ta đánh cuộc có được hay không?"

Ba tôi cười, "Ồ ~ cùng ba đánh cuộc à? Được, cược cái gì?"

Tôi nhìn ông nói từng câu từng chữ: "Đánh cuộc trên thế giới này người yêu ba nhất chỉ có con với, đánh cuộc ngoại trừ con ra những người khác không phải thật tâm đối tốt với ba, đánh cuộc nếu ba rời bỏ mẹ con con cả đời sau sẽ bất hạnh."

Vừa nói xong, hai người bọn họ liền ngây người. Mẹ tôi nhìn tôi, "Hôm nay không bị sốt chứ? Nói cái gì đó?"

Tôi nói tiếp: "Ba, con muốn ba biết, về sau cho dù xảy ra chuyện gì chỉ có con và mẹ luôn ở bên cạnh ba, nếu như những người khác xuất hiện, con nhất định không để người đó thoải mái." Nói xong, tôi xoay người lại, trở về phòng.

Mẹ, con sẽ dùng khả năng của mình bảo vệ mẹ, lần này, sẽ không để cho bất cứ kẻ nào xuất hiện phá hỏng gia đình của chúng ta. Lần này, nếu như người phụ nữ kia dám xuất hiện, con sẽ không để cho bà ta thoải mái.

Trở về phòng, mở ảnh chụp tập thể của mẹ ra, thấy mặt người phụ nữ kia, tiếp tục dùng com-panhắm, hồ ly tinh hồ ly tinh hồ ly tinh.

Vì ma ma đáng yêu của tôi ~ tôi muốn mau mau, ừm, biến thành Saint Seiya*!

*Saint Seiya còn được biết đến với cái tên Saint Seiya: Knights of the Zodiac hay đơn giản hơn là Knights of the Zodiac, một trong những series manga nổi tiếng của Nhật do Masami Kurumada vẽ.

Chị đây không phải thần đồng, chị là một truyền thuyết.

Sáng sớm hôm nay đến trong lớp, bắt đầu từ tiết học đầu tiên đã cảm thấy thầy cô nhìn tôi rất kỳ lạ, rất không bình thường.

Trước kia lúc nhìn tôi, là vẻ mặt rối rắm bất đắc dĩ, cuối cùng đến bó tay. Hôm nay lúc nhìn thôi, cuối cùng tôi cảm thấy hay là trên mặt mình dính cái gì đó, các thầy giáo nhìn tôi, cũng là dáng vẻ đang muốn nói gì đó rồi lại thôi. Đặc biệt là giáo viên tiếng Anh, từ sớm đã có chuyện gì đó, còn chạy đến vào trong lớp sờ sờ đầu tôi, sau đó hài lòng đi ra.

Tôi nháy nháy mắt, đây là thế nào? Không phải là tôi mắc bệnh nan ý chứ? Hay là sờ đầu tôi thì có thể phát tài?

Hoảng hốt một phen, sau đó chủ nhiệm lớp chúng tôi cũng là cô giáo dạy số học, dáng vẻ rất là hùng dũng khí thế oai phong bưng bưng đi tới, đang kẹp một xấp bài thi, "Hôm nay tôi tuyên bố thành tích kỳ thi sát hạch."

Một câu nói bỗng rụng rơi xuống, toàn thể đều yên lặng.

Trường của chúng tôi là trường trọng điểm của tỉnh, có thể vào được đều là những người có thành tích đáng nể. Lúc này cũng rất nhiều người ngồi thẳng người nhìn cô giáo, tôi quét một vòng chung quanh, phía sau Viên Âm đang chấp tay tự lẩm bẩm, còn có người dứt khoát gục xuống bàn bắt đầu run run.

. Đến mức như vậy sao? Đây là báo thành tích, cũng chẳng phải rút thăm cưới vợ, hoảng hốt như vậy là sao? Ai ~ chị đây tuổi đã cao, đối với thành tích kiểu này sớm đã không còn để tâm.

Vương Thuyết đi tới, "Xem ra cậu không hề nóng lòng?"

Tôi cúi đầu, "Những thứ này, chị đây đã sớm nhìn thấu, cũng chỉ là nhất thời. Phai nhạt, phai nhạt." Nói xong, còn giả vờ ho ho.

Lần nữa ngẩng đầu, trên mặt Vương Thuyết một mảnh màu xanh xanh tím tím. Cảm khái nói, "Ai ~ trai đẹp chính là trai đẹp, đến buồn phiền mặt cũng nhiều màu sắc như vậy."

Sau khi nói xong, mặt Vương Thuyết giống như lại đổi thành màu khác.

Chủ nhiệm lớp đứng ở bục trước mặt, "Cuộc thi lần này, lớp chúng ta biểu hiện vô cùng tốt, hơn nữa muốn khen ngợi hai bạn. Bạn Vương Thuyết, số học 100, ngữ văn 90, Anh ngữ 96, tổng điểm xếp thứ hai."

"Oa. . . ." Lớp học sôi trào một trận, Viên Âm phía sau đánh một phát vào lưng Vương Thuyết, "Cậu có phải là người hay không, thi tốt như vậy."

Tôi nghe thấy tiếng "Đốp" một cái, nhìn lại sắc mặt Vương Thuyết một chút, còn là đáng vẻ bình tĩnh. die,n; da,nlze Tiến tới, "Đau sẽ phải kêu, vui sẽ phải cười, còn nhỏ tuổi mà đã khó chịu như vậy? Gương mặt cứng nhắc như vậy, cậu có biết giống cái gì không?"

Cậu ta nhìn tới, "Giống cái gì?"

"Vừa trắng vừa cứng, giống như giấy vệ sinh tôi chùi đít mỗi ngày vậy." Nói xong, nhìn lại, rõ ràng là cậu ta đã nở nụ cười. Nụ cười kia hơi miễn cưỡng, nụ cười ấy kéo dài trong đôi mắt, xinh đẹp quá là xinh đẹp, chẳng qua tôi bắt đầu hoài nghi có phải thằng cha này biến thái hay không, bị nói là giấy vệ sinh mà vẫn vui mừng như thế.

Cậu lại gần, "Cậu có biết mẹ tôi ở nhà hay gọi ba tôi là cái gì không?"

Làm sao tôi biết.

Cậu ta nói từng câu từng chữ, "Mẹ tôi thích nhất gọi ba tôi là, giấy vệ sinh. Nghe nói, bắt đầu từ trung học đệ nhị, mẹ tôi đã gọi bố tôi như vậy rồi." Nói xong lại còn cười vui vẻ hơn.

Tôi yên lặng. Không phải cậu ta biến thái, mà là cả nhà cậu ta biến thái. Gia đình đam mê giấy vệ sinh.Ặc ặc ~

Cô giáo dừng một chút, "Lần này, người đứng đầu toàn khối cũng ở trong lớp chúng ta. Đó chính là. . . ." Dừng một chút, cả lớp càng thêm yên tĩnh, "Tô Xán, đứng đầu toàn khối, Anh ngữ 100, số học 100, ngữ văn 110."

Tôi ngây ngẩn cả người, ngữ văn 110, 10 điểm đó ở đâu có?

Trong lớp cũng là hoàn toàn yên tĩnh. Qua mấy giây, có người kêu "Thưa cô, tại sao lại hơn 10 điểm ạ?"

Lúc này mặt mày chủ nhiệm lớp càng thêm hồng hào, tôi nhìn sắc mặt cô giáo đỏ ửng không bình thường, nlze.qu,ydo/nn Saitôi bắt đầu hoài nghi có phải đêm qua cô ấy và lão công âm dương không điều hòa nên tình trờng nên não rồi hay không.

Cổ ngẩng đầu, toét miệng cười: "Tổ trưởng bộ môn Ngữ văn nói, Tô Xán viết viết văn rất lưu loát, có sáng tạo, 10 điểm là thưởng cho Tô Xán đã hiểu tác phẩm."

Nói xong, lớp học sôi trào.

Tôi 囧. Tôi quên mất, nghề của tôi là biên tập, là dựa vào đầu bút kiểm com. Tôi càng quên rằng, ngày đó tôi viết văn là tôi 20 tuổi các bài viết đã được đăng trên tạp chí. Tôi cực kỳ quên rằng, bài thi cho một bạn nhỏ 12 tuổi.

Vừa nghĩ đến đó, phía sau "Đốp" một tiếng, lưng tôi bị đánh một phát. Viên Âm nói: "Ài nha ~ cậu là một thần đồng nha."

Lục phủ ngũ tạng của tôi đau như bị xô thành một đồng, vẫn còn ngẩn người không biết nói gì.

Vương Thuyết lại gần, cười rất hả hê "Đau thì phải nói, vui thì phải cười, khuôn mặt cậu nghiêm túc như vậy, thật giống như giấy chùi đít vậy. Đúng không, thần đồng?"

Tôi quay mặt đi, hướng về phía cậu ta, dùng cái giọng tôi cho là rất ngầu: "Nhớ rõ, chị đây không phải thần đồng, chị là một truyền thuyết."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiểu Tiệp Nhân, Rốt Cuộc Cô Cũng Đã Tới

Cuộc sống tựa hồ vẫn đi đúng quỹ đạo. Trừ có một chút xiu sai lệch.

Tỷ như trước kia tôi đã từng bị đồng bài tập giầy vò, mỗi ngày sau khi tan học tôi ở lại một mình trong lớp hai tiếng rồi mới về nhà. Nguyên nhân là tôi không muốn lại phải công bốc sách nát về nhà.

Tôi còn nhớ rõ trước kia mỗi lần về nhà phải vác theo cái cặp sách to đùng phía sau, trên tay còn phải xách thêm túi ni lông, bên trong đều đầy ắp sách bài tập. Nghĩ đến cảm giác vừa phải vác đồ vừa đạp xe đạp về nhà, đánh chết tôi cũng không muốn trải nghiệm thêm lần nữa.

Vì vậy, sau mỗi giờ học có thể nhìn thấy tôi nghiêm túc làm bài tập, sau khi tan học, cũng rất tự giác nhét bài tập đã làm xong vào trong ngăn bàn.

Kết quả là, ánh mắt các thầy giáo nhìn tôi càng ngày càng hài lòng, ánh mắt người bên cạnh nhìn tôi cũng càng ngày càng buồn bực.

Mỗi ngày, thầy giáo lên lớp cũng lắm bầm, "Các em phải nhìn Tô Xán mà học tập, nhìn bạn ấy chăm chỉ học tập."

Tôi đảo đảo mắt, lười phải giải thích.

Chỉ là không biết Vương Thuý có phải chịu ảnh hưởng từ tôi hay không, chiều nào ở lại cùng tôi vui đầu làm bài tập, đọc sách. Tôi nhìn đáng vẻ đau khổ vui đầu vào đọc sách của cậu ta, có chút nghi ngờ có phải cậu ta đang định mài mòn phẳng như mặt ghế hay không.

Về sau, chiều nào sau khi tan học, lực lượng ở lại làm bài tập ngày càng lớn mạnh, những ngày gần tết trong lớp hoàn toàn yên tĩnh, các bạn trẻ bỏ trên mặt bàn múa bút thành văn. Nhìn chủ nhiệm lớp lệ rơi đầy mặt.

Buổi tối, tôi kiên trì ngồi trước TV xem hoạt hình, những thứ này tôi đều phải vất vả tìm kiếm mới có, phải biết ở thời đại này là không có máy tính để tải xuống, xem hoạt hình chỉ có thể mua cái đĩa lỏng tiếng. Có thể mua được cái đĩa không lỏng tiếng thì càng thêm khó khăn hơn nữa. Tôi không xem thêm mấy lần thì lòng tôi càng thêm rĩ máu ~ (TG: Kiếp trước người keo kiệt quá mà? Tô Xán: còn không phải tại bà, viết mấy thứ văn chương thôi nát, cũng không nhìn xem, không kiếm được tiền, tôi không keo kiệt làm sao sống ngày? Tôi: 5555555~ ngồi chồm hổm góc tường chỉ tay) rất nhanh, theo đuổi Anime Nhật, từ nhìn tình tiết lên đến nghe đối thoại, lại từ nghe đối thoại đến luyện nói.

Sáng sớm rời giường, vừa nghe băng vừa chạy bộ, vừa chạy vừa đau lòng, cái thời đại này mp3 cũng không có, mấy cái băng nhạc đều là tôi dùng tiền để mua, đều là tiền đó ~ tôi không học được mấy bài hát tiếng Anh này tự tôi cũng sẽ phần hạn. Vì vậy, mỗi một cái băng nhạc, từ nghe đến học, từ học đến hát, mỗi một ca từ đến giai điệu đều bị tôi nghe thuộc lâu lâu.

Một hồi kích động, nhớ năm đó, tôi chỉ biết Phạm Hiểu Huyền Từ Hoài Ngọc, không biết Backstreet Boys, Britney Spears, bây giờ trong lúc tiền bạc dư dả, rốt cuộc tôi cũng kiếm được không ít mấy bài hát tiếng Anh ~ ha ha. (TG: đồ thần giữ của. Lão keo kiệt. Tô Xán khinh bỉ liếc một cái: không có thực lực kinh tế không nuôi nổi đứa bé, mồm ngậm miệng. Tôi tiếp tục co lại góc tường chỉ tay, 5555, bắt nạt người.)

Mỗi tuần, hi hục hi hục đạp xe đạp đến lớp nhảy, vừa nhảy vừa ảo tưởng, khi nào tôi có thể nhảy thành đáng vẻ của Tiểu S đây? Muốn hấp dẫn có hấp dẫn, tôi muốn quyến rũ tôi muốn đường con.

Vừa nghĩ vừa dùng sức lắc lắc, huấn luyện viên nhìn tôi cứ đang định nói rồi lại thôi, rốt cuộc một hôm nào đấy cũng nói "Tô Xán, thật ra thì lúc khiêu vũ, ánh mắt có thể thả lỏng một chút. Không cần. dừ dừ như vậy."

Tôi liếc mắt, "Như vậy không hấp dẫn sao?"

Huấn luyện viên run run nói, "Cái này ~ sức hấp dẫn của em hơi thái quá, có thể thông thả một chút. Không phải vậy. Không phải vậy."

Tôi tiếp tục giữ vững ánh mắt của tôi: "Nếu không thì sao?"

"Nếu không em sẽ làm bạn nhảy sợ." Nói xong vội vàng tránh ra.

Tôi quay đầu lại, nhìn bạn Tiểu Vũ sợ đến run cầm cập, buồn bực.

Đi tới, chậm rãi vờn tay đặt lên vai của cậu ta. Cậu ta càng run tợn.

Tôi tiến tới, ném một ánh mắt tôi cho là quyến rũ phi thường, "Đến đây đi, lần này, tôi sẽ dịu dàng một chút."

Kết quả đứa bé kia càng run bần bật, miệng nhếch lên, "Oa ~ em muốn đổi bạn nhảy." Sau đó khóc chạy ra.

Tôi lại ngơ ngác đứng tại chỗ, qua một hồi lâu, huấn luyện viên đi tới trước mặt, "Thưa thầy, có điều gì một người nhảy không ạ?"

Huấn luyện viên nhìn tôi, còn buồn bực hơn so với tôi. "Vậy. Từ nay về sau em sẽ nhảy cùng thầy."

Tôi cười lên ~ hí hí ~, cùng huấn luyện viên nhảy, coi như là VIP chẳng? VIO thu lệ phí rất đắt, kiếm được kiếm được.

Vì vậy, tôi càng dùng sức lắc eo, ánh mắt khí thế. Vì tôi là vip, tôi quyết định hơi khiêm tốn một chút.

Ngày nào đó, trong lớp có một bạn Lolita yêu điệu vác gương mặt thần bí tiến tới trước mặt tôi: "Tô Xán ~ bình thường cậu ở nhà cũng làm sao đó a?"

Tôi nghĩ: "Ừm ~ xem hoạt hình."

Cô bé ngẩn người: "Cậu không đọc sách sao?"

Tôi lắc đầu một cái: "Manga có tính hay không?"

Mặt cô bé 囧, dịu dàng biết, "Vậy sáng sớm cậu làm gì đấy?"

"Nghe ca nhạc, chạy bộ."

Mặt cô bé kinh ngạc, "Không phải dậy sớm học bài?"

Tôi tiếp tục lắc đầu. "Tôi chưa bao giờ học sáng sớm." Tôi chỉ biết ở ngồi chồm hổm trên bồn cầu đọc báo.

Cô bé cười cười. Mặt thâm trầm tránh ra.

Sau đó, không khí trong lớp càng ngày càng cổ quái. Ánh mắt giáo viên nhìn tôi cũng rất là cổ quái.

Một hôm vào lúc tan học, gặp hai phụ huynh của hai đứa trẻ, một người trong đó chỉ vào tôi nói: "Đứa nhỏ này vô cùng tinh ranh, ngày ngày chăm chỉ muốn chết, kết quả cùng nói với người khác nó chưa bao giờ đọc sách. Con gái tôi đơn thuần, mỗi lần về nhà chỉ biết chơi, bị người ta lừa còn không biết."

Vị phụ huynh kia cũng than thở, "Tên là Tô Xán đúng không? Là ai, bây giờ trẻ con thật khinh khủng, tâm cơ nặng ~ con tôi cũng vậy, về nhà cũng chỉ biết chơi game, không thèm đọc sách."

Tâm cơ nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Dưới Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6.2

Tôi quay đầu lại, đi đến, nhìn chăm chăm vào hai người họ, cắn miệng nửa buổi không nói lời nào. Hai phụ nữ đó nhìn tôi, gương mặt cảnh giác.

trnd, tâm cơ của bà mới nặng, cả nhà các người tâm cơ đều nặng. Trong lòng tôi hung hăng mắng một trận. Hít sâu một cái, sau đó cười một tiếng, "Cháu chào cô ạ. Các bạn ấy vẫn còn ở bên trong làm bài tập, rất nghiêm túc, cô giáo còn khen ngợi bọn họ. Chắc còn mất một lúc nữa, cháu đi trước đây ạ. Hẹn gặp lại."

Phía sau hai vị phụ huynh như chưa tiếp nhận nổi sự thật, trầm mặc một hồi.

Tôi lấy tai nghe ra, cười nhỏ, đạp xe đạp nhàn nhả đi về nhà.

Về đến nhà, tiếp tục lấy cái đĩa chuẩn bị xem phim.

Mẹ tôi quát: "Tô Xán, mau tới đây, di Cung tới ~ cầm đôi dép lê cho đi."

Tôi cả kinh, cái đĩa lập tức rớt xuống đất, quay mấy vòng rồi mới nằm xuống.

Tôi quay đầu lại, người phụ nữ đứng ở cửa, mắt ngọc mày ngài, một đôi mắt thật sâu khảm trong hốc mắt, ánh mắt lóe lên.

Tôi cười, hừ ~ bà tới rồi, rốt cuộc vẫn phải tới. Tiện nhân, tôi chờ bà đã lâu.

Vì vậy, tôi đi ra trước cửa, cười khanh khách nói, "Dạ, chào dì."

Tiện nhân ngoài cửa nhìn tôi, cũng cười, "Ai da ~ đây là con gái cậu à, đáng đáp rất xinh đẹp."

Tôi càng cười thêm ngọt ngào.

Tiện nhân, tôi chờ bà đã lâu.

Diệt hồ ly tổ hai người thành lập!

Tiểu tiện nhân nhân họ Cung, tên một chữ Lan.

Thật ra thì tôi cảm thấy rất ít người phù hợp với cái tên này, nhưng cái tên Cung Lan này tôi thật sự không thể không nói, Dieennkdan/ mẹ cô ta thật cho cô ta một cái tên thật hợp, thử hỏi một người phụ nữ, chỉ biết là tấn công nhà người khác cô ta có thể không thối nát sao?

Không phải là tôi chê bai cái chữ Lan này, nhưng đây là tên của cô ta, thế nào tôi cũng thấy không thoải mái. Đoán chừng tên bà ta có là Cao Đại Toàn đi chăng nữa, tôi cũng có thể móc ra hai tấn bần cống.

Cho đến bây giờ bà ta vô lương tâm kéo lấy tay cha của tôi khi đó, bộ dạng Tây Thi ốm yếu, nước mắt ngắn dài nói với mẹ tôi: "Chị à, em thực long xin lỗi chị. Chỉ là ~ chúng em là yêu nhau thật lòng. Chị sẽ thành toàn cho chúng tôi chứ." Nói xong, tôi liếc mắt nhìn người cha tình trùng lên não đáng về y hệt Mã Cảnh Đào, nhìn tôi mẹ nói: "Tôi thật sự yêu cô ấy. Em hãy để tôi đi."

Lời này còn chưa dứt, mẹ tôi đột nhiên biến thành Hạng Vũ khí thế ngất trời, lật tung bàn, "Yêu? Ông yêu cái rắm thôi, tôi nhìn ông yêu cô ta như cái đít khảm! (thật ra thì nên thô tục hơn, chỉ là lúc máu chốt tôi không xuống tay đánh được, còn không phải điểm máu chốt, tâm tư của tôi các bạn hiểu rồi đấy)

Nói xong lời này, tiểu tiện nhân nhân Cung Lan lại run lên, nước mắt lập tức ầm ầm chảy ra, rất có phong cách của Quỳnh Dao.

Cha tôi nhìn nước mắt nước mũi trong suốt của cô ta, rồi lại nhìn mẹ tôi đang vén tay áo, giận đến gương mặt giống như Trang Công, lập tức ôm lấy eo nhỏ của tiểu tiện nhân nhân kiên quyết dứt áo ra đi.

Cái này không, tiểu tiện nhân nhân đi vào nhà, rất ra dáng phụ nữ hoàng đế đi vào đi ra nhà tôi, vừa chắc chắn khen ngợi, "Ai da ~ chị à, nhà của chị dọn dẹp thật sạch sẽ, rất ấm áp."

Người mẹ này của tôi, dùng lời nói không có lương tâm cha của cha tôi thì, chỉ biết hai chữ, đơn thuần.

Nhớ lúc tôi còn nhỏ hai người sống cùng nhau, cha tôi luôn bị mẹ tôi đánh mắng, nói không có tiền đồ, nói cha tôi lười. Cha không nói tiếng nào, ánh mắt còn tỏ vẻ thích thú nói: "Mẹ con chỉ có miệng lưỡi hung ác, trên thực tế lại rất đơn giản."

Nếu như không đơn thuần, cũng sẽ không vì cha mà trở mặt với bà ngoại.

Nếu như không đơn thuần, cũng sẽ không ngày ngày khen cha tôi ở đơn vị, khiến cho nội tâm ghen tị của tiểu tiện nhân nhân ngứa ngáy.

Nếu như không đơn thuần, cũng sẽ không cho tiểu tiện nhân nhân ngày ngày đến nhà tôi ăn chực.

Nếu như không đơn thuần, cũng sẽ không vì buổi tối cha tôi về nhà muộn, hay nửa đêm cha tôi nhận được cuộc điện thoại kỳ lạ mà lập tức nhảy dựng lên chất vấn cha.

Nếu như không đơn thuần, cũng sẽ không hung hăng dẫn tôi đến chỗ làm của cha tôi gây sức ép.

Kết quả sau cùng, lối suy nghĩ đơn thuần của mẹ tôi càng ngày càng đẩy cha tôi ra xa, đẩy lên giường của tiểu tiện nhân nhân

Đúng rồi, tất cả, bắt đầu là từ ăn chực.

Cái này không thể xảy ra lần nữa, mẹ tôi ngây thơ cười một tiếng: "Ha ha ~ đừng nói nữa, ông lão nhà tôi một chút cũng không động tay. Tôi đi làm mệt muốn chết về nhà còn phải vội vàng quét dọn, mệt chết đi được." leeequhydonnn Mới vừa nói xong, ánh mắt tiểu tiện nhân nhân kia lập tức bắt đầu nước mắt cá sấu, "Chị, chị thật hạnh phúc, công việc mệt mỏi về nhà còn có gia đình, có chồng có con. Em về nhà. Chỉ có một cái phòng trống không. Em trở về nhà, đến cơm cũng không muốn ăn."

Mẹ tôi lập tức bị virus tình thương chiếm cứ, "Sao có thể không ăn cơm chứ? Em xem em gầy như vậy ~ lại không chịu ăn cơm, em." Đúng rồi ~ mẹ tôi muốn mời cô ta ngày ngày đến nhà của tôi ăn cơm. Tôi lập tức quát to "Mẹ, không xong rồi!"

Mẹ tôi quay đầu lại nhìn tôi, "Sao vậy?"

Mặt tôi ra vẻ khản trương nhìn mẹ tôi, "Mẹ ~ con phát hiện con quên bài tập ở trường học!"

Mặt mẹ tôi ㄟ , "Bảo sao mẹ cảm thấy mày tan trường không đeo cặp sách trở về?"

Tôi "quang quác" gào thét, "Không được không được, hôm nay cô giáo bảo đổi bài tập với bạn cùng bàn để kiểm tra lẫn nhau, con đổi xong lại kẹp bên trong sách tiếng Anh của bạn ấy rồi, bài tập đều hôm nay ở trong đó. Oa oa oa ~ đoán chừng lúc này bạn ấy vẫn còn ở trường học con đến lấy bài tập." Nói xong lại gào lên.

Mẹ tôi nóng nảy, "Ban ngày không nhớ tối mới nhớ đến, đi ~ mẹ đưa mày đến trường học lấy." Nói xong định cời tạp dề, tôi nhìn tiểu tiện nhân nhân một chút, bà ta lập tức nhận lấy tạp dề, về mặt dịu dàng cười nói: "Chị à, hai người đi đi, để em nấu cơm cho. Hai người đi nhanh đi."

Tôi ôm lấy hông của tiểu tiện nhân nhân: "Đi à ~ trời đã tối rồi, i kỹ thuật lái xe của mẹ cháu ~ không phải giết người chính là tự sát, đi đưa cháu đi đi. Đưa cháu đi đi."

Mẹ tôi ngây ngốc tại chỗ, nhéo tai tôi: "Nhóc con, nói thế là sao? Ta không biết lái xe? Giết người?"

Tôi quay lại: "Không biết lúc con tự trường người nào 5 lần phanh gấp vào lề đường, thiếu chút nữa đâm vào xe người ta." Mẹ tôi ㄟ , thả tay xuống.

Tôi lập tức bỏ nhào vào tiểu tiện nhân nhân, "Di Lan Lan, đi đưa cháu đi nha, được chứ được chứ." di@en*dyan Vừa nói tôi vừa âm thầm khóc sụt sùi, mẹ à, mẹ xem con gái của mẹ vì mẹ phải hy sinh bao nhiêu, bán nhan sắc đã không tính, lại còn hao công tốn sức diễn một cảnh nổi da gà.

Đoán chừng là câu "đi Lan Lan" kia quá mức rung động, tiểu tiện nhân về mặt không muốn nhưng vẫn phải cời tạp dề, "Được rồi, đi đưa cháu đi." Mẹ tôi cũng thúc giục: "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, nhanh rồi còn trở về dùng cơm."

Tôi nhìn cô ta con người đảo đảo, kéo cô ta lao ra cửa.

Đến trường học, tôi kéo tiểu tiện nhân, "Dì à, dì ở đây đợi cháu...cháu vào trong một chút rồi ra." Nói xong, xoay người đi vào phòng học, đi vào liền nhìn thấy, đúng là để cho tôi bắt gặp được Vương Thuyết đang thử gì đó lấy từ chỗ của tôi.

Tôi đi tới, vừa nhìn, tiểu tử này vừa xem sắc mặt càng trở nên đa màu sắc. Mặt rất phức tạp.

Sao vậy? Bây giờ về mặt trẻ con có thể muôn màu muôn vẻ rồi hả? Tiến tới, tiểu tử thối, cứ nhiên dám xem "Bí kíp diệt hồ", cậu nha, đây là tâm huyết của tôi gần đây tôi dốc hết sức vì nó, cậu lại có thể lên đọc.

Tôi đoạt lấy quyển bí tịch mà tự tôi nghĩ ra, ánh mắt hung ác: "Đọc cái gì chứ? Đã được sự đồng ý của tôi rồi sao?"

Cậu ta nhìn tôi, "Cái này tôi thấy rơi xuống dưới đây, tôi nhặt lên thấy."

"Lỡm sẽ là của cậu sao? Cậu có biết thế nào gọi là quyền riêng tư không?" Tôi tiếp tục mặt lạnh. Một tiểu tiện nhân còn chưa đủ, còn đụng phải tiểu hồ ly cậu, hừ ~ thật là không cho người ta sống yên ổn mà.

Cậu ta nhìn tôi, "Quyền riêng tư đó là với nhật ký, cái này bên ngoài không giống nhật ký, tất cả phía trên đều là mấy cái vòng tròn, tôi tưởng là vở nháp."

Tôi tức giận, cậu ta dám sỉ nhục tác phẩm mà tôi dốc tâm sáng tác, "Cậu mới là giấy nháp, cả nhà cậu đều là giấy nháp! Cho dù của tôi là bản nháp đi chăng nữa, tôi có nói cho cậu nhìn sao cho cậu nhìn sao?" Nói xong tôi tức giận đến lỗ mũi phồng hỏa. Thiệt là, bên ngoài có một tiểu tiện nhân liếc mắt đưa tình nhìn cha tôi chăm chăm, tôi lại ở đây bị một đứa trẻ ranh mù quáng giày vò.

Vương Thuyết nhìn tôi, rõ ràng hạ giọng nói: "Nếu cậu không thích, tôi không xem được." Nói xong, nhàn nhạt nhìn phía ngoài cửa sổ, sau đó chăm chú nhìn vào nơi nào đó, không nói lời nào.

Thật là, lằng nhằng cùng con nít ranh cái rắm, tôi thu hồi bí tịch chuẩn bị đi ra ngoài. Vừa mới đứng dậy, tay bị kéo lại, tôi quay đầu, "Làm gì?"

Cậu ta giương mắt, nhìn tôi, "Cậu viết cái này, là vì muốn đối phó ai? Cậu là ai, bà lớn sao?"

Đứa nhỏ này nói thế là sao, tôi mới 21 tuổi như hoa đại cô nương, không ~ là một thiếu nữ thanh xuân 12 tuổi, "Cậu mới là bà lớn, đáng đáp tôi chỗ nào giống bà lớn hả?"

Cậu ta phá lên cười, ánh mắt lóe sáng, "Oh ~ thật xin lỗi, cậu không phải bà lớn, giống như bà hai."

Cái này không sai biệt lắm, tôi thở dài một hơi, vừa nghĩ vừa tức, "Cậu nói ai là bà hai ~ con mắt nào của cậu nhìn tôi giống bà hai?" Nói xong, tôi 囧 . . .

Cậu ta cũng ngây ngốc tại chỗ, không khí quý dị.

Qua một hồi lâu, cậu ta cười, "Người bạn nhỏ, cậu viết quyển bí tịch này, có phải vì muốn đối phó bà đi đang đứng ở ngoài kia hay không?"

Tôi bị cách xưng hô cùng giọng nói này lôi kéo hoàn toàn, chẳng qua là khi nghe được "Bà đi" nhất thời có loại tìm được cảm giác có đồng minh. lee^qu.donnn Coi thường cách xưng hô, hỏi cậu ta "Đúng là tôi đang muốn tìm cách đối phó với bà ta. Như thế nào? Có muốn gia nhập đại đội diệt hồ ly của tôi hay không?" Nói xong, ném tới một ánh mắt quyền rũ.

Đôi mắt quyền rũ này lâu rồi không mang ra sử dụng, hôm nay vừa dùng quả nhiên rất có hiệu quả. Vương Thuyết hóa đá nguyên tại chỗ, hừ ~ nhóc con, bị tôi mê hoặc rồi chứ gì? Mỹ nhân kế vừa ra, không người nào có thể kháng cự.

"Tô Xán, cậu quả nhiên là một kẻ dơ hơi."

Nói xong, cậu ta cúi đầu, cười lẫn cười bò đến mức co rút, tôi có chút lúng túng.

"Uh, nhìn dáng dấp, công lực của tôi cần không ngừng cố gắng, không sao, lần sau tôi tìm nhiều người luyện tập mấy lần là tốt, cậu có thể làm quen một chút." Tôi vỗ vỗ cậu ta.

Cậu ta lập tức ngẩng đầu, "Cái ánh mắt của cậu hướng về phía tôi thôi là được rồi, sức đề kháng của tôi tương đối mạnh, tôi sợ người khác không chịu nổi."

Tôi phát hỏa, một cái tát lia qua đầu cậu ta, "Tôi nói nghiêm chỉnh đây, cậu có giúp tôi hay không?"

Cậu ta nhìn tôi, "Tô Xán, sao tôi có thể không giúp cậu chứ?" Nói xong, kéo ngón tay út của tôi, tư thế ngoéo tay, "Tôi giúp cậu đuổi đi hồ ly tinh, cậu nợ tôi một điều kiện. Như thế nào?"

Trong đầu tôi lập tức nhớ tới《 Ỗ Thiên Đồ Long ký 》Triệu Mẫn cười quyền rũ với Trương Vô Kỵ, "Người nợ ta ba điều kiện. Có được hay không?"

Hừ ~ Vương Thuyết, cậu muốn làm tiểu yêu nữ mê hoặc tôi...tôi cũng không phải là Trương Vô Kỵ ngu dần, đơn phương yêu cậu nhiều năm như vậy cũng không kết hoa, tôi mới không tin tôi vừa trùng sinh đã đâm hoa kết trái.

Đồng ý thì đồng ý, đến lúc đó muốn trở mặt thì không thể trở mặt sao? Nghĩ tới đây, tôi vô cùng chân chó kéo tay nhỏ bé của cậu chỉ, "Tốt ~ một lời đã

định."

Vương Thuyết nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm, "Đã đồng ý, cậu có muốn lật lọng tôi cũng có thể bắt cậu trở về. Đồng chí Tô Xán, nhớ cho kĩ."

Tôi run run.

Quay đầu lại. "Cậu thật dài dòng ~ đội diệt hồ ~ hành động tốc độ!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vương Nói Ngoại Truyện

Editor: Jesse Tran

Tôi tên là Vương Thuyết. Tôi muốn nhấn mạnh một lần nữa, cái chữ này đọc là “Thuyết”.

Mỗi lần bước vào hoàn cảnh mới, quen thêm một người mới, tôi luôn phải nhấn mạnh vài lần.

Đã hỏi cha, tôi có thể đổi tên hay không. Luôn phải giải thích cái tên này, thật sự rất phiền.

Cha nhìn tôi, thờ dài, nếu như con không muốn cái tên này, thì con phải đổi thành Vương Tư Sấm.

Tôi nhìn nét chữ của từ “Sấm” một chút, thật rối rắm, thôi bỏ đi.

Xét đến cùng, đều tại trong nhà có một bà mẹ vô cùng cổ quái. Cha mẹ tôi từ cấp hai đã bắt đầu hẹn hò qua lại, nghe nói từ ngày đầu tiên hai người họ hẹn hò, bà mẹ cổ quái của tôi đã bắt đầu tra tự điển nghĩ tên cho tôi.

Đã từng trải qua một đồng tên như "Bích Lạc" "Lư Phụng" đại loại là mấy kiểu tên nào tàn như trong ngôn tình, có thể khiến cha tôi chấp nhận chính là “Tư Sấm”.

Ý là, có thể nắm giữ tương lai của mình.

Tôi không cảm thấy cái tên này tốt hơn bao nhiêu, nhưng so với cái thể loại tên ảo mộng như "Bích Lạc", ừm ~ cha, cha đã cứu vớt con.

Ở trong nhà, cha dung túng mẹ tôi một cách không thể nào tưởng tượng nổi.

Ví dụ như, đồ dùng trong nhà một năm có thể thay đổi phong cách vài ba lần, ví dụ như, áo ngủ phải thống nhất, nếu như chỉ là thống nhất, tôi có thể chấp nhận, nhưng lúc ngủ bắt tôi mặc hán phục, tôi cảm thấy, có chút không bình thường.

Chỉ là theo cách nói của cha tôi, cái đó, gọi là yêu thương. Chắc chắn sẽ có một người phụ nữ, co dù cô ấy có làm cái gì, con vẫn cảm thấy những hành động đó rất bình thường, rất đáng yêu, cùng cười với cô ấy, khiến cô ấy vui vẻ, chính là một loại hạnh phúc.

Tôi nhìn người cha tưởng như bình thường của tôi, tôi cảm thấy rằng, thật ra thì, bố tôi cũng biến thái. Không thích bình thường lại thích tự ngược mình.

Tôi không cảm nhận được, tôi đi ngủ mặc hán phục, có cái gì gọi là hạnh phúc. Tôi cũng không cảm thấy mỗi sáng sớm cũng một người rời giường đánh răng, có cái gì gọi là vui sướng.

Tôi thấy mỗi sáng sớm, thời điểm cha tôi nghiêm túc cồng bà mẹ cổ quái của tôi đi đánh răng, tôi cảm thấy, không có gì trên thế giới này mà tôi không thích ứng được.

Dần dần, trái tim của tôi càng ngày càng kiên cường.

Tôi hi vọng một chuyện, cả đời này, tôi không muốn cưới một người giống như mẹ tôi, sẽ không cần phải mặc hán phục ngủ nữa, lại càng không muốn mang bộ mặt miễn cưỡng, coi việc tự ngược bản thân mình là việc hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp Đại Nương Cổ Quái

“Ai nha ~ đây là con gái nhà ai ~ nhìn đứa bé này đáng đáp rất xinh đẹp.” Vừa đi tới cửa, một phụ nữ đột nhiên nhào tới, trực tiếp kéo tay của tôi quan sát một lượt.

Tôi nhìn bà, mới vừa bị vẻ ngoài tuyệt mỹ của bà Vương Thuyết khiến tôi bị mất hứng thú với những cái đẹp tạm thời. Chỉ là vừa thấy mẹ Vương Thuyết tôi lại bị chấn động thêm lần nữa.

Diện mạo không phải là trọng điểm, chỉ là một đôi mắt thật to chớp chớp nhìn tôi, thật khiến tôi cảm thấy vị phụ huynh này có chút khó diễn tả..... Ách..... Hồn nhiên? Dường như cũng không phải, đôi mắt này, miệng cười này, chính tôi cảm thấy một sự thân thiết không thể diễn tả nổi. Tôi thấy rằng thật ra thì, đại khái là, đây chính là tâm hồn của mẹ tôi.

Nhìn đồ bà mặc, tầng tầng hán phục, loẹt quẹt phết đất.

Nhìn lại tóc bà, được vấn lên bằng một chiếc trâm nhỏ, tôi nhìn từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, sáng khoái không nói nên lời. Tôi cố nén không khóc, “Bác gái à, bác cũng thích đọc xuyên không à?”

Cả khuôn mặt bừng sáng, “Ta biết ngay ~ đứa nhỏ này nhìn thế nào cũng thấy vui vẻ ~ hóa ra vậy, hóa ra vậy..... Con chính là con gái đã thất lạc nhiều năm của ta..... Quả thật như một khuôn đúc ra vậy.” Nói xong lệ rơi đầy mặt, nước mắt nước mũi rơi trên tay áo. Quay đầu lại cười một tiếng, “Tiểu tiện nhân, cô xem, khả năng tìm vợ của con trai tôi có phải tiến bộ rất nhiều hay không? Thật là càng lúc càng giống chuẩn với cha nó.”

Nói xong, còn xoa xoa tay áo tôi.

Tôi nhìn chất lỏng trong suốt đang chảy phía trên tay áo, khẽ cắn răng, chịu đựng đến nỗi mặt co rúm một cục.

Bác trai thờ dài, “Nha đầu, nàng đừng náo loạn. Còn có khách nhân ở đây.”

Đại nương cổ quái nghe xong lời này lập tức đổi biểu cảm, trở nên vô cùng nghiêm túc. Cả người bắt đầu nghiêm chỉnh lại, tôi nhìn khuôn mặt của bác gái, không khỏi cảm khái, thật ra thì đại nương cổ quái này khi nghiêm túc trông cũng rất xinh đẹp.

Bác gái xoay người sang chỗ khác, vô cùng nghiêm túc đến gần hồ ly Cung Lan, nét mặt kia, khí thế kia, bộ dạng không giận mà uy, tôi cắn cắn lưỡi, quả nhiên bà lớn chính là bà lớn, nhìn hồ ly Cung Lan bị dọa đến rơi nước mắt.

“Chị, em..... em chỉ là đưa con trai chị trở về nhà.” Cô ta ngập ngừng nói, nước mắt cũng lay động trong hốc mắt.

“Như vậy à. Hiện tại đến nhà rồi, sau đó thì sao?” Đại nương cổ quái đứng ở đó, một tay mon trên quần áo hoa văn. Bác gái à~ thật ra thì bác là Lã thái hậu xuyên qua chứ gì? Nhìn ánh mắt sắc bén mạnh mẽ này, này động tác sờ quần áo, dáng vẻ không nhanh không chậm, tôi âm thầm trầm trồ khen ngợi từ tận đáy lòng.

“Sau đó..... Sau đó, anh Dân..... Tôi chỉ đưa con trai anh về nhà, lập tức đi ngay, anh đừng hiểu lầm.” Nói xong, ánh mắt cô ta còn ra vẻ đáng thương tội nghiệp nhìn về phía đại thúc đẹp trai.

Tôi thờ dài, hồ ly chính là hồ ly, ngay trước mặt bà lớn nhà người ta mà dám ngang nhiên kêu người ta là “anh Dân “. Đúng là không muốn sống nữa.

Quả nhiên, đại nương cổ quái cũng nổi điên, nắm lấy cổ áo hồ ly Cung an lắng lo, nhìn cô ta chăm chăm: “Tiểu tiện nhân Cung lan cô, bà đây đã nói bao nhiêu lần rồi, dám quyến rũ người đàn ông của tôi, cô là rồi rãnh quá mức rồi đúng không? “Anh Dân” là để cô gọi sao? Cô đúng là ăn no đừng mỡ phía dưới trống rỗng trống không có chỗ rơi vãi rồi đúng không? Chồng tôi là của tôi, cô có mơ cũng phải hỏi qua tôi trước. Cô mà dám đến gần con trai tôi lần nữa, tôi sẽ nhét tóc cô vào lỗ mũi, lông mũi kéo xuống nhét vào trong đít cô! Tôi nói được làm được, Cô có can thử một chút hay không?” Nói xong, trong tay áo của bộ hán phục lòi ra cây kéo lớn.

Một hét một hơi, lưu loát tron tru như đọc rap vậy. Không mang theo đùa bỡn, còn có cảm giác tiết tấu trầm bổng du dương.

Vào giờ phút này, ở trong đầu tôi chỉ có một câu đang đảo đi đảo lại, “Trần quý sinh mệnh, cách xa mẹ Vương Thuyết.”

Cung Lan nghe xong lời này, nức nở một chút, nước mắt hoàn toàn chảy ra. Xoay người vọt ra ngoài cửa, dáng vẻ hoa lệ đầm mưa này, tôi cảm thấy đời này tôi không sánh kịp.

Tôi quay đầu nhìn ba người họ.

Vương Thuyết cùng đại thúc đẹp trai rất bình tĩnh ngồi đọc sách trên ghế sa lon, dáng vẻ và cái gì cũng không thấy, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Nhìn bác gái quái dị kia, đang dùng cái kéo lớn vừa rút ra..... Cắt móng tay.

Trong nháy mắt, tinh thần tôi chấn động, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao mẹ tôi đầu không lại Cung Lan rồi, trình độ dũng mãnh này, mẹ tôi có ngồi tên lửa cũng không theo kịp.

“Aizzz ~ trên thế giới nhờ đàn ông chờ tôi yêu như vậy, tôi chóng mặt lên xem con hồ ly tinh kia động đực với ông.” Vừa cắt móng tay vừa cảm khái, đại nương quái dị ném cây kéo lớn lên ghế sa lon rồi rúc vào ngực đại thúc đẹp trai.

“Em có ngoan hay không.” Đại nương cười cười ánh mắt thật dịu dàng.

“Ừm”, đại thúc mỹ hình vỗ vỗ đầu bác gái, tôi cảm thấy tư thế này, sao cảm thấy cách Vương Thuyết chụp đầu tôi giống như chụp đầu động vật thể?

“Ta thật ngoan ngoãn, đại thúc đáng yêu, đúng không?” Đại nương tiếp tục sến súa.

Tôi có chút buồn nôn.

“Ừ. Đúng.” Đại thúc đẹp trai nói xong, ánh mắt quét qua tôi. “Còn có khách nhân ở đây.” Ta khóc ròng, rốt cuộc cũng chú ý đến tôi. “Mặc kệ, giao cho Vương Thuyết là xong, dù sao cũng là vợ nó.” Nói xong, đại nương cổ quái còn nhìn sang, “Cục giấy nhỏ, con đưa người của con về đi. Chúng ta muốn vận động một chút, cảm trẻ nhỏ. Đợi lát nữa rồi trở về.” Jesse-lee3qUiidO0nnn Nói xong, vô cùng hung hãn kéo tay đại thúc đẹp trai, trực tiếp đi lên lầu.

Đại thúc đẹp trai cúi đầu, mím môi cười, đáng vẻ bị kéo trông vô cùng thích thú.

Chỉ còn lại tôi, giống như gió lạnh quét qua, hoàn toàn đóng băng.

Tôi cảm thấy, trái tim của tôi cần mạnh mẽ trở lại, không chịu nổi ngôn ngữ đả kích nhiều như vậy trong vòng một ngày.

“Đi thôi, mình đưa cậu trở về.” Vương Thuyết đi tới, nhân nhật nói: “Sau sẽ thành quen.” Nói xong, trực tiếp đi ra ngoài.

Tôi buồn buồn đi theo phía sau, “Cậu làm thế nào mà quen được?”

Cậu ta xoay đầu lại nhìn tôi, “Sống chung trong một thời gian dài, dần dần rồi quen thôi.”

Tôi nhìn cái vẻ mặt bình thản kia, ánh mắt lạnh nhạt kia, uhm, biệt danh “Cục giấy nhỏ” đúng là thích hợp.

Đi trên đường, đột nhiên nhớ tới, “Vương Thuyết, cậu nói sẽ đưa cho tôi số điện thoại liên lạc chồng trước của Cung Lan.”

Cậu ta đưa tôi một tờ giấy, tôi nhìn một chút, hài lòng cười, “Có cái này thì yên tâm hơn.”

Cậu ta nhướng mắt, “Mình đưa cậu về nhà mình. Cậu có học được cái gì không?”

“Học được gì? Học mẹ cậu mặc hán phục chắc?” Tôi vừa nhìn tờ giấy vừa nói.

“Thật ra thì, loại chuyện đối phó với hồ ly như vậy, mấu chốt nhất không phải cậu muốn làm gì. Phải xem mẹ cậu.” Vương Thuyết bày ra đáng vẻ bắt mắt.

Tôi đảo đảo mắt, “Đương nhiên tôi biết, không phải tôi nhìn thấy mẹ tôi thất bại, tôi mới lên sao?”

“Mẹ cậu thất bại?” Vương Thuyết nhìn tôi, lại ~ lại nói hớ rồi.

“Ý tôi nói, loại phụ nữ này, nào cần tới mẹ tôi ra tay, có tôi là được rồi.” Nói xong, một kế hoạch ở trong đầu tôi bắt đầu hình thành.

Hồ ly Lan ~ tôi tới đây.

(Tô Xán: tôi cảm thấy bà là mẹ ghẻ.

Đào Từ: vì sao? Ta thật tốt biết bao, cho người trùng sinh cho người xuyên không, còn để cho người làm nữ chính.

Tô Xán: vậy sao bà còn để cho tôi một hồ ly?

Đào Từ: Tiểu Bạch là xu hướng, Tiểu Bạch được hoan nghênh nha.

Tô Xán: vứt cho tôi hồ ly thì thôi đi, còn bắt Đào Từ gặp đại nương cổ quái cực phẩm làm tôi phát sợ.

Đào Từ: người lại không hiểu rồi, đại nương kia là mục tiêu học tập của người, ta hy vọng người có thể học hỏi bà ấy.

Tô Xán:..... Tôi muốn nhảy thể loại khác. Có được không?

Đào Từ: Được được ~ người nhảy sang ngược đi, Đào Từ để cho người làm nữ chính trong người thú luyện ái, vừa hay gần đây đang nghĩ đến “hàny ớ í ớ í ớ”, ta còn đang phiền muộn đây.

Tô Xán..... Thôi, tôi ở đây cũng được.)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đối Phó Với Hồ Ly Tinh

Editor: Jesse Tran

Loại chuyện đối phó với kẻ thứ ba như vậy, trong mắt của tôi, đơn giản chỉ là một câu nói “Dịu dàng hơn, xinh đẹp hơn, hạ lưu hơn, điềm đạm đáng yêu hơn, thâm hiểm hơn.”

Tóm lại, hồ ly tinh là loại người gì, bạn phải xuất chiêu giống hệt như vậy.

Ví dụ như, hồ ly Cung Lan rất thích hoa lê đầm mưa, tôi phải học toàn bộ chiêu trò của nữ chính trong truyện của Quỳnh Dao. Vì thế, tôi đặc biệt xem lại 《 Ông trời có lệ 》《 Mai Hoa Tam Lộng 》《 Hoàn Châu cách cách 》, đứng trước gương luyện roi nước mắt suốt một thời gian dài.

Bây giờ là nửa đêm, tôi vẫn còn đứng trước gương liều mạng với ánh mắt của mình ~ giống như có chút nước mắt rồi, lại nhìn lần nữa, ừm, quả nhiên ~ toàn ghèn là ghèn.

Lau ghèn, ở phía sau quyển vở, gạch gạch vẽ vẽ vài nét.

Tôi cảm thán, tôi là phụ nữ mạnh mẽ, là Ngự Tả, tại sao có khóc thôi mà cũng không bằng hồ ly chứ? Tôi là nhân vật chính, cũng người có hình tượng mạnh mẽ, chắc là khóc không phải là bản tính trời sinh.

Tôi soi gương cười nham hiểm, ừm. Không làm được Từ Vi, tôi vẫn có thể làm Dung ma ma.

Lúc tôi đang cười vô cùng rực rỡ, chuông điện thoại vang lên bên phòng cha mẹ tôi.

Lòng tôi trầm xuống.

Lão nương nhận điện thoại, sau đó cúp máy.

Tôi nhớ, năm đó nhà tôi luôn nhận được mấy cuộc điện thoại gọi đến mà không thấy nói lời nào, dần dà mẹ tôi càng ngày càng bức bối, cũng càng ngày càng đa nghi. Buổi tối đặc biệt không để cho cha tôi ngủ, suốt ngày tra hỏi cha tôi.

Hừ ~

Tôi lặng lẽ mặc áo khoác, ra ngoài, khép cửa lại, đến chỗ điện thoại đặt dưới lầu.

Quay số kia.

Cô ta nhận.

“A lô?”

Tôi cầm điện thoại, không nói lời nào. Thời điểm, thật đúng là không biết nói gì.

“A lô? Người tìm ai?” âm thanh Cung Lan có chút mất kiên nhẫn.

Đúng vậy, tôi tìm ai? Tôi nửa đêm gọi điện thoại, tôi bắt buộc phải nói gì đó.

Nghĩ tới đây, tôi theo bản năng dùng ngón út cạo cạo ống nghe. Phát ra một tiếng “Cạch cạch”.

“Người là ai hả?” Đầu bên kia rõ ràng có chút lúng cuống. Thử cúp điện thoại.

Xem một chút ống nghe, cạch ~ tôi không phải có ý phát ra loại âm thanh đó, tôi chỉ là đang chuẩn bị để nói cái gì đó hùng hồn thôi.

Sờ sờ 96998, tiếp tục gọi tới.

Đầu điện thoại bên kia lại nhận, “Người rốt cuộc ai vậy? Nói chuyện đi chứ?”

Tôi tiếp tục thổi mạnh ống nghe.

Sau đó, lại cúp.

Gọi đi gọi lại 10 lần, đầu bên kia hét một tiếng “A ~ người có thấy phiền hay không hả!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Sau đó hoàn toàn rút dây điện thoại.

Tôi dậm chân một cái, có chút lạnh.

Nửa dựa theo giấy số điện thoại di động đẩy tới, tiếp tục cạo ống nghe.

Vừa cạo vừa nghe đầu kia gầm thét. Hừ ~ tôi cảm thấy tôi cạo nhiều như vậy, phía trên ống nghe sắp bị tôi cạo tróc xuống rồi.

Rốt cuộc, điện thoại di động tắt máy.

Lấy ra tiểu Bồn Bồn, rất tốt ~

Bước đầu kế hoạch dọa người đêm khuya

Vì vậy, hàng đêm hàng đêm, tôi bắt đầu nhiệm vụ gọi điện thoại đúng giờ. Có lúc 12 giờ, có lúc 2 giờ, có lúc 4 giờ. Tôi cũng không biết lúc nào, tóm lại nửa đêm buồn tẻ đi vệ sinh xong thì đừng gọi.

Dĩ nhiên nội dung mỗi lần gọi điện thoại sẽ không giống nhau, có lúc tôi cạo ống nghe, có lúc tôi tâm tình tốt lắm sẽ bắt chước âm thanh của nữ chính trong 《The Grudge》ngâm xướng một đoạn, có lúc đứng bên lề đường lạnh, tôi liền dậm chân một cái. Đối đủ kiểu đa dạng ~ cũng thật phong phú. Dĩ nhiên, địa điểm gọi điện thoại tôi cũng thay đổi, không phải là điện thoại dưới lầu trong nhà thì ra buồng điện thoại ngoài đường.

Hồ ly Cung Lan, thật ra thì tôi đối với cô không tệ. Ít nhất là, rất dễ bụng.

Từ buổi tối đó về sau, nhà tôi cũng không còn mấy cuộc điện thoại kỳ lạ nữa.

Về sau, số điện thoại của hồ ly Cung Lan không gọi được, số điện thoại cố định cũng rơi vào trạng thái trên.

Một hôm, lúc mẹ tôi nấu một bàn đầy thức ăn ngon, đột nhiên cảm thán một câu: “Ô Xán à ~ con ăn nhiều một chút, dạo này con gầy như vậy, học tập cũng đừng khổ cực như vậy.”

Tôi cúi đầu nhìn, suýt chút lệ rơi đầy mặt. Ai đêm nào cũng chạy hai ba con phố để gọi điện thoại mà không thể không gầy chứ.

Xem ra, đối phó với hồ ly tinh, còn có thể giám cân.

Than thở.....

Tôi trường học, chủ nhiệm rút ra bài thi, vừa thăm hỏi Lý Lỗi, Hàn Mai gần đây thế nào các loại..., nhìn bạn học từng đưa từng đưa bị cô giáo gọi lên, mặt của tôi càng ngày càng nặng trĩu, buồn ngủ quá ~ sau đó, dứt khoát nằm xuống đi gặp Chu Công chơi cờ.

Đột nhiên, bên cạnh một người chọc tôi tôi, “Ô Xán, cô giáo gọi cậu.”

Tôi ngẩng ngẩng đầu, “Ừm ~ để cho tôi ngủ một lát.” Nói xong, đầu đổi sang hướng khác, chuẩn bị ngủ tiếp.

“Ô Xán! Em đứng lên cho tôi!” Gầm lên giận dữ, phương hướng là từ tôi trước bàn phương.

Dụi mắt, mơ mơ màng màng đứng lên.

“Thời gian lên lớp thì lại ngủ? Về nhà làm cái gì hả?” Cô giáo tiếng Anh đi tới. Mặt xanh lét.

“Đi làm trộm.” Tôi la hét. Đơn thuần chỉ là trả lời cho bản năng.

Vừa nói xong, cả lớp lập tức cười ầm lên. Tôi cũng tỉnh táo luôn.

Xong rồi.

Quả nhiên, mặt cô giáo từ xanh biến thành màu đỏ, hơn nữa lan đến cổ với tốc độ kinh hoàng. “Ô Xán! Em khỏe không.....”

Tôi cúi đầu không dám nói lời nào.

Vương Thuyết bên cạnh đột nhiên đứng lên, “Thưa cô, tối nào Ô Xán cũng đọc sách tới khuya, mệt mỏi quá, nên mới ngủ.” Nói xong, còn giật giạt tay tôi dưới gầm bàn.

Nhận được ám hiệu, tôi bắt sóng luôn. “Vâng ~ đúng vậy, tối hôm qua em thức đọc 《Lolita》 đến 2 giờ mới ngủ.”

Vừa mới nói xong, cô giáo tiếng Anh mặt vừa mới dịu đi lại cứng lại. Có dấu hiệu nứt vỡ.

Vương Thuyết bắt đầu nhìn tôi, than thở. “Đúng, buổi sáng Tô Xán còn nói với em bản tiếng Anh của 《 Lolita 》 có rất nhiều chỗ hay trong văn nói.”

Tôi tắc lưỡi một cái ~ như vậy mà cậu cũng xoay được.

Cô giáo tiếng Anh cười, đi tới: “Ô? Tô Xán có thể đọc tiểu thuyết nguyên bản tiếng anh? Thật lợi hại.” Nụ cười kia, nét mặt kia, đe dọa hết sức lộ liễu.

Tôi cũng biết rõ, mỗi lần tôi ngủ trong giờ học. Cho dù ai cũng sẽ không tin tôi cố gắng học hành.

Chỉ là lại thấy loại này ánh mắt chèn ép tôi nên thấy hết sức bức bối, trước kia loại ánh mắt này vẫn đi theo tôi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 9.2

Tôi ngẩng đầu lên: “Đúng vậy. Em không thích bài giảng, không thích học từ đơn, bởi vì em cảm thấy bài giảng của cô rất nhàm chán.” Nói xong, cô giáo tiếng Anh tức đến run rẩy.

Bên trong phòng học càng thêm yên tĩnh.

Qua một hồi lâu, cô giáo phá lên cười: “Thật có bản lĩnh ~ thế thì về sau cô đừng có lên lớp nghe tôi giảng bài. Loại học sinh như cô, tôi đâu đủ khả năng dạy.”

Tôi cười vô cùng ngọt ngào, biết điều: “Được ~ vậy sau này đi học em làm việc của em, em không làm phiền đến cô, cô không làm phiền đến em. Được không ạ?”

“Cô nghĩ thì hay lắm ~ về sau đến giờ học của tôi, em đi ra ngoài cho tôi. Cũng đừng nghĩ tới đi thi.” Nói xong còn cười rất hả hê, “Loại học sinh như cô, tôi gặp cũng nhiều rồi, tự cho mình là giỏi. Cô có giỏi thì đừng tới trường học!”

“Em không có bản lĩnh này. Học phí em đóng rồi, sao em không được đến học. Hơn nữa, em chỉ không thích bài giảng của cô, bài giảng của những thầy cô khác em rất thích. Tại sao chỉ vì cô mà em không được đến trường học.” Nói xong, tôi thẳng thắn ngồi xuống. Vương Thuyết nhìn tôi, cười cười, cũng ngồi xuống theo.

Lần này, trong phòng học càng yên tĩnh hơn, mọi người xung quanh đều nhìn chúng tôi như quái vật.

“Hừ! Hôm nay tôi không giảng. Tô Xán không đi, đừng mơ tôi lên lớp!” Nói xong, vẫn còn rất khí thế lườm tôi một cái, tôi cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại.

Trong lớp lập tức ồn ào, trưởng lớp xông ra đi theo, chắc là đi tìm giáo viên chủ nhiệm rồi.

“Tô Xán, lần này cậu gây chuyện lớn rồi.” Vương Thuyết nhìn tôi, “Có sợ hay không?”

Tôi không nhịn được đảo đảo mắt, bà giáo này không thể dọa với tôi được đâu, tôi sợ bà cộng lòng. “Có gì phải sợ. Cái chuyện bé bằng cút mũi mà cũng muốn làm âm ỉ, trời phải đổ mưa gái phải gả chồng, tùy thôi.”

Nói xong tôi lục lọi lấy ra bí kíp đối phó hồ ly.

“Gần đây buổi tối nào cậu cũng làm cái này?” Vương Thuyết nhìn qua, gương mặt không thể tin được. D I e3n dA4n “Bảo sao gần đây cậu gây đi kinh hoàng như vậy, thì ra là cười xe đạp đi dọa người. Như thế nào? Hữu dụng không? Saint Seiya?”

Tôi trừng mắt, “Cậu hiểu không nha, đây là mở đầu, kịch hay còn ở phía sau.”

Mới vừa nói xong, hiệu trưởng đã tiến vào, bộ mặt sa sầm, “Tô Xán, em đi ra ngoài một chút.” Ai ~ tiểu hồ ly còn chưa có xử xong, lại chọc phải phiền toái.

Tôi cúi thấp đầu, bắt đầu đi đứng lên.

Tay đột nhiên bị nắm lấy, tôi quay đầu lại nhìn Vương Thuyết.

“Có muốn tôi đi cùng cậu không?” Vương Thuyết cười hi hi nhìn tôi. Người phía sau lập tức ồn ào. “Ai yuuu ~ còn mang người thân đi cùng nha.”

"Chuyện cái rắm cậu theo làm gì? Ngồi ở đây, chờ tôi trở lại!" Nói xong, vô cùng khí thế đi ra ngoài. Mặt lại một lần nữa bắt đầu nóng ran.

"Được, tôi chờ cậu trở lại." Vương Thuyết thu tay lại, rũ mắt xuống. Nhìn biểu hiện ngoan ngoãn kia, thật là thoải mái, trông giống như cô vợ nhỏ của tôi vậy. Hắc hắc ~

Hiệu trưởng nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn Vương Thuyết, cau mày: "Vương Thuyết, e, cũng đi ra ngoài một chút." Sau đó đi trước ra cửa.

Một tiếng này vừa dứt lời, trong lớp lại âm ỉ hơn, "Ồ ~ yêu sớm bị bắt chặt rồi."

Tôi trừng mắt, "Tất cả im miệng cho tôi."

Gào xong, quả nhiên lập tức yên lặng. Tôi cười cười hài lòng, đưa tay ra, "Nàng dâu ~ đi, theo ta ra ngoài."

Cảnh tượng ảo tưởng:

Tôi biến thành trại chủ son trại, Vương Thuyết xấu hổ nhìn tôi, vờn tay ra khoác lấy tôi. "Phụ thân ~ về sau, người đi đâu, con theo đấy."

Tôi cười dài một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Thực tế cảnh tượng là:

Mặt của tôi lập tức nóng bừng. Có chút lúng túng. Tay lơ lửng trong không trung.

Vương Thuyết nhìn tôi, "Cậu có thể đứng đắn một chút hay không?"

Tôi lắc đầu một cái, "Đây là trạng thái nghiêm chỉnh nhất của tôi đấy."

Cậu ta cười bất đắc dĩ, đi tới phía trước tôi, sau đó quay đầu lại nhìn tôi, "Tay."

Tôi ngo ngác nhìn hắn, "Hả?"

Vương Thuyết cười, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Không phải vừa rồi gan to lắm sao?" Nói xong, kéo tay của tôi đi về phía trước. Rất là phóng khoáng.

Tôi nhìn chăm chăm hay bàn tay đang nắm lấy nhau, không nhịn được cười phá lên.

Hắc hắc he he ~

Cục giấy nhỏ, thì ra là, cậu quả thực rất dễ bụng nha.

Vương Tô pk rạp hát nhỏ

Ngày nào đó, cô giáo tiếng Anh đang viết viết trên tấm bảng đen.

Tô Xán nhìn một chút đột nhiên mặt mũi ửng hồng, cười hắc hắc.

Vương Thuyết nhìn cô một cái, trầm mặc.

Tô Xán lại gần: "Cục giấy nhỏ, nói cho chị nghe xem, lúc cô giáo tiếng Anh viết bảng chỗ nào chạm vào bảng trước?"

Vương Thuyết nhìn phía trước, cô giáo tiếng Anh vừa múa phấn trên bảng đen xong, xoay người lại, Jesse-le3quyyd00n ngay chỗ bộ ngực lớn là một đồng bụi phấn. Cô giáo lại vô cùng bình tĩnh vỗ vỗ bụi phấn trên ngực, động tác tự nhiên, làm liền một mạch.

"Hắc hắc he he hắc ~ tôi cảm thấy, người này nhất định là ăn đu đủ lớn lên." Nói xong vẫn còn rất hả hê nhếch miệng cười một tiếng.

Vương Thuyết lật qua một trang sách, cười nhàn nhạt, giương mắt nhìn cô, "Tôi thì cảm thấy, cậu chắc là ăn Viagra* lớn lên."

*Viagra: Thuốc chữa chứng liệt dương >O< k hiểu nổi chỗ này luôn, các nàng tự tưởng tượng nhé. hehe

Tô Xán á khẩu, ngắc ngắc tại chỗ.

Tô Xán vs Vương Thuyết, Tô Xán bại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Dậy Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Yêu Sớm Không Bằng Chị Em Yêu Nhau

Editor: Jesse Tran

Tôi cầm tay Vương Thuyết đi ra ngoài phòng học. Lục phủ ngũ tạng của tôi ~ tất cả đều ở trong trạng thái lộn tung phèo, mọi suy nghĩ tâm tư của tôi đều vo viên vào một vấn đề: tình yêu chị em, tình yêu chị em, tình yêu chị em (lặp lại n lần)

Tôi ngước đôi mắt to tròn của mình nhìn ba người trước mặt, cười híp mắt: "Hi hi ~ Thầy cô tìm em có chuyện gì ạ?"

Bà giáo tiếng Anh hưng dữ nhìn tôi, hiệu trưởng dăm chiêu nhìn cái nắm tay của tôi và Vương Thuyết, chủ nhiệm lớp kinh ngạc nhìn Vương Thuyết.

Ba người tiêu điểm bất đồng, về mặt bất đồng, tôi nhìn đi nhìn lại, hơi mệt.

Bỗng chốc ngây ngốc tại chỗ, quay mặt sang đặt tầm mắt lên người Vương Thuyết, sau đó hoa đào bay đầy trời.

Vương Thuyết sờ mũi một cái, lúng túng buông ra tay tôi ra, "Cậu có thể nhìn về phía trước."

Ặc ~ đứa nhỏ này còn có thể xấu hổ.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng hiệu trưởng, "Thầy giáo, thầy tìm em làm gì ạ?"

"Hiệu trưởng, thầy nhìn nó có điểm nào giống học sinh không, nhiều loạn trật tự lớp, lôi kéo tay bạn nam lại còn rêu rao." Bà giáo tiếng Anh giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hiệu trưởng sa sầm, "Sao em lại làm như vậy?"

Tôi ngẩng đầu, "Tôi đâu có làm gì ạ."

Mặt hiệu trưởng trầm hơn, "Em không làm gì thì tại sao thành ra như vậy?"

Tôi tiếp tục đáp lại: "Làm sao em biết được em không làm gì mà lại thành ra như vậy?"

Hiệu trưởng quay mặt đi, dáng vẻ khai thông thất bại. Nhìn chủ nhiệm lớp: "Học sinh lớp cô sao lại làm như thế được?"

Tôi nhìn cô chủ nhiệm, vẫn còn đắm chìm ở chữ "Làm" nửa ngày về mặt không chút thay đổi, không khỏi cảm thấy cô rất đáng thương.

Lại nói, thầy hiệu trưởng này rất đúng khẩu vị của tôi, chọn từ dùng câu rất có mùi vị yy, tôi thích. Dieenndkdan/ Vừa định nghiên cứu chữ "Làm" thật là có nghệ thuật kiểm chế cùng trình độ văn hóa thâm sâu, nghĩ tới đây tôi lên nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia, càng cảm thấy cậu ta thích hợp.

Cô chủ nhiệm đi tới, "Ô Xán, sao em dám chống đối giáo viên? Em muốn tôi mời phụ huynh đến phải không?"

Lại còn phải gọi phụ huynh, mình em thảo luận "Làm thế nào" không đủ, còn phải gọi mẹ em đến bàn về ý nghĩa của từ "Làm" sao? Hừ ~ quả nhiên chưa thỏa mãn dục vọng.

"Ô Xán, cô giáo đang hỏi cậu đấy." Vương Thuyết chọc chọc tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn cô chủ nhiệm, thờ dãi, "Thưa cô, không phải em cố ý, chỉ là em ngủ trong giờ học, không có quấy rầy những bạn khác nghe giảng. Em không có ngứa to." Nói xong, chớp chớp mắt nhìn hiệu trưởng, tỏ vẻ vô tội.

"Ồ ~ em nói hay quá nhỉ. Đi học là thời gian ngủ của em sao?" Bà giáo tiếng Anh cười âm độc.

Tôi nhìn qua, hừ ~ là cô cố tình châm chọc em.

Tôi cúi đầu, tôi rút tay từ trong túi áo ra, xoa xoa mắt, lúc ngẩng đầu lên, nước mắt rào rào chảy xuống. "Thưa thầy, không phải em cố ý ngủ."

Chủ nhiệm lớp vừa nhìn thấy nước mắt tôi rơi ầm ầm, lập tức mềm lòng. "Cái đứa bé này, khóc cái gì hả? Có chuyện gì, đừng khóc." Nói xong, vỗ vỗ vai tôi bày tỏ an ủi.

Vương Thuyết cũng im lặng, lặng lẽ vươn tay ra, cọ cọ vào tay tôi, gạt hết đồng mù tạt tôi vừa bôi lên tay. Tiểu tử này ~ quả nhiên vô cùng tinh mắt.

Nước mắt nước mũi của tôi rơi không ngừng thút tha thút thít, mù tạt cay vãi ~ hiệu quả có phần hơi quá rồi. Mắt nóng hừng hực.

Hiệu trưởng nhìn tôi khóc như vậy có phần luống cuống, cũng có chút không đành lòng, đi tới: "Có lời gì cứ nói, khóc cái gì! Sao em lại ngủ trong giờ học?"

Tôi vừa khóc vừa gào thét nói: "Thưa thầy, em..... Em nghe không hiểu ạ~"

Hiệu trưởng càng thêm kỳ quái, "Nghe không hiểu? Đợt thi vừa rồi điểm tiếng Anh của em không phải cao nhất sao? Sao lại nghe không hiểu."

Hic hic ~ tôi ngược mắt nhìn bà giáo tiếng Anh, quyết tâm "Cô giáo tiếng Anh phát âm quá lung tung, một lúc giọng Australia, một lúc lại giọng Châu Phi, em nghe như niệm kinh vậy, đi học hay là chịu phạt ạ."

Nói xong câu đó, mặt hiệu trưởng trầm xuống. Cô chủ nhiệm có chút lúng túng. Bà giáo tiếng Anh thì mặt đỏ như tôm luộc.

"Em..... Em nói vậy! Tôi nói giọng nào thì phải theo ý em sao, em mới tí tuổi đầu, chỉ hiểu mấy từ đơn mà dám phê bình tôi!" Bà giáo tiếng Anh rống lên.

Tôi chớp chớp mắt, "Em còn nhỏ cô giáo hiểu nhiều. Phát âm của cô thật sự em không học được."

Hiệu trưởng nhìn tôi, một hồi lâu không nói lời nào. Dừng ánh mắt quan sát tôi.

Tôi bị thầy nhìn, trong lòng thấy rợn rợn, nhưng là loại chuyện đánh nhau như vậy, thua người không thua trận, tôi cũng đưa mắt nhìn.

Hai đôi mắt đang soi xét lẫn nhau ~ thầy đột nhiên bật cười: "Tiểu nha đầu, tuổi còn nhỏ, khuyến khích phát huy bản lĩnh." Nói xong, quay mặt đi, hướng về phía chủ nhiệm lớp nói: "Tiểu Hà ~ tiểu nha đầu lớp cô rất thú vị~ ha ha ha..... Có làm, có làm"

Tôi..., ngài hiệu trưởng à, hôm nay ngài có tình khai vấn đề "Làm" này muốn thảo luận với tôi đến cùng đúng không?

Thầy nhìn tôi, nói: "Tiểu nha đầu, như này được không? Chúng ta làm cái giao dịch nhé."

Tôi nhìn thầy hiệu trưởng một chút, "Thầy hiệu trưởng à, thầy định làm cái gì?" "Tuần sau, trường học của chúng ta có giáo viên nước ngoài tới kiểm tra, em đến phỏng vấn cô ấy có được không?" Tôi ngẩng đầu nhìn hiệu trưởng một chút.

"Người đó là bạn của ta, bình thường ghét nhất là dạy học sinh. Em phải tìm mọi cách để cô ấy đảm nhiệm chức giáo viên, ta sẽ để cô ấy dạy lớp các em, thế nào?"

Tôi nhún nhún vai, "Được ạ. Nếu không thể giữ lại thì sao ạ?"

Hiệu trưởng tiếp tục cười: "Như vậy cũng tốt thôi, không giữ lại được thì em phải chuyển trường thôi. Dù sao học sinh giáo viên, tóm lại là phải có một người đi."

Chuyển trường? Jesse-ddeendAnnn Mẹ tôi không chém chết tôi mới là lạ? Nghĩ đến cảnh mẹ tôi cầm dao thái thịt đuối ở phía sau, tôi sợ đến rùng mình một cái.

Hiệu trưởng nói xong, đưa tới một tấm ảnh, "Chính là cô ấy."

Tôi giương mắt nhìn, ôi thần linh ơi ~ tôi thiếu chút nữa vui mừng mà ngất đi, người nước ngoài khác khó mà nói, cái người nước ngoài này vừa hay tôi biết.

Nhìn người trong hình, mặt cười rực rỡ, chỉ là quan sát cẩn thận, bạn sẽ thấy nội tâm thô bỉ toát lên từ ánh mắt cô ấy.

Người này không phải đồng đảng hủ nữ của tôi, còn có thể là ai?

Những người khác tôi không biết phải đối phó thế nào, đối với Lynda tôi biết phải dùng thủ đoạn nào.

Tôi nhận lấy hình, tràn đầy tự tin "Được, một lời đã định."

Hiệu trưởng nhìn tôi, rồi lại nhìn Vương Thuyết. "Hai ngày trước ba em nói với ta chuyện của em ta còn không tin. Bây giờ, xem ra là thật."

Vương Thuyết sờ mũi một cái, nhìn về phía tôi, không nói gì.

Vậy? Nói gì? Đại thúc đẹp trai với thầy hiệu trưởng này có ân tình?

Đầu của tôi nhanh chóng mở ra một khung cảnh ảo tưởng tuyệt đẹp, hiệu trưởng vừa nhìn chính là công, hiệu trưởng áp đảo đại thúc đẹp trai, sau đó..... Hắc hắc ~ hắc hắc ~ vô cùng đẹp, vô cùng thích hợp.

Khó trách thầy cứ cùng tôi quanh quẩn trong cái đề tài "Làm" này, thì ra là có mờ ám.

Tôi biết tôi biết.

Nghĩ tới đây, ánh mắt tôi nhìn về phía hiệu trưởng càng thêm kích tình.

Hiệu trưởng bị tôi nhìn có chút không được tự nhiên, ho một tiếng "Được rồi, hai đứa quay lại lớp học đi."

Vương Thuyết kéo tôi, xoay người sang chỗ khác. Trong đầu tôi chất đầy hình ảnh hiệu trưởng áp đảo thúc đẩy đẹp trai, chảy nước miếng đi theo cậu ta đi về.

Trở lại trong lớp, các bạn học nhìn hai đứa tôi, phát hiện chúng tôi bình yên vô sự. Gương mặt càng lộ vẻ sùng bái.

"Loại hại thật ~ yêu sớm bị bắt lại vẫn còn phách lối như vậy được." Phía trước có mấy người nháy mắt với tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, giận dữ: "Ai nói tôi sớm yêu hả? Tôi đây lớn tuổi như vậy rồi bảo yêu là yêu, dễ như vậy sao."

Bạn cùng lớp vừa nghe, càng được phen cười nghiêng cười ngả.

Vương Thuyết đi tới, miệng mang nét cười, "Này, vậy cậu nói xem, chúng ta được gọi là cái gì?"

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng bi tráng: "Chúng ta như thế này gọi là chị em yêu nhau!"

Vương Thuyết nhìn tôi, như nhìn quái vật, "Đầu cậu nên mang ra phơi nắng thì hơn. Đoán chừng lên phủ một lượt nắm mốc rồi."

Nói xong, buông tay của tôi ra một mình đi về chỗ ngồi.

Tôi cười hắc hắc ~ vô cùng chân chó tiến tới. nàng dâu của ta ~ 3iiqUyddd000n không có phủ nhận.

Tôi cười: "Người bạn nhỏ Vương Thuyết, hôm nay tôi rất vui vẻ."

Cậu ta lật sách, khoe miệng giương lên: "Thế nào."

"Sự thật chứng minh, chúng ta vẫn thích hợp. Mặc dù cậu hơi trẻ con một chút, nhưng vẫn có hương vị đàn ông, không chừng nuôi sẽ lớn, Tôi dùng cũng sẽ có cảm tình." Nói xong, tôi liền ngẩn người.

Mẹ ơi, con lại nói bậy rồi!!!

Cậu ta nhìn tôi, cười phá lên: "Đúng vậy ~ ai nói cho cậu những thứ ấy vậy?"

Tôi mặt cứng đờ..... Nhớ lần trước tôi ở nhà cậu ta nói mấy lời vô liêm sỉ, quả nhiên cậu ta vẫn còn ghi hận.

Tôi đây tiểu chính thái, ban đầu chỉ là một chút không đơn thuần một chút không lành mạnh.

Lời tôi nói, cậu ta lại hiểu vắn vẹo đến mức đó.

Tôi roi lệ đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tổ Chức Hủ Nữ

Sáng sớm tới trường học, tôi đang ngồi đọc sách.

Bà giáo tiếng Anh ở trước mặt tôi đi qua đi lại, sau đó giọng điệu rất là kỳ quặc nói với tôi, "Có vài người~ trời không cho chút nhan sắc nào nhưng lại cứ nghĩ rằng mình giỏi lắm. Mà không ~ chút nữa người nước ngoài sẽ tới, nhìn em đối phó thế nào."

Ánh mắt tôi bay qua, nhớ lại một câu đối đáp rất kinh điển, lớn tiếng nói với Vương Thuyết, "Vương Thuyết à ~ tôi cảm thấy, một vài người cứ thích lo lắng chuyện không phải của mình."

Nói vừa xong, trong lớp vang lên vài tiếng cười buồn bực.

"Cậu lại muốn phách lối." khuôn mặt Vương Thuyết nghiêm túc, cậu ta lại từ từ xem sách. Khó chịu đáp lại tôi.

Bà giáo tiếng Anh hung hăng trừng mắt, đập giày cao gót hung hăng bỏ đi.

Vì vậy, tôi lại một lần nữa tiếp nhận ánh mắt như trong lễ rửa tội của mọi người.

Tôi sờ mũi một cái, thật không có gì thú vị.

Không bao lâu, chủ nhiệm lớp đi vào phòng học, "Tô Xán, cô giáo tới. Em đi ra ngoài một chút."

Ánh mắt tôi sáng lên ~ biểu cảm đáng yêu, rốt cuộc cô đã tới. Thuận tay rút ra "Bài tập" chuẩn bị xong từ tối hôm qua, một phát lao ra khỏi phòng học.

Vừa vào phòng hiệu trưởng, đã nhìn thấy Lynda đáng yêu của tôi rồi.

Tôi thờ dài, không ngờ thật không ngờ ~ 10 năm trước Lynda đã trưởng thành như vậy rồi. Khuôn miệng rộng đỏ chót, môi chu ra. Mái tóc ngắn, đôi mắt kẻ đen nên không nhìn thấy biểu cảm gì từ ánh mắt. Cái quần jean trên người thì rách lỗ chỗ. Rõ là..... Chà~ mẹ nó chứ lau nước miếng ~ thật là thân thiện đáng yêu nha.

Nhìn thấy tôi đi vào, bà giáo tiếng Anh lập tức vô cùng vang dội cùng Lynda hàn huyên, "Lynda ~ chào cháu. Tôi là Lý Huệ, die,n; da.nlze tiếng Anh của tôi không đến mức hoàn hảo, đạt cấp tám đại học chuyên nghiệp. Lần này được gặp cháu quả thực rất vui." (Các cuộc đối thoại với Lynda đều bằng tiếng Anh, nhưng đều được tác giả viết bằng tiếng Trung.)

Lynda không cả ngược lên, mắt gấu mèo đen sì 0.0 đột nhiên tái đi, thật dọa người. Tôi linh ngộ, uhm ~ đoán chừng là xem thường.

Tự dưng bật dậy, "Bác à~ bây giờ cháu mới lớn, bác bắt cháu phải làm giáo viên, nhằm chán muốn chết. Trừ bác ra, tôi không muốn nói chuyện phiếm với ai cả."

Ánh mắt hiệu trưởng chuyển hướng, "Không phải ở đây có Tiểu Lý sao? Cô ấy chỉ lớn hơn cháu vài tuổi, làm bạn với cháu không được sao?"

Bà giáo tiếng Anh nghe, mắt càng thêm nét cười như sắp biến thành trăng khuyết đến nơi, "Đúng vậy ~ Lynda, em có sở thích gì?" (Mắt tôi đảo như rang lạc, bà hỏi cái vấn đề như đang luyện nói tiếng Anh vậy, ai tình nguyện nói cơ chứ.)

Quả nhiên, Lynda liếc một cái, "Tôi không phải bạn luyện đọc với chị, đừng đến tìm tôi học tiếng Anh. Phiền chết được. Luyện lại phát âm cho tốt rồi hãy nói."

"Hi hi ~", quả nhiên miệng Lynda không phải độc địa bình thường, nhớ năm đó nếu không phải cùng là hủ nữ với nhau, phát âm nát bét của tôi lúc đó cũng sẽ bị Lynda mắng cho té tát.

Lúc này, bà giáo tiếng Anh cũng hiểu Lynda nói gì, nét mặt hung dữ nhìn tôi. "Hiệu trưởng, hôm nay không phải nói đề Tô Xán phỏng vấn sao?"

Hiệu trưởng ngẩng đầu nhìn tôi, "À ~ đây chính là học sinh trường ta, em đến ghé salon phỏng vấn đi."

Lynda nhai kẹo cao su thổi bong bóng, "O ~ còn có phỏng vấn ạ ~. Vậy cháu phỏng vấn xong thì có thể đi ạ?"

Hiệu trưởng cau mày: "Cháu đừng làm cái bộ dạng kia ~ cẩn thận ta nói cho mẹ cháu. Đưa cháu về nước."

Tôi cười cười, vô cùng khéo léo đến gần Lynda, sau đó tiến tới bên tai của cô ấy, "Lynda ~ thật ra thì hôm nay cậu ăn mặc như vậy, bá đạo ngây người."

Lynda cười lên, "Lolita, còn có thể nịnh hót hả. Phát âm nghe cũng lọt tai hơn nhiều." Sau đó cũng ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc, "Được, tôi chờ cậu hỏi đây. Nói đi."

Tôi đưa lên trong tay chuẩn bị trong một đêm bài tập, "Trường học của chúng tôi là một trường học có lịch sử lâu đời~ nlze.qu,ydo/mn hàng năm tỷ lệ nhập học rất cao." Tôi bắt đầu giới thiệu bằng tiếng Anh một cách lưu loát phi thường, chuyện cười, đối phó người khác mà nói, từ phát âm đến giọng điệu của tôi đều là người này dạy, làm sao có thể không thuận lỗ tai cơ chứ.

Lynda không chút để ý mở ra tôi giáo án, ánh mắt kia lập tức thoáng qua một tia sáng kỳ dị. Sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt kia như chực rơi nước mắt. Ánh mắt, quả thật còn thân hơn mẹ ruột.

Tôi cười hà hà, ngày hôm qua tôi chuẩn bị bản thảo trong một đêm. Cả đêm tôi chỉnh lý tiểu thuyết BL (boylove) trong trí nhớ rồi phiên dịch thành tiếng Anh, hình ảnh vô cùng sống động, chuyện cười, với tôi chỉ là chuyện nhỏ.

Cô ấy đột nhiên kéo tay tôi, "Ồ đâu có cái này?"

Tôi cười, "Tiểu thuyết là phía dưới, tôi phiên dịch."

Cô ấy càng thêm kích động, "Đàn ông dùng để làm gì?"

Khóe miệng tôi vừa nhếch lên, nhìn ánh mắt thâm trầm hiệu trưởng một chút, run một cái. Dừng cảm trả lời, "Trời sinh đàn ông là để bị chà đạp."

Lynda gào thét "quang quác", ôm cổ tôi, "Oa oa oa ~ tôi tìm được tổ chức rồi. Tôi tới Trung Quốc lâu như vậy, cuối cùng hôm nay cũng tìm được tổ chức rùi~ cậu không phải biết đấy, một ngày không có cậu, tôi thật cô đơn, lời tôi nói không ai hiểu."

Tôi vỗ vỗ lưng của cô ấy, lệ nóng doanh tròng, "Tớ hiểu tớ hiểu." Vì an ủi nổi cô đơn của cô ấy, tôi quyết định bán hiệu trưởng, "Cậu cũng đừng đi nha. Cậu biết không? Thật ra thì hiệu trưởng là công đó ~"

Cô ấy lập tức dừng khóc thút thít, ngồi phắt dậy, mắt trừng thật tròn trịa. "Thật á. "Tôi gật đầu một cái, tài nguyên cùng hưởng. "Còn nữa, tôi phát hiện, cậu ta cùng một đại thúc đẹp trai có jq." Cô ấy sùng sốt ba giây, đột nhiên ngửa đầu cười dài thiếu chút nữa nằm sấp lên người tôi. Cười đủ rồi cô ấy vỗ vỗ vai tôi, "Đồng chí tốt, không hổ là người trong tổ chức. Tiếp tục quan sát."

Sau đó nàng vừa quay đầu lại, hướng về phía hiệu trưởng cười một tiếng, "Bác à ~ cháu sẽ ở lại. Cháu muốn làm giáo viên lớp cô nhóc này!"

Nói xong, bà giáo tiếng Anh mặt trắng bệch, hiệu trưởng sùng sốt một chút, chậm ba giây, ánh mắt chuyển hướng, "Được. Như vậy cũng đỡ mất công những người khác làm âm ỉ. Tiểu Lý ~ cô phải học nhiều hơn nữa. Ngoại ngữ của nhóc con kia còn lưu loát hơn cô."

Bà giáo tiếng Anh cúi đầu, cắn miệng không lên tiếng.

Tôi lôi kéo tay Lynda, rất là hả hê đi tới trước mặt cô ta, tôi hếch cái bụng, cười khanh khách nhìn cô ta

Đi ra khỏi cửa, Lynda mặt hoài nghi nhìn tôi, "Tôi nói, chị có biết em không?"

Tôi. . ., cái này nên nói thế nào, vài năm nữa chị mới biết em cơ, hiện tại không biết?

"À..... Đại khái, kiếp trước quen nhau."

"Làm sao em biết chị thích cái này?"

Tôi cười cười, "Hừ nữ, là có khí chất riêng. Hôm đó em vừa nhìn thấy ảnh của chị, đã cảm thấy luồng khí chất cường đại đó trên người chị rồi."

Ánh mắt của Lynda sáng lên, "Không ngờ, chị đã hừ tới mức này rồi hả? Tốt tốt" nói xong, rất là đắc chí chống nạnh cười hả hê. Một lát sau, đi @en*dyan khoác bả vai tôi, "Tôi quyết định, từ giờ kết nạp em vào tổ chức hừ nữ. Về sau có gv cùng nhau xem, có av cùng nhau thưởng thức, thế nào?"

Tôi nhìn Lynda với vẻ mặt kích động, trong lòng từ từ dâng lên một sự ảm áp tan chảy. Lynda ~ em xuyên qua thời gian, cũng có thể gặp chị, cũng có thể đi tới bên cạnh chị. Loại tình bạn này, thật sự quá kỳ diệu.

Gật đầu, chậm rãi kéo qua tay của Lynda, "Được ~." Nói xong, rất là hạnh phúc cùng cô ấy đi về lớp học, đi tới một nửa, không nhận được hỏi một câu, "Tổ chức hừ nữ đó của chị, có mấy người vậy?"

"Hai ~ em và chị."

Tôi gật gật khoe miệng. Được rồi, một ngọn lửa nhỏ, cũng có thể đốt cả đồng cỏ.

Nội tâm hừ nữ, là vô cùng mạnh mẽ ~ linh hồn biến thái, là vô cùng tích cực.

"Từ giờ trở đi, bọn tôi muốn phát dương quang đại yy, nhét nam nhân vào miệng nam nhân, biến thái tới cùng!" Tôi ưỡn ngực nhìn phương xa, rất là hào tình vạn trượng.

"Uhm!" Lynda xem nhìn tôi, bên trong đôi mắt cũng đầy tia lửa kích tình. Chúng tôi nhìn về phía chân trời xa xa, như đang thưởng thức giang sơn của mình.

"Tôi nói, hai người định đứng ngây ngốc ở đây tới khi nào?" Một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên phía sau. Tôi quay đầu lại, lập tức buông tay Lynda rất là chân chó chạy tới. Năm lấy tay Vương Thuyết.

Vương Thuyết nhìn tôi, khoe miệng không tự chủ nhếch lên, cười rất là xuân phong hạ hê, "Không tệ, rất tự giác."

Lynda bày ra biểu cảm không thể tin. "Em muốn phản bội tổ chức của chúng ta!"

Tôi nháy nháy mắt, "Nào có, cậu ta chính là con trai của đại thúc đẹp trai. Áp đảo áp đảo."

Lynda lập tức bùng tình hiểu ra, nụ cười xán lạn, "Như vậy sao ~ thật tốt. Không hổ là nhân tài kiệt xuất trong tổ chức. Tiếp tục quan sát tiếp tục quan sát."

Vương Thuyết nhìn tôi, rồi lại nhìn Lynda. Gương mặt không hiểu.

Tôi biết rõ, lúc này tiếng Anh của Tiểu Chính Thái còn chưa tốt như vậy, bây giờ chúng tôi nói tiếng Anh nghe cũng mịt mờ, liequidoon tốc độ còn nhanh như vậy, cậu ta nghe hiểu mới là chuyện lạ.

"Tiếng Anh của cậu lưu loát vậy sao. Tớ lo lắng vô ích."

Tôi ngẩng đầu lên, bộ dạng tiểu nhân đắc chí "Đó là ~ tiếng Anh của tôi, khiến cậu lo lắng, cậu nên lo lắng cho cậu trước đi, hừ. Chúng tôi nói chuyện, cậu nghe không hiểu chứ gì? Hắc hắc he he....."

Vương Thuyết nhìn tôi, "Hừ!"

Hắt tay tôi ra, một mình đi vào phòng học.

"Ồ ~ cậu ta quả thực có khí chất." Lynda lại gần.

Tôi nhìn trời, thở dài một hơi, "Aizzz ~ có lúc, yêu một người thật tài tình, đúng là một loại bất hạnh. Hết cách rồi, ai bảo tôi đây đáng yêu như vậy, lại còn giỏi giang nữa chứ, quả thật làm khó cậu ta."

Quay đầu lại, trông mặt Lynda thật ngàn chấm.

Tôi cười quyến rũ, ném qua ánh mắt mê hoặc, "Sweetheart, đi, trở về phòng học nào. Trong lớp có rất nhiều Tiểu Chính Thái chờ người từ từ thưởng lãm ~"

"Lời này vừa thốt ra xong, thân thể Lynda chấn động, lập tức chạy về phía phòng học: "Ha ha ~ Tiểu Chính Thái của chị, chờ chị, chị tới đây~"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Phá Hoại Không Biết Mệt Mỏi

Tôi nhớ được trước đây rất lâu, tôi nói đùa với Lynda rằng, "Chị cái gì cũng có thể làm được, việc duy nhất không thể làm được đó chính là giáo viên."

Lúc đó chị ấy nháy mắt nhìn tôi, "Ý gì?"

Tôi nói, "Trung Quốc yêu cầu giáo viên dạy không biết mệt, còn chị ~ chỉ có phá hoại không biết mệt mỏi."

Không ngờ, thật đúng là một lời sấm truyền.

Mới vừa vào cửa, Lynda dùng giọng Anh Mỹ cất tiếng chào, "Chào mọi người ~ có ai muốn làm bạn trai chết tiệt của tôi không? (có [bad word])"

Lúc nói câu này, trong lớp một mảnh yên lặng như tờ. Tất cả Lolita Tiểu Chính Thái ngồi ngay ngắn, dùng ánh mắt đam mê ham học hỏi Lynda.

Tôi xem một chút Vương Thuết, mặt cậu ta giật giật. Ày, hình như cậu ta nha hiểu.

Lynda vô cùng hưng phấn nói thêm câu: "Không muốn? Vậy các người yêu con mẹ nó nhau đi."

Tôi ngàn chấm.

Tôi tuyệt đối không nghĩ rằng Lynda sẽ dùng câu này dạo đầu.

Quả thật ~ quá rung động.

Sau một lát, đoán chừng Lynda cũng biết mấy người bạn nhỏ trước mặt không hiểu những gì cô nói..., quyết trừ mối đồ mọng, chuyển qua tiếng Trung, cũng là câu đầu tiên tôi nói lúc tôi gặp cô ấy, tôi tự giới thiệu về mình.

"Chào mọi người ~ tôi là Lynda, đến từ nước Mỹ, tên tiếng Trung của tôi là Nhậm Mỹ Nhân, Jesse- về sau các em có thể gọi tôi là Miss Nhậm." Nói xong rất là kích động mà nói: "Đây là câu tiếng Trung duy nhất tôi biết, những thứ khác, không biết."

Nói xong câu đó, nhìn xuống phía, mặt của đứa bé đáng thương cũng bắt đầu ngàn chấm.

Lynda rất là khỗ sở nhìn xung quanh, đột nhiên chỉ vào người của tôi, "Ô Xán ~ về sau, em. Phiên dịch!" Những lời này nói ra một cách rõ ràng, vang dội khác thường.

Vừa dứt lời, quần thể ánh mắt của cả lớp bắn tới.

"Ô Xán ~ Vừa rồi cô giáo nói cái gì vậy?"

"Là~ quang quác quang quác quang quác?"

Tôi ghen ngào, muốn tôi phải nói thế nào? Mỹ Nhân nói với các người, cô ấy hỏi các người có muốn làm bạn trai mẹ kiếp của cậu ta hay không? Nếu như không muốn vậy thì mau yêu lẫn nhau đi à?

Tôi ngây tại chỗ, không ngừng bối rối. Bắn ánh nhìn cầu cứu về phía Vương Thuết

"Cô giáo vừa rồi hỏi thăm sức khỏe, chúng ta phải học tập tốt, ngày ngày rèn luyện." Vương Thuyết rất là nghiêm túc trả lời.

Tôi ghen.

"Vừa rồi hình như tớ có nghe được từ [bad word]? Đó là gì?" Một đứa bé đứng dậy, đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn tới đây.

Vương Thuyết trầm tư một chút, rất là khẳng định trả lời: "[bad word]" là một từ ngữ thăm hỏi, bày tỏ lễ phép."

Tôi nhìn đáng về Vương Thuyết giảng giải, hiện tại tôi bắt đầu kích động, chỉ muốn tìm một cái cục gạch đập mình bất tỉnh.

"Từ kia là loại từ gì? Dùng như thế nào à?" Bọn nhỏ học tập vô cùng nhiệt tình.

Tiếp đó, Vương Thuyết vô cùng nghiêm túc vô cùng có trách nhiệm bổ sung thêm một câu, "[bad word]" là một động từ. Dùng để thăm hỏi." Nói xong cậu ta khẽ mỉm cười, hướng về phía tôi nhẹ nhàng thăm hỏi một tiếng: "Fuck you."

Tôi tròn tròn cặp mắt nhìn cậu ta, cậu ta định làm gì? Cậu ta nghĩ mình đang làm gì?

Lynda nghe thế, cũng lại gần, cười rất là thô bỉ: "Nghe được không? Cậu ta nghĩ gì kia với em đó ~ cậu ta muốn hạ gục em." Nói xong, cười to một tiếng thô bỉ.

Ai biết, Lynda tiếng cười to này, trong mắt bọn nhỏ hiểu thành, [bad word] đúng là dùng thế này, cô giáo nghe rất vui vẻ rất hài lòng.

Vì vậy, Lolita Tiểu Chính Thái trong lớp cùng nhau đứng lên, cùng nhau lớn tiếng nói: "Miss Mỹ Nhân, [bad word] you."

Âm thanh này, được nói một cách nghiêm túc, được kêu là một rung động, tôi thật muốn về với trời.

Thần linh ơi ~ hãy mang con đi.

Lynda cũng bị trường hợp này làm rung động mãnh liệt, cơ hồ lệ nóng doanh tròng xông lên giảng đài, rất là vui vẻ hô to "Fuck you too."

.....

.....

Tôi và Vương Thuyết quay sang nhìn lẫn nhau.

"Cậu gây họa rồi." Tôi trách cậu ta.

"Cậu ngầm đồng ý." Cậu ta cười nhìn tôi.

Từ đó về sau, các bạn nhỏ, đầu giờ học tiếng Anh, cũng sẽ đều nhịp nhàng cúi người chào "Miss Nhậm, [bad word] you."

Sau đó, Lynda vô cùng gió xuân phơi phới sờ sờ tóc của mình, đáp lại "[bad word] you too."

Vì vậy, mỗi ngày đều rất là....

Tôi chưa từng nghĩ rằng, một câu đơn giản tục, lại bị biến tướng thành thế này, "[bad word]" thành ra một loại hình thức chào hỏi ở trường học.

Khi chúng tôi cùng nhau gào khẩu hiệu xong "[bad word]" thì trên mặt của mỗi người do kích động mà xuất hiện một loại sắc đỏ không bình thường.

Vì vậy, sau lại sau lại, từng đồng chí nhỏ, cũng bắt đầu gia nhập "Hội bí ối mà nghiêm túc" cuộn cuộn như giữa dòng nước lũ, khuôn mặt đỏ bừng ra sức đọc tiếng Anh, luyện tập đối thoại Anh ngữ, xem《 RMS Titanic 》.

Thật thần kỳ, trong dòng nước lũ bí ối này, trình độ tiếng Anh của mọi người thăng lên vùn vụt.

Khi bạn đứng trước cửa, bạn có thể nhìn thấy trong lớp, các bạn nhỏ ngồi ngay ngắn ở trên ghế ngồi nghiêm túc ôn tập từ vựng tiếng Anh, đọc sách báo Anh văn.

Nhưng nếu bạn cẩn thận nhìn sách các bạn nhỏ cầm trên tay, bạn sẽ thấy 《 Ngày ngày tiến đánh cảm yêu 》《 Các loại tư thế cơ thể tư thế nghiên cứu tham thảo 》《 Rốt cuộc là nên dài hay là nên to? 》

Người biên soạn: Lynda. Phiên dịch: Tô Xán. Edit: Vương Thuyết.

Cuộc sống Anh ngữ hồi lớp 6 của chúng tôi, cứ như vậy trôi qua.

Từ đó về sau, trình độ tiếng Anh của mấy bạn nhỏ trong lớp đúng là tăng lên. Lúc các giáo viên tiếng Anh đến đây hỏi kinh nghiệm, Lynda rất là hả hê đáp lại: "Tất cả bắt đầu từ [bad word]."

Các thầy cô giáo trầm ngâm một hồi, rốt cuộc không chống cự nổi phẩm chất đạo đức mạnh mẽ, cuối cùng bỏ qua.

Vì vậy, trên con đường dạy học biến thái, vẫn nhóm mấy bạn học lớp 6 bị Lynda siêng năng phá hoại,

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, rất nhanh, chúng tôi cũng kết thúc cuộc sống của học sinh trung học cơ sở.

Cho đến buổi tối trước khi thi cấp ba, lúc tôi vừa khoanh chân, vừa làm bài thi, vẫn còn suy nghĩ một vấn đề: làm bao nhiêu chuyện bi ối mà bọn nhỏ tưởng thật cứ vậy lên cấp 3, vào đại học, ra xã hội

Hầy, tôi chỉ có thể nói, thật là đồ sộ.

Tôi đã có thể tưởng tượng đến, một ngày nào đó tôi dần dần già đi, lúc lật lại xem av, gv, tôi còn có thể nhớ lại năm tháng hào hùng lúc trước, cầm điện thoại lên, tìm được một bạn già cùng ngồi trên ghế sofa, cùng nhau xem phim, vừa hồi tưởng.

Nghĩ tới đây, tôi nước mắt đầy mặt.

Tôi đột nhiên để chân xuống, cầm bút lên đồng, ra vẻ nghiêm trọng nói: "Cuộc đời của tôi có thể đi tới nơi này, tôi muốn nói rằng, cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng tôi, càng phải cảm tạ Lynda của chúng tôi, cảm ơn cô ấy, phá hủy chúng tôi. Cho chúng tôi màu vàng hy vọng, thế giới màu hồng."

"Tôi cảm thấy, cậu có thể đi bệnh viện kiểm tra xem trong đầu có khối u nào không." Vương Thuyết âm thanh lạnh lùng vang lên bên cạnh, "Tôi cảm thấy chúng ảo tưởng của cậu càng ngày càng nghiêm trọng."

Đứa nhỏ này thật nhạt nhẽo, toàn nhằm lúc tôi nhập tâm nhất dội cho tôi một gáo nước lạnh. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta. Đặt hộp bút xuống. Tiếp tục dán thân vào viết lách.

Một tháng trước lúc trường học cho nghỉ tự do học tập cậu ta liền ôm một chục bài thi đến nhà tôi, bảo là muốn cùng ôn tập thi lên cấp 3, vì vậy, tôi đang bị cậu ta đè ép tác chiến.

Tôi nhìn mấy đề thi thối nát này, phiền lòng lại phiền lòng, "Vương Thuyết, tôi không muốn làm. Phiền chết đi được."

Cậu ta ngẩng ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt yên tĩnh bỗng sáng lên, mang theo nét cười, "Cậu không phải muốn vào cùng một trường cấp 3 với tôi nữa à?"

Tôi rất đặc ý đá qua một ánh mắt, "Hừ ~ ai gia ta mỗi lần thi thố đều đứng nhất toàn trường, cậu lo lắng thành tích của tôi?" Lại nói, kể từ lúc trùng sinh, tôi lúc nào cũng trong trạng thái vô cùng nhẹ nhõm sung sướng lên lớp học tập. Hơn nữa thân thể này bị tôi sử dụng lần thứ hai rất tốt, trạng thái tinh thần không ngừng phát triển. Từ khi bắt đầu nhập học, tôi chưa bao giờ rời khỏi ghế hạng nhất.

Ngược lại Vương Thuyết, lần nào thành tích cũng thứ hai lúc đầu ánh mắt nhìn tôi lạnh nhạt về sau thì ngạc nhiên, rồi đến sau lại buồn buồn, bây giờ đã biến thành chết lặng.

Cậu ta nhàn nhạt nói, "Tôi đang tự luyện."

"Vậy cậu cảm nhiều bài thi như vậy đến tìm tôi làm gì?" Tôi kỳ quái.

Cậu ta nghiêm mặt, tiếp tục nghiên cứu bài tập trước mặt, "Một mình tôi làm nên chán. Thấy cậu nhàn rồi, tôi muốn đập đồ."

Nghe xong câu này, tôi cau. Thì ra tôi làm bài thi một tháng, chính là vì để cân bằng bụng dạ hẹp hòi của cậu ta? Tôi quá dễ dãi rồi nha, tôi một phụ nữ hơn 20 tuổi phải làm bài thi cấp 2 một tháng trời chỉ vì nhóc con nhỏ mọn này thỏa mãn?

Tôi vỗ bàn một cái, đứng lên, "Không viết! Tiểu Chính Thái cậu, học cái gì tốt không học, học người ta bụng dạ hẹp hòi! Tôi không chơi với cậu!" Nói xong nghiêm mặt xoay người sang chỗ khác.

Người sau lưng trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: "Ô Xán, không bằng, chúng ta ước hẹn đi."

Tôi cả kinh, quay mặt đi nhìn cậu ta.

Vương Thuyết ngồi ở chỗ đó, một luồng ánh mắt trời rơi xuống lông mi cong dài của cậu ta, phía dưới lông mi, là một đôi mắt trong suốt, khóe miệng cười cong cong.

Tôi lệ rơi ròng ròng~ đây là, cảm giác thật trần trụi.

Nhưng mà, tôi trúng chiêu rồi.

Rất là nghiêm túc nói, "Được. Nhưng chúng ta còn chưa có thể căn cước, đi đâu có thể mượn phòng?" (Mà suy nghĩ cái gì vậy má- =0=- Jesse)

Khóe miệng Vương Nói cong cong bỗng co rúm lại, "Cậu hoang tưởng à, tôi không muốn đi mượn phòng."

Mặt tôi nóng bừng bừng, dùng sức vôn về góc áo bày ra một bộ dạng chim nhỏ, "Đúng vậy~ tôi chỉ muốn, người tôi còn không có chuẩn bị xong đây."

Nói xong, nội tâm lưu lại tàn tích một trảng nôn mửa.

Tô Xán, người quả nhiên vẫn có thể càng ngày càng không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chạy Không Thoát

Hẹn hò tuyệt đẹp ~ thường thường đều bắt đầu từ nắm tay.

Tôi đứng ở đầu đường tân nhai khẩu, nhìn chăm chăm tay Vương Thuyết, rồi rắm. Tên này đứng ở đó phong thái áp đảo, hai tay đút túi, nhìn đèn xanh đèn đỏ đối diện.

Tôi buồn bực, nào có hẹn hò mà không nắm tay chứ?

"Tôi hỏi, Vương Thuyết ~ cậu lạnh không?" Nói xong câu đó, tôi thiếu chút nữa cắn đứt ngón tay mình. Mẹ ơi ~ bây giờ là tháng 6, ai mà lạnh cơ chứ.

Cậu ta nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Tôi thẳng thừng giả bộ ngu, "Tôi không biết ~ để tôi thử xem." Nói xong, tôi run rẩy nắm lấy tay của cậu ta, ầm ầm áp áp, làn da thật mịn nha ~ giống như đậu hũ vậy. Nấn nấn. Hắc hắc.

Tôi buông tay của cậu ta ra, ho hạ xuống, "Ừm, vô cùng tốt. Không lạnh tí nào."

Cậu ta cười cười, dùng bàn tay vòng qua người tôi, "Tôi cảm thấy thời điểm này, chúng ta nên qua đường trước thì hơn." Nói xong, dắt tôi đi về phía trước.

Trong lòng rất chi là hài lòng. Ha ha he he ~ hệ hò bước đầu tiên, nắm tay: thành công!

Đi qua một tiệm trang sức, đứng trước cửa tiệm nhìn thấy một đôi tình nhân.

"Anh yêu, anh xem đồ vật màu hồng này thật đáng yêu. Đáng yêu thật đấy....." Âm thanh sến súa cực độ.

Người con trai cung chiêu nhìn người con gái, "Đứa ngốc, nào có đáng yêu bằng em."

Nhìn về phía đôi tình nhân kia, tôi sừng sốt một hồi. Lập tức bị dẫn dắt. Ho một tiếng: "Vương Thuyết, người ta....."

"Nếu cậu định nói chuyện giống như vậy tôi trực tiếp đánh cậu ngất xỉu rồi đưa cậu về nhà." Vương Thuyết siết chặt tay của tôi, nhẹ nhàng nói.

Buồn bực. "Người ta cũng muốn làm nũng ~ người ta cũng muốn vật hồng phấn đáng yêu thì sao." Không để cho tôi nói. Hừ. Jesse-ddleendAmn Hon nửa lần này tôi nói còn vang dội khác thường, nói xong còn dậm chân một cái. Lập tức khiến vài người đi đường nhìn chăm chú.

Vương cười cười nhìn tôi, đưa mắt nhìn ba giây.

"Được. Chúng ta đi." Nói xong vừa lôi vừa kéo mang tôi rời khỏi chỗ đó.

"Đi đâu vậy? Người ta không muốn đi nha, cậu làm đau người ta." Tôi càng nói càng hài lòng, nhìn tai Vương Thuyết càng ngày càng đỏ, nhất thời cảm thấy có chút thành tựu.

Nhóc con ~ ai bảo đùa quá lố.

"Tô Xán, cậu không phải làm trò." Vương Thuyết đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn tôi, mang theo tia sáng khó hiểu.

"Đáng ghét, người ta....." Tôi vừa định tiếp tục hô to, miệng đột nhiên bị một thứ mềm mại ầm ầm chặn lại, tôi cả kinh. Nhìn thấy sự hài lòng trong mắt Vương Thuyết.

Tôi ngậy người tại chỗ, =O= =O=. Ngơ ngác, nhìn cậu ta, không biết phải nói gì.

Vương Thuyết nhìn tôi, đột nhiên cười, "Tôi đã cảnh cáo cậu. Ai bảo cậu không nghe." Ánh mắt kia sáng long lanh, một trận gió thổi qua, tôi mặt nóng rực, chắc là đỏ mặt.

"Cái đó..... Cậu định nói gì?" Cậu ta không được tự nhiên nhìn xung quanh. Thấy mấy người bên cạnh hướng về đây chỉ chỉ chớ chớ, mặt càng thêm đỏ. Kéo tôi vội vàng đi về phía trước.

Đầu óc của tôi bị đập mạch tạm thời, nhẹ nhàng hỏi: "Vừa rồi cậu hôn tôi hả?"

Cậu ta cười, "Nếu không thì là cái gì?"

Tôi nhìn cậu ta, giọng nói vô cùng đứng đắn vô cùng nghiêm túc hỏi, "Vậy sao cậu không dùng lưỡi?"

Mặt cậu ta cứng đờ, bất động tại chỗ.

Tôi tiếp tục hỏi: "Hả? Trên sách không phải nói sẽ vươn đầu lưỡi ra sao? Còn có nước miếng, mềm nhũn, ngọt ngào, BiiqUUydd000n có thể khiến toàn thân người ta như nhũn ra hay sao?"

Mặt Vương Thuyết =.=, "Vừa rồi cậu bị shock là vì cái này?"

Tôi gật đầu một cái, "Đúng vậy ~ vừa rồi tôi không thấy có cảm giác trời rung đất chuyển." Nói xong, tiến lên trước, dùng sức chu miệng như mỏ gà, "Tối đây~ chúng ta làm lại một lần nữa đi."

Vương Thuyết nhìn miệng tôi, ngẩn ngơ. Sau đó sắc mặt khôi phục bình thường, một cái xoay người, "Chúng ta đi thôi."

"Này? Không hôn hả? Chúng tôi có thể luyện tập nhiều một chút." Đích thân tôi sẽ hướng dẫn. "Một lần nữa một lần nữa đi. Vừa rồi nhất định là nhanh quá. Chúng ta làm lại một lần nữa đi."

Cậu ta thở dài quay đầu lại, "Tô Xán, thật ra thì, tôi cảm thấy con gái có lúc vẫn nên dè dặt một chút thì hơn." Nói xong, cậu ta lập tức xoay người đi về phía trước.

Tôi ngây người tại chỗ. Như bị sét đánh.

Trong trí nhớ, một ngày trước khi thi cấp ba, tôi cũng đứng đối diện cậu ta giống như vậy, nhìn cậu ta, cười một cái, thở dài, "Tô Xán, tôi cảm thấy con gái có lúc vẫn nên dè dặt một chút thì hơn." Về mặt và thần thái giống hệt nhau, cả cách xoay người đi về phía trước cũng giống.

Tôi nhớ được, buổi chiều ngày hôm đó mưa rất lớn. Một mình đứng dưới nhà cậu ta, trong tay tôi cầm thật chặt tập vở. Cấn chặt môi, không biết nói gì.

Tô Xán năm đó, đơn thuần thích một người con trai tên là Vương Thuyết. Thích vụng trộm, không để cho bất kì ai phát hiện. Một ngày trước khi thi cấp ba, ôm hy vọng có thể cùng học cấp ba với nhau, tôi không kiềm chế được chạy đến nhà cậu ta hỏi, "Vương Thuyết, cậu định thi vào trường nào?" Đợi rất lâu sau, cậu ta lạnh lùng buông một câu, rồi xoay người rời đi.

Mà tôi, như bị cậu ta nhìn thấu lúng túng đứng tại chỗ, không biết nên làm gì.

Thời gian giống nhau, địa điểm khác nhau.

Lại một lần nữa nghe tôi câu nói đó. Lại một lần nữa nghe thấy nó, cái cảm giác đau nhức cuộn cuộn ở trong lòng vẫn không thay đổi, vẫn là khắc sâu như vậy.

Nhìn Vương Thuyết bóng lưng đi về phía trước, tôi đột nhiên có loại cảm giác mơ hồ, có phải số mệnh vẫn sẽ tiếp diễn những việc đã xảy ra hay không? Có phải chúng ta vẫn sẽ chia lìa?

Giờ khắc này, tôi đột nhiên có cảm giác hoang mang sợ hãi. Đây là lần đầu tiên từ lúc trùng sinh, tôi cảm thấy sợ.

Chợt chạy tới, ôm lấy Vương Thuyết, "Tôi chính là loại con gái như vậy. Tôi thô lỗ, tôi tùy hứng, tôi không biết làm gì mới có thể khiến cậu vui vẻ, để cậu thích. Tôi..... Tôi thích cậu. Trước đây thích cậu. Vẫn luôn thích cậu."

Lưng Vương Thuyết lập tức cứng đờ, một hồi lâu, chỉ có thể nghe tiếng tim đập.

Tôi nhắm mắt lại, tôi không tin cậu có thể nghe hiểu. Lão nương đây đặc biệt dùng tiếng Nhật thổ lộ. di@en*dyan Trời chảy như vậy ~ không dễ dàng thật không dễ dàng~ bất quá tôi mặt cho đến giờ vẫn hơi nóng nóng.

Cậu ta xoay người lại, cau mày, "Tô Xán, Sao tôi không biết cậu biết nói tiếng Nhật?"

Tôi há hê há tít đầu, "Hừ ~ thứ ai gia biết nhiều lắm, còn nhiều điều cậu không biết về tôi lắm." Nói xong, đổi thành dáng vẻ của thái giám tiến tới, "Như thế nào? đồng chí Vương Thuyết, phát hiện nhiều thứ cậu không biết về tôi như vậy, đừng phớt lờ tôi, tiếp tục ở lại bên cạnh tôi nhé."

Nói tới đây, lập tức ôm lấy cậu ta, cánh tay không nhịn được run rẩy.

Vương Thuyết nhìn ta, ánh mắt thâm sâu, nhìn tôi khó hiểu, "Tô Xán, tại sao tôi cảm thấy cậu đang sợ?"

Tôi tiếp tục chui đầu vào trong ngực cậu ta, "Cậu biết không ~ tôi đây gọi tình thú, gọi chim nhỏ nép vào người. Loại thời điểm này cậu nên ôm vào ngực

tận tình hưởng thụ mới đúng."

Cậu ta cười phá lên, đột nhiên giang hai tay một thanh ôm lấy tôi, "Được ~ tôi tận tình hưởng thụ, bà nội Tô Xán hiếm khi thành chim nhò nép vào người."

Qua thật lâu, "Tô Xán, tại sao tôi phải thích cậu?"

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng nhất thời thấy tràn ngập vui sướng, nước mắt không nhịn được lướt qua gương mặt, "Tôi gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, một đại mỹ nữ đến bên cạnh cậu như vậy cậu bị mù mới không thích."

Vương Thuết cúi đầu cười rộ lên, nắm tay của tôi, nhìn tôi, "Tô đại mỹ nữ, vậy chúng ta có thể đi mua chút đồ ăn không?"

Nói xong câu đó, bụng của tôi vô cùng đúng lúc kêu một tiếng

Cậu ta lại gần tôi, nhẹ nhàng đặt lên trán tôi một nụ hôn, "Đi thôi ~ Bụng đồng chí Tô đã kháng nghị rồi. Đi ăn cơm thôi."

Tôi sờ bụng một cái, giơ một tay lên, khí thế đi về phía trước, "Đi! Vì bụng của đồng chí Vương và đồng chí Tô, xông lên!!!!!!!!!"

Nhìn lên trời, xanh ngắt.

Tôi cười lên, tình yêu nho nhỏ của tôi cũng giống như mảnh trời nay, xanh xanh dịu mát ~ thật là nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngâm nga cười khúc khích về đến nhà, lieqiudoon mới vừa vào cửa, chỉ nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ: "Các người cút ra ngoài cho tôi! Cái thứ không biết xấu hổ!"

Sau đó, ấy là một tiếng, "Chị ~ chúng em yêu nhau thật lòng. Thật xin lỗi, chị hãy tha thứ cho em." Sau đó là một tiếng nức nở.

Tôi đứng tại chỗ, ngây ngẩn cả người.

Lúc này, đầu có cảm giác bị thiên quân vạn mã xéo qua, vô số âm thanh ở trong đầu chuyển động, có cười nhạo, có tức giận, có đau thương, có khóc than.

Tất cả âm thanh đều nói: "Tô Xán, tất cả đều xảy ra, vẫn sẽ xảy ra."

Tôi nhìn cha ôm hồ ly tinh Cung Lan đi ra, cha nhìn tôi thật lâu, "Tô Xán ~ chuyện của bố với mẹ con, thật xin lỗi."

Tôi nhìn cha một chút, nhìn cái tay của cha ôm ngang hông Cung Lan, không nhịn được thét lên một tiếng. Thanh âm the thé, vang vọng đâm rách màng nhĩ.

Ánh mắt cha vừa kinh hoàng vừa đau lòng, Cung Lan sợ hãi, mẹ tôi lao ra cửa khóc lóc ôm lấy tôi.

Vậy mà lúc này, tôi mặc kệ toàn bộ. Tôi chỉ sợ hãi, loại sợ hãi so với năm đó còn lớn gấp ngàn lần, đau khắc đáy lòng.

Năm đó, tôi chỉ ngây ngốc nhìn cha đi ra ngoài cửa, tay chân luống cuống.

Lần này, phần nộ của tôi uất ức của tôi, tôi không tin tất cả đều sẽ lặp lại, nỗi sợ hãi bao trùm xông lên cổ họng tôi, khiến tôi không kiềm chế được thét chói tai.

Thét chói tai xong, nhìn mẹ ôm tôi khóc, trước mắt của tôi hoàn toàn mờ hồ.

Là như thế này sao? Không thoát được, nhất định không thoát được sao?

Đột nhiên trước mắt hoàn toàn mờ hồ, nhất thời, rơi vào một vùng tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vở Kịch Nhỏ Của Tô Xán

Editor: Jesse Tran

Trong phòng học.

"Thật nhàm chán ~ thật là nhàm chán~." Tô Xán vừa viết bài tập vừa gào lên.

"Thật ồn ào." Vương Thuyết nghiêm mặt, cau có nói.

Tô Xán nhìn mặt cậu ta y hết tờ giấy nháp, tự dưng nảy ra một ý.

"Cục giấy nhỏ, chúng ta chơi một trò chơi có được không?" Tô Xán cười gian xảo nhỏ giọng thương lượng.

Vương Thuyết quay mặt đi, "Không, bài tập còn chưa làm xong."

Tô Xán tức giận, Hừ! Lặng lẽ cắm ngón út vào rốn của mình keo kiệt keo kiệt, âm thầm để trên lỗ mũi ngửi một cái, ewww ~ quả nhiên là mùi này.

"Vương Thuyết, cậu có ngửi thấy mùi thịt viên dưới phòng ăn hay không?"

Vương Thuyết ngửi ngửi, "Không."

Tô Xán vỗ vỗ hán, nhắm mắt lại, hít sâu, "Thật sự có, thật sự có đấy. Không tin cậu hít một hơi xem."

Vương Thuyết nhìn Tô Xán, dùng sức ngửi. Tô Xán nhanh chóng đưa ngón út đến trước mũi bạn học Vương.

Mùi vị hết hồn, rất kích thích.

Mặt Vương Thuyết tái mét.

Tô Xán cười lên ha hả, "Như thế nào? Có mùi thịt viên hay không?"

Vương Thuyết giữ vững trạng thái ngàn chấm =.=

Haizzz~ cái mùi vị đoạt hồn vừa rồi hết sức sâu sắc, tha thứ cho bạn học Vương Thuyết của chúng ta còn đắm chìm trong đó, chưa hoàn hồn.

(Chị Tô à!!! Em cũng không biết nói gì với chị nữa :D- Jesse)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lớn Lên

Editor: Jesse Tran

Lúc tỉnh lại, đã là buổi tối.

Mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là ánh mắt vừa đỏ vừa sưng của mẹ. Mẹ vừa nhìn thấy tôi, lập tức ôm tôi, "Tô Xán ~ con làm mẹ muốn chết. Lúc đó con ngã xuống, bây giờ trong nhà này chỉ còn hai chúng ta. Con không thể có chuyện."

Tôi lắc lắc đầu, cảm thấy miệng có đau một chút.

"Lúc con ngã xuống mặt đập xuống đất à?" Tôi nhìn gương mặt trong gương sưng vù. Thật không thể tưởng tượng nổi. Thì ra mặt đập xuống đất lại có đáng vẻ kinh sợ như này, cả mặt sưng thành bánh mỳ thần rồi.

Về mặt mẹ tôi có chút lúng túng, "Đó là mẹ thấy con không tỉnh lại, nên tát con vài cái."

Tôi vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn bình tâm lại, quay người lại, hoá ra là như vậy. "Mẹ à ~ mẹ xuống tay nặng quá đấy."

Mẹ tôi đột nhiên gào khóc, "Mẹ..... Không phải mẹ gặp qua sao? Người cha súc sinh của con, với con hồ ly tinh kia. Tô Xán, mẹ..... Mẹ chỉ còn con thôi." Nói xong che mặt khóc thút thít.

Thở dài, tôi nhớ được, khi đó cũng như vậy, mẹ tôi ngồi ở trong phòng khách khóc, tôi trở về phòng ngủ nhìn vách tường ngăn người. Ngày thứ hai thi cấp ba, trong lòng không yên đi thi. Cả người vô tri vô giác.

Cười khổ một cái, vậy sao? Chuyện giống nhau, sẽ vẫn xảy ra sao? Khẽ cắn răng, tôi nhất định không chịu thua!

Đi tới, đứng ở bên cạnh mẹ tôi, ôm chặt lấy mẹ tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên lưng của bà, "Đừng khóc đừng khóc, mẹ, cha đi, mẹ còn có con. Những thứ mẹ bị cướp mất, con sẽ đòi lại từng thứ một. Có được không?" Di3 nd da nl Âm thanh không tự chủ được mang theo chút lạnh lẽo.

Có lẽ là bị giọng điệu của tôi hù dọa, mẹ tôi ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt đầm lệ, "Tò Xán ~ con sao vậy? Giọng nói u ám như vậy, con đừng làm mẹ sợ."

Tôi ngán người, rồi cười "Mẹ này, chỉ là gần đây con vào giai đoạn dậy thì, giọng nói hơi thấp một chút."

Mẹ tôi gật đầu một cái, "Ừm, cái này mới bình thường." Nói xong, tiếp tục ôm tôi khóc.

Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc của bà, đợi bà trấn tĩnh, nằm trên giường ngủ. Tôi nhìn đồng hồ treo tường, đã là 7 giờ rồi.

Lặng lẽ đi ra ngoài cửa, gọi điện thoại: "Ừm? Vương Thuyết, tôi muốn hỏi thuê một luật sư tốt mất bao nhiêu tiền?"

Đầu bên kia điện thoại sững sốt một chút, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi kìm nén tủi thân, giả vờ như không làm sao: "Ba mẹ tôi ly hôn."

Đầu kia đột nhiên yên tĩnh, qua thật lâu, "Cậu đang ở đâu, tôi tới tìm cậu."

Lúc nhìn thấy Vương Thuyết, có vẻ như cậu ta gấp gáp chạy đến.

Tôi nhìn cậu ta, cười cười: "Vương Thuyết, tôi cảm thấy cậu như mặt trời vậy."

Vương Thuyết đi tới, dặt tay của tôi, "Đồ ngốc, cậu có chuyện, sao tôi có thể không ở bên cạnh?" Nói xong câu này, tôi không kiềm chế được run rẩy một chút. Cảm thấy cậu ta đã hiểu lầm cái gì.

"Tôi nói thật đấy, tóc của cậu dựng lên như mặt trời, giống như bị giật điện vậy." Tôi đảo đảo mắt.

Cậu ta ngán người, cười bất đắc dĩ, "Vội chạy đến đây, bị gió thổi. Chỉ là xem ra, là tôi lo xa."

Đối mặt với cậu ta, "Là mẹ tôi ly hôn, không phải tôi ly hôn. Bây giờ rất bình thường." Nói xong còn rất phối hợp cười ha ha hi hi.

Vương Thuyết nhìn tôi, thở dài, cánh tay duỗi ra, ôm tôi, "Cậu nhất định rất buồn, không cần cười như vậy. Cậu như vậy, còn khó coi hơn cả khóc."

Tôi buồn bực. "Tôi chưa từng khóc, sao cậu biết còn khó coi hơn cả khóc?"

"Nhìn rồi, lần đầu. Trước mặt hiệu trưởng." Cậu ta nhàn nhạt nói.

Tôi =O=, hình như là có kia chuyện đó. Lần đó tôi dùng mù tạt để bày trò.

Nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi ôm lấy cậu ta, "Cậu không bao giờ cho tôi đường lùi."

"Cậu định làm gì?" Cậu ta buông tay ra, nắm tay của ta đi về phía trước.

"Mời một luật sư, bắt cha tôi đưa tiền nuôi dưỡng, nhà ở, tiền." nl 3 q uu ydo n Tôi cúi đầu, tính toán, bên phạm lỗi khi ly hôn sẽ bị bồi thường nhiều một chút.

Cậu ta sờ sờ tóc của tôi, tôi cảm thấy động tác này cực kỳ giống cách vỗ đầu chó.

"Nhất định phải mời luật sư sao? Không thể âm thầm giải quyết à?" Vương Thuyết hỏi.

Tôi lắc đầu, "Tôi không muốn gặp lại ông ta, một cái cũng không muốn nhìn."

Cậu ta thở dài, "Được, tôi giúp cậu thu xếp. Ba mẹ tôi quen biết người có thể giải quyết việc này." Cậu ta dừng lại, nhìn ta, trong đôi mắt có một thứ dịu dàng ấm áp.

"Cậu tìm tới tôi, tôi thật sự rất vui." Nói xong, khóe miệng của cậu ta từ từ nhếch lên, hiện ra nụ cười có thể làm ấm lòng người.

Tôi gật đầu một cái, đầu chui vào ngực của cậu ta, "Ôm ôm ~" lúc nói câu này, nước mắt không tự chủ rơi xuống. Nếu như chuyện của cha tôi không thể ngăn cản được, vậy còn cậu? Cậu cũng sẽ rời tôi đi sao?

Trước khi trùng sinh, chúng tôi chưa từng bắt đầu. Sau khi trùng sinh, chúng tôi có thể bình yên sao? Nghĩ tới đây, nước mắt rơi xuống nhanh hơn.

Nước mắt rơi xuống làm tôi mờ mịt, ướt đầm vạt áo của cậu ta.

Cậu ta vỗ vỗ lưng của tôi, "Không khóc ~ ngoan."

Tôi cau có: "Ai khóc. Đây là nước mũi, lạnh muốn chết." Nói xong còn rất chi là hùng hổ lấy áo sơ mi của cậu ta lau nước mũi. Lưu lại chất lỏng trong suốt.

Cậu ta nhìn áo sơ mi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Được, cậu không khóc. Biết cậu rất là mạnh mẽ. Được không?"

Tôi đập cậu ta một cái: "Hừ ~ cái này không sai."

Cậu ta cười cười, vuốt vuốt tóc của tôi, "Nghiêm chỉnh mà nói, sớm một chút cuộc thi. Ngày mai cuộc thi hào hảo thi."

Tôi gật đầu một cái.

"Còn có....." Cậu ta dừng một chút, mặt tự dưng đỏ lên, "Cậu định thi trường nào?"

Tôi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cậu ta, không nhịn được cười phá lên. "Tôi cảm thấy? Bé trai tốt nhất nên dè dặt một chút thì tốt hơn." die,n; da.nlze Nói xong, đột nhiên có cảm giác trả thù thành công.

Người bạn nhỏ ~ tam thập niên hà đông, tam thập niên hà tây. (Ý nói con người sẽ thay đổi theo thời gian)

Lần này đến lượt cậu hỏi tôi thi trường gì.

Cậu ấy sững sờ, ngơ ngác nhìn tôi, trên mặt đỏ mặt một chút xú rồi lại bình thường. Ánh mắt dính chặt vào một điểm có chút tan vỡ đau thương.

Thật sự không đành lòng, đưa tay siết chặt mặt của cậu ấy, "Ngốc à ~, không thể tưởng tượng nổi, cậu mang gương mặt như này đáng đáp như này đi rêu rao, tôi có thể yên tâm để cậu học khác trường với tôi sao?"

Nụ cười lập tức trở lại trên mặt của cậu ấy, cả người lại gần chặn mũi của tôi, từng chút, nụ hôn dịu dàng lại có sự trừng phạt nho nhỏ.

Tôi ngây tại chỗ, vừa muốn mở miệng nói chuyện, một âm áp uớt át đưa vào, mang theo thăm dò vuốt ve nhàn nhạt.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, tôi nhắm mắt lại, khóe miệng không tự chủ được giương lên.

Sáng ngày thứ hai, tôi rời giường từ sớm, soi gương, cả khuôn mặt hồng hồng, trắng trẻo hồng hào. Ánh mắt kia, sáng long lanh. Trải qua ba năm rèn luyện kỷ luật cùng sự kiên trì bền bỉ, cả người tôi đã trở nên thon thả. Liếc nhìn lại, còn có một loại hương vị không nói ra được. B3iiqUUYdd000n Quả nhiên, nhảy nhót cũng có thể khiến con gái phát ra một loại hormone, ừm ~ hormone quyến rũ người khác phái.

Thêm nữa mái tóc của tôi đã dài ra, trải qua ba năm đủ kiểu phương pháp đã sắp biến hóa thành Đại S rồi.

Tôi bĩu môi, trước kia theo đuổi rất lâu mùi vị lúc này đã trở lại. Chỉ là thấy thế nào, cũng không hài lòng. Soi gương làm mặt quỷ, ừm. Hôm nay thi xong phải đi cắt tóc.

Tôi chào mẹ, đeo cặp đi ra cửa.

Mới vừa đi ra cửa, dắt xe đạp từ trong nhà ra, liền nhìn thấy một người đang dựa vào tường. Cậu ấy nhìn thấy tôi, cười cười, ánh mắt sáng lên, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái khiến tôi như có hương bạc hà trong miệng.

"Đi thôi, cùng đi." Nói xong, cậu ta bước lên xe đạp, quay đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn bóng lưng của cậu ấy, đột nhiên có một chút ấm áp len lỏi. Cười, "Ừm ~ đi thôi."

Đón ánh mặt trời buổi sớm, chúng tôi cùng đạp xe tới trường học. Trong không khí, có vị bạc hà nhàn nhạt, nhẹ nhàng tươi mát, cả như mang theo chút ngọt ngào.

Cả người lập tức cũng thư thái theo.

Hít sâu một hơi, tự nói với bản thân, Tô Xán, cố gắng lên. Cuộc sống sau này vẫn còn rất dài rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hướng Tới Cô Gái Mạnh Mẽ

Buổi chiều sau khi thi kết thúc cấp hai, tôi thẳng tiến đến cửa hiệu cắt tóc.

Ngồi xuống, một thanh niên có kiểu tóc như điện giật cười híp mắt đi tới: "Em gái, cắt tóc à."

Tôi lừ mắt, “Không cắt tóc chẳng lẽ đến cạo râu?” Nói xong rất là khí thế dùng ngón tay ở trên cổ về một đường, giọng có chút nguy hiểm nói: “Cứ cắt như vậy.” Thần thái này, tư thế này, không cần phải nói tôi cũng biết cực kỳ giống ma đầu trong phim khi nói: “Giết!”

Đoán chừng Tóc Điện Giật bị tôi hù sợ, nửa ngày không lên tiếng, cầm kéo lên cắt tóc cho tôi.

Qua 10 phút, nhanh chóng cắt xong, tôi soi gương, “Anh cắt xong rồi à?”

“Ừ cắt xong rồi~.”

Tôi liếc anh ta một cái, “Tôi muốn anh cắt, cắt thành kiểu tóc bob ngắn như vậy, không phải giúp tôi phân nhánh.”

Anh ta sùng sốt hồi lâu, “Tóc bob?”

Tôi nhớ ra rồi, lúc này còn chưa có cách nói tóc bob, bắt đầu đi lấy giấy bút từ trong túi ra, rào rào vẽ lên, vẽ xong đưa cho anh ta, “Cắt như vậy!”

Anh ta nhìn bản vẽ, râu ria cũng kích động nhếch lên nhếch xuống, “Tóc này đẹp, tóc này đẹp thật ~” nói xong cầm lên cây kéo kích động xoẹt xoẹt.

Tôi chép miệng, nhìn bộ dạng không có tiền đồ của anh ta~ tôi vẽ cho anh một cái đầu quả lê anh cũng kích động ngắt đi chứ?

30 phút sau, soi gương. Rất tốt, nhẹ nhàng sáng khoái hơn. Vừa mới chuẩn bị trả tiền, die,n; da.nlze Tóc Điện Giật rất cảm động chớp cặp mắt ti hí của anh ta, “Không cần thanh toán, em để lại bức tranh kia cho tôi, được không?”

Tôi nhìn anh ta một chút, “Anh lấy tranh này này làm gì?”

“Kiểu tóc này đẹp, chưa nhìn thấy em cắt thì thôi, tôi mà cắt kiểu này cho những người khác tôi sẽ phát tài!” Cái kia râu ria lại hưng phấn run run.

Cắt ~ trước khi tôi trùng sinh kiểu tóc này đã sớm bị cho vào dĩ vãng rồi, không còn thịnh hành.

Đột nhiên, tôi ý thức được một chuyện, tôi từ tương lai người của trở về, chỉ là kiến thức tương lai tôi chưa một lần dùng đến, không dựa vào nó phát tài. Nếu như dựa vào hiểu biết mấy năm sau đó của tôi, tôi có thể phát tài rồi~

Nghĩ tới đây tôi xông về nhà.

“Mẹ!” Tôi vừa vào cửa, liền ngăn cả người.

Trên sofa phòng khách, có mấy người đang ngồi, mẹ tôi, Vương Thuyết, còn có một ông chú kỳ lạ. Ánh mắt quét đi quét lại. Nhìn lại một chút, bên cạnh còn có người cha không có lương tâm của tôi hồ ly Cung Lan lảng lờ đắc ý.

Tôi im lặng không lên tiếng, đi vào phòng bếp, chậm rãi lấy chổi, lẳng lặng quét sân.

Ánh mắt của mọi người cũng tập trung vào cây chổi, hạ xuống, hai cái, ba cái.

Rốt cuộc, mẹ tôi nhịn không được: “Tô Xan ~ sân không bẩn, con quét cái gì chứ ?”

Tôi ngẩng đầu lên, nói rất là nghiêm túc: “Không bẩn sao ạ? Con vừa vào đã thấy mùi hồ ly chưa lắm mẹ ạ.” Nói xong, tôi nhìn bộ mặt sùng sờ của hồ ly Cung lan, đáng vẻ bùng tình hiểu ra, “Là cô à ~ hẳn nào thối oi là thối.” Nói xong, để chổi xuống đáng vẻ rất là ủ rũ chen đến ngồi xuống giữa mẹ và Vương Thuyết, “Thôi, không quét nữa. Trong nhà có thứ bẩn thế này, quét nữa cũng vô dụng.”

Mẹ tôi vừa nghe, bật cười “Ha ha“. Lấy tay ấn vào đầu tôi. Giả vờ khiển trách nhìn tôi.

“Cháu! Thật không có gia giáo ~ Nói gì thế?” Mặt Cung Lan đỏ lên, lập tức đứng lên chỉ vào người tôi.

Mẹ tôi nghe lời này, vỗ bàn một cái đứng lên: “Con mẹ nó cô nói ai không có gia giáo! Cô có đây à ~”

Cung Lan vừa nghe, nước mắt chảy xuống ầm ầm, xoay người hướng về phía cha tôi khẽ dựa, “Anh xem ~ anh không quản thức trông nom, bọn họ toàn bắt nạt như vậy tôi.”

Cha vừa dịu dàng an ủi Cung Lan, vừa nhìn chăm chăm mẹ tôi: “Sao em không thể bớt tranh cãi một tí?”

Tôi hừ lạnh một tiếng, “Sao vậy? Ba còn tưởng rằng mình còn là chủ nhà ở cái nhà này à? Việc liên quan đến con, thích nói như thế nào là việc của con, những người khác không xen vào.”

Cha tôi nóng lên, “Tô Xán, sao con lại như vậy? Sao con dám nói chuyện với ta như vậy? Một chút giáo dục cũng không có.”

Tôi phì nhả, “Hừ! Cha tôi cũng có thể ngủ trên giường người khác, lại còn mong đợi tôi có nhiều gia giáo cơ à?” Nói tới chỗ này thân thể không cầm được run lên.

Lòng bàn tay đột nhiên bị ai đó cầm, Vương Thuyết nhìn tôi, vuốt lưng của tôi, “Không nói nữa, hôm nay mời chú An tới đây, là giúp ba mẹ cậu phân chia tài sản.”

Ông chú kỳ lạ đứng lên, cười như không nhìn tôi: “Đúng, tôi họ An.”

Tôi gật đầu một cái, “Chào chú An.”

Ông tài liệu ra, “Nhìn trước mắt, phần phân chia bao gồm ngôi nhà này, còn có tiền ông Tô gửi ngân hàng 30 vạn nhân dân tệ. Chúng tôi kiểm tra cẩn thận, cảm thấy.”

Cung Lan kích động đứng ra, “Căn nhà và tiền dĩ nhiên là của chúng tôi. Đầu do ông nhà tôi kiếm được, các người chó hồng mơ tưởng.”

Tôi cười lên, “Ông nhà? Hừ ~ kết hôn rồi sao? Từ bao giờ tình nhân cũng được gọi là vợ chồng vậy? Không biết xấu hổ.”

Cung Lan đứng phắt dậy, vọt thẳng tới đây, đưa tay định tát tôi.

Vương Thuyết giữ tay Cung Lan, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bà ta, “Cô định làm gì?” Cung Lan bị cản lại, động tác chậm mất một nhịp.

“Bốp!” Tôi hung hăng tát cho bà ta một cái, một bạt tai vừa vang vừa giòn. Má phải Cung Lan lập tức in hằn dấu tay tôi.

Nàng bụm mặt, “Mày!”

Ánh mắt tôi trừng lên, “Tôi thế nào? Đây là tôi phòng vệ chính đáng, ai bảo bà nhào lên táy máy tay chân? Bà còn động tay động chân nữa tôi trực tiếp ném bà xuống dưới lầu!” Nói xong tôi xắn tay áo, chống nạnh.

Cung Lan bụm mặt vọt thẳng đến bên cha già khóc lóc.

Mẹ tôi bị hành động này dọa sợ đến che lại, thất thần tại chỗ. Đến bên cạnh tai tôi thì thầm: “Tiểu nha đầu, từ khi nào mà con trở nên bá đạo vậy? Mẹ không biết đấy.”

Tôi nghiêng mặt sang bên nhìn mẹ, “Nãy tay con đánh xuống, mẹ có thích hay không??”

Bà gật đầu, “Còn phải nói, bức tức giảm đi một nửa rồi.”

Tôi cười cười, “Thoải mái là được rồi, tiếp tục ngồi, sau đây còn thoải mái hơn.”

Đứng lên, đi tới bên cạnh luật sư An: “Chú An, cháu chắc rằng chú chưa biết rõ hai chuyện.”

Ông nhìn tôi, “Hà? Chuyện gì?”

“Chuyện làm thứ nhất, căn hộ này là của bà ngoại tôi đã đưa cho mẹ tôi trước khi kết hôn, tuy rằng mẹ tôi không đứng tên chủ sở hữu, nhưng là chú có thể kiểm tra chủ sở hữu của căn nhà này, là tên bà ngoại của tôi.” Tôi chậm rãi nói ra, nhớ năm đó cha mẹ tôi ly hôn, luật sư còn không bắt cha tôi thanh toán 10 vạn tệ tiền bồi thường, tôi theo mẹ tôi dọn ra ngoài. Bây giờ còn muốn như vậy? Đừng hồng mơ tưởng.

Luật sư An gật đầu cười một cái, “Điểm này tôi vừa mới định nói. Chủ sở hữu căn nhà này thật ra là cụ Trương, cho nên bất luận nói thế nào đều phải để lại cho bà Trương đây.”

Tôi mỉm cười tiếp tục cười, quét mắt Cung Lan và cha tôi, hai người bọn họ nhìn tôi, miệng há hốc nhất thời vẫn trong trạng thái không thể tiếp nhận nổi.

“Chuyện thứ hai, sau khi ly hôn, theo lý thuyết thì tài sản chung của vợ chồng phải chia mỗi người một nửa, nhưng trong chuyện này cần có một vấn đề cần phải đề cập đến, trong thời gian kết hôn ba tôi phát sinh mối quan hệ nam nữ không đứng đắn với người phụ nữ khác, khiến hôn nhân tan vỡ, đương nhiên ba tôi phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về sai lầm này. Đúng không?”

Ánh mắt ông chú luật sư càng nghe càng sáng, rất hiền lành sờ gáy tôi, “Có thể nói như vậy.”

“Thêm nữa bây giờ quan hệ giữa tôi và ba tôi rất xấu, hơn nữa người phụ nữ này!” Tôi chỉ tay về phía Cung Lan, “Tôi càng không thể cùng sống chung với bà ta, cho nên mẹ tôi sẽ nuôi dưỡng tôi. Tài sản phân chia cũng nhất định do mẹ tôi giữ, còn nữa, hàng tháng ba tôi cũng nên gửi sinh hoạt phí cho tôi, có phải hay không?”

“Đúng vậy. Cho nên về phân chia tài sản, phải là.” Nói xong luật sư lấy ra hai bản hợp đồng đưa cho ba mẹ tôi.

Mẹ tôi nhìn hợp đồng này, mắt từ từ sáng lên. Tôi tiến tới, “Mẹ à, người đàn ông này không giữ được, mẹ còn có thể tìm, hiện trong tay mẹ có nhiều tiền như vậy, trong lòng có thoải mái hơn hay không?”

Mẹ tôi gật đầu một cái, “Quên đi ~ đàn ông không có, ta còn có nhiều tiền như vậy, không sợ.”

Tôi lại quay sang nhìn hai người kia đang đọc hợp đồng, sắc mặt trắng bệch, lòng tôi thoải mái hơn một chút.

“Ba, theo đuổi tình yêu kiểu này nhất định phải trả giá cao, ba tốt nhất nhìn rõ ràng. Ly hôn, ba đã tự đập đổ hạnh phúc của mình. Tình yêu này giá rất cao, cũng không dễ dàng.” Tôi đi tới trước mặt ba, nhẹ nhàng nói.

Cung Lan nhìn hộp đồng, nghiêng răng, “Tại sao? Không được! Tô ~ bọn họ lừa gạt.”

Tôi cúi người xuống, tiến tới, cười lên, “Lừa gạt? Vậy các người cứ việc tìm luật sư kiện đi, đến lúc đó phía tòa án sẽ cho một câu trả lời hợp lý.” Nói xong, rất là hả hê nói, “Tôi nói di Cung à, ba tôi rời xa chúng tôi, có thể trở thành nghèo rớt mồng tơi. Các người từ từ yêu thôi. Thật ra thì. Tôi lại cảm thấy so với ba tôi, bà đi theo người chồng trước thích uống rượu thích đánh vợ có phải tốt hơn không? Dù sao, nhà tôi cũng không có tiền cho đàn ông đi chơi gái.”

Sắc mặt Cung Lan tối sầm lại, đột nhiên như hiểu ra cái gì cấm hận nhìn Vương Thuyết.

Vương Thuyết hồ hững nhìn bên này, tựa như nhìn không khí trực tiếp lướt qua Cung Lan nhìn về phía sau.

Cung Lan khẽ cắn răng, “Xem như cô lợi hại!” Nói xong, trực tiếp kéo ba tôi lao ra cửa.

Cha nhìn tôi, rồi lại nhìn mẹ tôi, đáng về u buồn đi ra cửa.

Tôi nắm chặt tay, rồi lại tiếp tục cầm chổi quét sân, “Thiệt là, cuối cùng đã đi, toàn mùi hồ ly.”

Luật sư kỳ quái đi tới trước mặt tôi, một phát ôm chầm lấy tôi, nhìn từ trên xuống dưới, rất là nghiêm túc quay đầu nói với Vương Thuyết: “Ta bảo này Cục Giấy Nhỏ ~ tôi phải trở về nói với ba Vương Thuyết, nhà cậu ta sắp có côn con dâu lợi hại rồi.” Sau đó chuyển sang tôi, “Cháu gái, về sau cháu có hứng thú làm luật sư không? Ta thấy cháu, rất có tiền đồ. Về sau cùng ta giúp người ta giải quyết ly hôn, thế nào?” Nói xong, vẫn còn rất nghiêm túc, cặp lông mày nhìn như Crayon Shinchan run run.

Đặc biệt chuyên về ly hôn? Đây không phải là đi tìm xúi quẩy cho mình sao. Khóe miệng tôi co rúm, cười cười.

Vương Thuyết đi tới, mặt không biến sắc kéo tôi, kéo vào trong ngực hắn, “Ông chú cổ quái, chú có thể đi về. Mẹ cháu bảo chú làm xong việc đến nhà cháu ăn cơm.”

Ông chú kỳ quái vừa nghe hai chữ “Ăn cơm”, vội vàng lui về phía sau, cười ha ha, “Ăn cơm? Không cần không cần, ta còn phải trở về xử lý một vụ án. Lần sau ~ lần sau ~”

Nói xong xoay người bước khỏi cửa.

Cái tóc độ kia, được gọi là thần tóc.

“Kia? Luật sư An? Sao chạy nhanh như vậy? Không ở lại dùng cơm?” Mẹ tôi nhìn cửa chính đóng lại, rất là tiếc nuối. Chỉ chốc lát lại cười lên, “Haizz ~ giúp tôi chuyện lớn như vậy, cũng không biết cảm ơn người ta thế nào.”

Tôi nhìn mẹ tôi cười rạng rỡ như hoa hướng dương, trầm mặc: “Mẹ, tiền ở trong đó trước tiên mẹ đừng động vào.”

Mẹ tôi nhìn sang, “Sao không thể động?”

Vương Thuyết cũng nhìn tôi, mang theo chút nghi ngờ.

“Những tiền kia, trước tiên chúng ta có thể dùng để mua nhà.” Nếu như mà tôi nhớ không sai, giá phòng Nam Kinh từ năm sau bắt đầu từ từ phòng lên.

“Mua nhà?” gương mặt mẹ tôi không thể tin, “Bây giờ chúng tôi không phải có căn hộ này rồi sao, muốn nhiều nhà như vậy làm gì?”

“Bởi vì con muốn đầu cơ.” Tôi nhẹ nhàng cười lên, sau đó kéo qua tay Vương Thuyết, “Có thể lần này, lại cần cậu hỗ trợ.”

Vương Thuyết nhìn tôi, nửa ngày không lên tiếng.

Chỉ là cảm thật chặt tay tôi, “Cậu nghĩ làm cái gì cũng được, tôi theo cậu.”

Tôi khẽ mỉm cười, không nói lời nào.

Xoay người đối với lão nương nói: “Mẹ, về sau cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt lên. Tin tưởng con.”

Mẹ tôi ngơ ngác nhìn tôi, vô thức gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Gặp Lại Ông Chú Đào Hoa

Editor: Jesse Tran

Nói về đầu cơ bất động sản kiểu này, thật ra tôi cũng chẳng có kinh nghiệm gì. Điểm mạnh duy nhất là, tôi biết rõ giá phòng sẽ tăng, hơn nữa còn như ngồi trên lửa tăng lên.

Từng làm tại tòa soạn, tiếp xúc với vô số giá bất động sản. Khi đó nhìn giá phòng tính toán, chắc đến kiếp sau tôi cũng không mua được một căn hộ tốt.

Nhớ khi đó có điều tin tức nói nhân viên ở phòng địa sản nói: tôi một tháng kiếm một vạn, còn cảm thấy khó. Lúc đọc mấy tin tức này là lúc tôi đang ở nhà đánh máy dờ sống dờ chết, một tháng cũng chỉ kiếm được 2000 tệ, khi đó đọc được tin tức này trong lòng chỉ biết than trời than đất.

Đại khái là vẫn còn chút ấn tượng với giá phòng sau này, lúc này ở đây nhìn giá phòng tôi chép miệng.

"Chep chep chep," tôi nhìn giá bất động sản trên màn hình điện tử.

"Aizzz ~ đắt thật đấy. Tiền này chúng ta để tiết kiệm, mua phòng làm gì. Mua phòng ớ không phải là mua thức ăn." Mẹ tôi ở bên cạnh than thở, sau đó kéo kéo tôi, "Tô Xán, con xem ~ chúng ta trở về đi."

Tôi hí hóp mắt, "Phòng này để 10 năm sau là cả tá người đánh nhau để tranh giành đó mẹ."

Mẹ tôi sờ sờ tôi đầu, "Đầu óc con không chấp mạch chứ?"

Đẩy tay mẹ tôi ra, ghi nhớ địa chỉ phòng ớ. Đi ra khỏi cửa, "Đi thôi!"

Vì vậy, ngày thứ nhất nghỉ hè, tôi đạp xe đạp cùng mẹ tôi đi xem phòng.

Đạp xe đạp cùng mẹ tôi dạo chơi ở ngõ lớn ngõ nhỏ, tôi đột nhiên cảm thấy mình có chút mùi vị của một cao nhân. Nhớ năm đó Tinh Gia cũng đi nhìn phòng như vậy, sau đó thì giàu nứt đố đổ vách.

Àn ~ giàu có, chờ ta. Ta tới đây.

Nhà chung cư. Khu căn hộ mới, địa điểm đầu ngã tư. Jesse-đdleendAnnn Bởi vì là mới xây xong, tòa nhà bán hoặc cho thuê, cho nên giá phòng có chút cao, 5000 mét vuông. Tổng cộng là 100 vuông, còn tặng kèm cả ban công.

Tôi đi vào, đứng ở trên ban công nhìn về phía xa, vừa vặn có thể thấy khách sạn Kim Lăng.

Mẹ tôi ngồi ở trên sofa trong phòng khách, sờ đông sờ tây, "Phòng này tốt thì tốt thật ~ nhưng không mua nổi. Trừ khi nhà đang ở bán đi. Không đúng, vậy cũng mua không nổi."

Tôi cười cười, "Bán làm gì? Mẹ, trên thế giới này có thứ gọi là ngân hàng, còn có dạng hoạt động gọi là vay."

Mẹ tôi vừa nghe, lập tức đứng lên, mắt trừng tròn trịa nhìn tôi, "Con điên rồi! Con lấy tiền ở đâu trả?"

"Mẹ, mẹ thấy cái này vị trí có được hay không?" Đầu ngã tư ~ về sau đây chính là khu vực vàng. Hơn nữa về sau đối diện sẽ có trường tiểu học, chỗ không xa còn có một trường chuyên cấp 3. Chỗ này chính là tập hợp các tòa nhà bán hoặc cho thuê, vị trí đắc địa, còn là khu văn phòng. Sau này không phải mua bán điên đảo sao?

Mẹ tôi gật đầu một cái, "Tạm được, đi vài bước là đến cửa hàng tổng hợp."

Tôi hạ giọng, "Về sau nơi này cũng không phải là đáng giá bình thường, 2 vạn tệ một mét vuông cũng phải tranh giành."

Mẹ tôi buồn bực, "Đợi đến lúc giá 2 vạn tệ thì cũng bị ngân hàng lấy đi, nào có kiếm được tiền?"

Tôi cười cười, "Mẹ à, trước khi mẹ mua, chỉ cần mượn khoản tiền đặt cọc (*trong mua trả góp). Tóm lại, không cần chờ cho đến lúc này."

Mẹ tôi quay đầu lại nhìn tôi, trực tiếp đi ra cửa, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Đứa nhỏ này bị thần kinh rồi. Ta phải đến bệnh viện tìm người kiểm tra."

Tôi quỳnh lên kéo bà, "Con không điên, con nói thật. Phòng này mẹ phải mua! Thật đó." Mẹ tôi tránh thoát, "Mày nổi điên thế làm gì, mẹ sẽ không cho mày tiền, muốn mua tự đi mà mua. Không cho là không cho, về sau ta phải dựa vào chút tiền này, không có cho mày phá hoại."

Tôi buồn bực, làm thế nào để mẹ tôi hiểu phòng này không đến một năm giá bắt đầu tăng lên vùn vụt đây? Mẹ tôi không bỏ tiền tôi phải đi nơi nào kiếm tiền đây?

Thật đau lòng, hai hàng nước mắt. Lông mày run run giống lông mày của Crayon Shinchan.

Về nhà kiểm tra toàn bộ, tìm được một tấm danh thiếp, trên đó viết: An Phần.

Tôi choáng, an phận gì chứ ~ quả thật đáng đáp ông chủ này rất đẹp mắt, mặt trắng nhỏ có vài phần phong độ, B3iUyddd000n cặp mắt kia luôn theo dõi xung quanh, một chút cũng không xứng với cái tên an phận thủ thường.

Quả nhiên tên kiểu này chỉ để gọi chơi, không có tác dụng gì.

Cầm điện thoại lên, gọi cho ông ấy, "A lô? Xin chào, là chú An ạ? Cháu là Tô Xán."

Đầu kia phát ra âm thanh cười hề hề: "À? Chuyện gì vậy?"

Tôi vừa định nói tiếp, đầu kia đột nhiên kêu lên "A lô, Tô tổng. Tôi đang ở nhà đồng chí Vương ăn cơm. Há? Cái gì cơ? Sao, gấp như vậy à? Anh chờ một chút, tôi lập tức ra ngoài! Nói đi, gấp ở đâu?"

Nghe xong tôi như rơi vào biển sương mù, theo bản năng nói: "À. Đang ở quán cà phê Phiêu Hương. Dưới lầu nhà cháu."

Đầu bên kia đáp lại: "Oh, biết biết, tôi lập tức đến." Nói xong lập tức tắt máy.

Ở đầu này tôi đang ngồi một mình rồi rầm suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra, Đại Luật Sư An Phấn xông tới, vừa tiến đến liền ôm lấy tôi: "Tô Xán bé nhỏ, cháu vừa cứu vớt ta đó."

"Chú. Chú buông tay, chú ghì cổ cháu, thờ không nổi." Tôi đập đập, vừa hô to. Người này sức lực lớn, động tác mạnh. Không chịu nổi.

Ông chủ phản ứng kịp, buông tôi ra, cười hề hề. "Ta mới vừa ở nhà của thằng nhóc Vương Thuyết, mẹ nó đang bắt ta ở lại ăn cơm, may mà điện thoại của cháu tới kịp lúc."

Tôi tò mò, "Bác gái nấu không ngon?"

Ông chủ thở dài, mặt như bị táo bón, "Cháu thấy một bó cải chiên cùng mù tạt, có thể ngon sao?" Nói xong còn thở dài, "Hai ngày trước ta đòi chồng cô ấy khoản tiền giới thiệu, theo tính khí của người phụ nữ đó nhất định bỏ cúrt mũi vào đó rồi cho ta ăn. Cháu cảm thấy ta có thể ăn được không?"

Tôi nghe tới đây, ngậm cà phê ở trong miệng nuốt xuống không được là phun ra cũng không được. Cả người đứng hình.

Không ngờ, bà mẹ cổ quái này quả nhiên rất cường hãn, phương pháp tra tấn người có chút bá đạo.

Ông chủ gọi một cốc Latte, nháy nháy mắt, đến gần tôi. "Tiểu Tô Xán, hôm nay gọi chú đẹp trai tới có chuyện gì? Có phải là trong nhà cháu lại có người muốn ly hôn à?"

Tôi buồn bực, "Mọi người tìm chú đều để ly dị?"

Ông chủ nghiêng đầu nghĩ, cười gian, "Ha ha ~ còn có người trong nhà chết, chia gia sản. Nhà cháu ai chết?"

Tôi nhẫn nhịn nén chặt nỗi kích động để không vung lên một cái tát, cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười. die,n; da.nlze "Chú à, hôm nay cháu, muốn cùng chú bàn chuyện làm ăn."

Ông chủ An Phấn nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi, "Cháu còn có thể kinh doanh?"

Tôi tới gần ông chủ, "Chú cho cháu mượn một khoản tiền, 10 tháng sau, cháu sẽ trả cả vốn lẫn lãi cho chú. Thế nào?" Ông chủ sờ sờ cằm: "Ai da, đột nhiên ta thấy buồn ngủ. Ta muốn về nhà ngủ. Tiểu Tô Xán, sau này hãy nói, aizzz~" nói xong đứng lên định đi.

Tôi kéo ông chủ, "An Phấn! Chú an phận một chút!" Nói qua trực tiếp đứng lên, cả người áp đảo ông chủ, khóa chặt ông chủ trong cánh tay bé nhỏ của tôi và mặt abnf. Sau đó cặp mắt hình viên đạn nhìn ông chủ.

md, ông chủ cũng 30 tuổi rồi, thế nào lại so đo cùng một đứa trẻ. Có tiền chú không kiếm cũng phải co tôi kiếm chứ!

Có lẽ là bị khí thế của tôi trấn áp, An Phấn co rút lại, cặp mắt đào hoa ánh lên chút khiếp sợ, "Tiểu Tô Xán, cháu định làm gì? Cháu đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói ~. từ từ nói."

Tôi im lặng, thật vất vả mới tích góp được chút nghiêm túc nhất thời đánh tan. "Cháu đã nói với chú rất nghiêm chỉnh, tôi muốn đầu cơ, hơn nữa cháu biết rất rõ những phòng ốc đó không đến mấy tháng sẽ tăng. Chỉ cần cháu cho tôi mượn tiền."

Nghe nói như thế, ánh mắt của An Phấn nhanh chóng chột lóe lên tia sáng, ông chủ ngồi nghiêm chỉnh. Thông thả ung dung uống cà phê trên bàn, "Chuyện giả phòng, sao cháu biết về sau sẽ tăng chứ không phải là giảm, đầu cơ bất động sản, ai chẳng biết? Ta biết rồi tại sao phải đưa tiền cho cháu mua, tự ta cũng có thể mua."

Hừ, nhìn ông chủ nhum kẻ cấp. Đừng tưởng là tôi không biết ông tính toán gì.

"Chú An, vấn đề là ở chỗ, tôi hiểu biết rõ hơn so với những người khác, chú đưa tiền cho cháu mượn, coi như là cho vay lãi suất cao, không cần phải gánh chịu rủi ro. Loại chuyện như vậy, chỉ lãi mà không lỗ, chỉ có 10 tháng, tiền chú cho cháu mượn trả một lần. Chú không làm, cháu cũng có thể tìm

người khác." Tôi ung dung bình tĩnh, cùng ông chú chơi thái cực.

An Phấn lại gần, "Mượn thì có thể mượn. Chỉ là cháu phải đồng ý với ta một chuyện." Nói tới đây, ánh mắt lấp lánh, giống như nhìn thấy hăm châu báu vậy.

"Không nên hỏi nguồn gốc tin tức của cháu, cái này cháu cũng không biết. Hoàn toàn là trực giác." Tôi cũng vậy đến gần ông chú An, ánh mắt quynh rừ, giọng nói có chút không nghiêm túc, "Chú ạ, giác quan thứ sáu của phụ nữ vừa nói đến thì đến thôi. Đàn ông, vĩnh viễn không biết được." Nói xong, còn nháy mắt một cái.

An Phấn ngẩn người. Dựa vào ghế sa lon, miễn cưỡng nhìn tôi một lúc, một tay chống cằm, "Có chút ý nghĩa đấy. Giác quan thứ sáu của phụ nữ ~ ha ha." Sau đó một ngón tay đưa tới nhẹ nhàng nâng cằm của tôi, bộ dạng phong lưu chết không biết xấu hổ, nze.quydo/mn "Lolita, ta cho cháu mượn tiền vui đùa một chút. Coi như cho cháu tiền mua kẹo ăn. Chỉ là. . . ." Ông chú lại gần tôi, môi mòng tiến tới bên mặt tôi, "Nên ký hợp đồng giấy vay nợ. Điểm này, cháu không đề ý chứ?"

Khí nóng hắt tới bên tai, tôi một run rẩy, ngồi dậy. "Dĩ nhiên, nên có trình tự."

Ông chú cười, cười đến vô cùng yêu nghiệt. "Tiểu Tô Xán, tiền ta cho cháu mượn, về sau giữa chúng ta là quan hệ không thể nói rõ ràng. Cháu cũng đừng ôm tiền của ta chạy."

Tôi bĩu môi, "Cháu với chú, chỉ có quan hệ về mặt tiền bạc, chú đừng suy nghĩ nhiều quá. Không có gì là không nói rõ ràng."

Ông chú vừa nhếch lông mày, "Oh? Vậy sao cháu không nói chuyện với Vương Thuyết? Chuyện mượn tiền sau lại tìm ta? Cháu sẽ không sợ ta nói cho nó biết, cháu không có tiền người đầu tiên nghĩ đến là ta?"

Tôi trầm mặc: "Tùy chú nói thế nào cũng được, chú cảm thấy một đứa trẻ mười mấy tuổi thì có thể có bao nhiêu tiền?" Huống chi, tôi cũng vậy không muốn tiền bạc không rõ ràng với người mình thích.

Tôi không hy vọng, sau khi phát tài, hai người cãi vã chỉ ngón tay vào người kia nói: "Cô có ngày hôm nay còn không phải đều dựa vào tôi!" Mặc dù biết đây là chuyện không thể, tính cách Vương Thuyết cũng lạnh lùng chỉ lạnh lùng nhìn tôi cười nhạt.

Chỉ là, theo bản năng trong lòng vẫn coi là một đứa bé. Nếu như về sau ông trời tách chúng tôi ra, ít nhất chúng tôi không vì vấn đề tiền bạc mà mâu thuẫn. Ít nhất, tôi còn có thể giữ chút tôn nghiêm nho nhỏ của mình.

Tôi trầm mặc, khuấy cốc cà phê trước mặt.

"Thật ra thì, lần đầu tiên nhìn thấy cháu, đã cảm thấy cháu rất kỳ quái. Rõ ràng là một cô bé, nhưng lại có tính cách rất khôn khéo, đối với chuyện ba mẹ cháu cháu rất tinh táo không giống một cô bé mười mấy tuổi, lúc bắt tai người ta, càng thêm . . . chà chà chà" ông chú lắc đầu một cái, "Phải nói là vô cùng dứt khoát."

Tôi cười, "Nếu không, thời điểm đó cháu như thế nào? Đưa mặt mình đến cho người ta tát, sau đó chảy nước mắt trở về khóc kêu mẹ?" Có lẽ trước đây là như vậy, chỉ là đã sớm trải qua chuyện cha mẹ ly dị, đối với loại chuyện này sớm đã có chuẩn bị. Đáng tiếc, cho dù tôi có đề phòng thế nào, tiểu tiện nhân Cung Lan không biết từ nơi nào đào được cái hăm phá nhà. Tôi cũng rất buồn bực, chẳng lẽ đây chính là ý trời? Tôi thở dài ~ đây cũng không phải là quay phim thần tượng, còn ý trời đấy. Hừ.

An Phấn nhìn tôi, "Không phải nói cháu nên như thế nào. Ta chỉ là muốn nói, nếu như trong lòng cháu không thoải mái khóc ra sẽ tốt hơn. Cháu còn nhỏ, không cần thiết phải ép mình gánh vác trọng trách lớn như vậy. Tiền, cháu cũng không thiếu, không phải sao?"

Tôi nhìn An Phấn, chậm rãi nói: "Chú An, chú cũng có loại cảm giác này sao? Trong một đêm, tất cả mọi thứ thuộc về chú cũng không còn. Cái khoảng trống trong lòng đó làm chú ngủ không yên, ngay lập tức muốn đòi tay có mọi thứ, nắm thật chặt, mới có cảm giác an toàn." Tôi dừng một chút, nhìn ngoài cửa sổ đông ngật, người đến người đi, "Cháu chỉ là biết, bắt đầu từ nay về sau, chỉ có cháu và mẹ. Cháu muốn nỗ lực kiếm nhiều tiền hơn, không có nhiều thời gian rảnh rỗi, chỉ có mục đích trước mắt ngày càng ngày càng nhiều, cháu mới có thể thoải mái." Lại nói, nhớ năm đó cha rời đi tôi rất đau buồn, nhiều năm như vậy, tôi và mẹ tôi ôm vết thương lòng, có ai quan tâm tới.

An Phấn nhìn tôi, thở dài, lưu lại một ánh mắt phức tạp. "Bên trong có tiền, cháu muốn mua phòng thì mua." Nói xong, cười hề hề, "Nhớ, kiếm được tiền thì chia cho ta lợi nhuận, còn nữa, lần sau có linh cảm, giúp ta mua phòng."

Tôi khẽ ním cười, "Được ~ vậy nếu cháu không kiếm được?"

Cặp lông mày Crayon Shinchan rậm rạp rớt xuống, "Cái này không có biện pháp, ta chỉ có thể coi như là kế hoạch nuôi dưỡng vợ tương lai thôi. di@en*dyan(lee Ta thấy cháu đáng đáp khá tốt, cùng Vương Thuyết lên tiếng chào hỏi." Nói xong, ánh mắt đào hoa rất đúng lúc nháy hai cái, thả dòng điện. Cái này thật thần kỳ, động tác kia, đáng vẽ giống như rất là thua thiệt.

Tôi tung một cước, "Đi chết đi."

Hai người ở trong quán coffee cãi nhau ầm ĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Yêu. Tổ Tình

Editor: Jesse Tran

Cầm tiền An Phần đưa cho tôi, thuận lợi mua hai căn hộ. Một căn ở khu căn hộ mới gần ngã tư, một văn phòng đại diện không lớn lắm. Một mảng đất đây cắt chim ở ngoại ô. Cơ hồ không tốn bao nhiêu tiền tôi đã mua được

Nhìn ánh mắt ông buồn bán bất động sản nhìn tôi, tôi cười cười, đợi ba năm sau nơi này sẽ xây dựng đại học, về sau sinh viên đại học sẽ tới đây mua đồ, tôi phải làm gì, hay là tôi xây một nhà trọ ở đây.

Coi như không nghĩ thông, qua tay ra ngoài cũng có thể kiếm được một món lớn.

Hết bận rộn với những thứ này, thành tích thi cấp ba cũng đã có

Không ngoài dự liệu, thành tích của tôi và Vương Thuyết đều rất tốt. Hơn nữa rất thần kỳ, lần này điểm số của tôi và Vương Thuyết bằng nhau. Hai chúng tôi đồng hạng nhất.

Tôi lấy phiếu điểm rồi vỗ vỗ cậu ta, "Nhóc con ~ lần này cuối cùng đã vượt qua tôi, trong lòng hả hê chứ?"

Cậu ta nhìn phiếu điểm, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên, "Tôi vượt qua cậu là điều tự nhiên, ắt sẽ xảy ra. Không có gì hả hê." Nói xong, chậm rãi nhét phiếu điểm vào ba lô.

Nhóc con, đáng vẻ thật khó ưa.

"Tô Xán..... Em không thể bỏ lại chị lại." Tôi nghe thấy một tiếng gào thét vô cùng khoa trương xa xa truyền đến, không cần nghĩ cũng biết là Lynda.

Quả nhiên, Lynda từ đằng xa xông đến ôm cổ tôi, níu lấy mặt tôi, "Tô Xán, em đi rồi. Ai cùng chị ngắm trai? Em đi rồi, không còn ai dịch truyện đam mỹ cho chị nữa. Chị sẽ cô đơn."

Tôi mờ mờ rờ rờ..... Mặc dù chị nói tiếng Anh, học sinh xung quanh không phải ai cũng hiểu được. Nhưng có thể nói bé một chút hay không. Tôi nhìn quanh, chụm đầu nói nhỏ, "Về sau chị có thể đến nhà tôi xem phim Siêu nhân, gần đây tôi..... Hê hê, vừa mới mua không ít phim hay. Đều là hàng Nhật Bản."

Mắt Lynda sáng lên, ánh nhìn mãnh liệt như mẹ ruột hôn cái chụt, "Tô Xán, chị biết mà, em hiểu chị nhất. Chị quyết định, về sau chị sẽ theo em lăn lộn. Em đi đâu chị theo đó."

Lúc tôi đang bị tắc không kịp thở, một âm thanh bên cạnh lạnh lùng bắn ra một tràng tiếng Anh lưu loát: "Tôi không thích mỗi lần đi đâu cũng đều có chị đi theo."

Lynda lập tức buông tôi ra, trợn mắt, "Ai cần cậu thích? Tôi đi theo Tô Xán, không phải theo cậu."

Cậu ta chậm rãi kéo tay tôi, túm tôi ra phía sau, nở một nụ cười rất chi là đắc ý, "Bởi vì về sau Tô Xán đi đâu tôi cũng đi theo cậu ấy."

Nói vừa xong, mặt tôi liền nóng lên.

Lynda nghẹn ngào một hồi, lấy tay sửa lại mái tóc như cái ổ gà của mình, "Hừ ~ xem như cậu lợi hại, về sau cô ấy có đi ỉa cậu cũng phải đi theo." Nói xong, mặt đánh qua chỗ khác.

Tôi đỏ mặt, phát ra một tiếng yêu kiều, "Cục giầy nhỏ....."

Tay Vương Thuyết run run, "Sao vậy?"

Tôi rất chi là ra dáng nàng dâu nhỏ nói: "Về sau cậu đi đâu, tôi đi đó."

Cậu ấy vỗ vỗ đầu tôi, "Được."

"Mặc kệ cậu có đi ỉa bốc mùi, hay bị người ta đuổi giết gãy tay gãy chân. Hoặc giả là trốn nơi hẻo lánh nhỏ nào đó, tôi cũng vẫn luôn bên cạnh cậu, sống chết có nhau." Nói xong, tôi còn bày ra nét mặt Lưu Hồ Lan anh dũng hy sinh, rất là kiên định nhìn cậu ấy.

Cậu ấy tôi, ánh mắt lóe lên.

Loại ánh mắt này tuyệt đối không phải là bị cảm động nhất thời.. Sáng lên, cái biểu cảm ấy giống như thấy tôi đội bỏ trên đầu vậy.

"Tôi với cậu cùng nhau, phải dùng cách thức thô tục như vậy mới được à?" Cậu ta thờ dãi, "Cậu không thể tỏ lộ một cách bình thường sao?"

Tôi nhìn trời suy nghĩ một chút, nhớ lại cảnh nổi tiếng.

Quay mặt sang, hướng về phía cậu ta rồi rất là thâm tình nói: "Tôi thích cậu."

Cậu ta cười lên, cười đến âm áp. "Có thích nhiều không?"

Dựa sát vào cậu ta, hi hi. "Không bao giờ ngừng thích, giống như gì mũi không bao giờ hết. Lúc đi ị cũng không quên tôi rất thích rất thích cậu, Vương Thuyết." Nói xong, tôi mong đợi nhìn cậu ta.

Cái tay đang chuẩn bị vuốt ve tôi đầu cứng lại dừng ở giữa không trung. Sau một lát, dddII3nDanN cậu ta còn cười, một đôi mắt phượng khê giương lên, "Được được. Có sáng tạo, cậu phải nhớ kỹ đấy."

Nghỉ hè, tôi mang bài tập cấp ba ra học, tốn hơn 10 ngày ôn tập đã nhớ được gần hết. Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ trùng sinh về sau tôi phát giác trí nhớ của mình tốt hơn nhiều so với trước kia, học cũng rất nhanh. Đọc sách cũng nhẹ nhõm đi bao nhiêu so với hồi trước.

Chỉ là suy nghĩ kỹ một chút cũng không phải không có khả năng, từ nhỏ tôi đã là người tự do tự tại, chính là không muốn người khác can thiệp quyết định cuộc đời tôi. Sau khi trùng sinh, vốn đã có cơ sở, vì nền tảng viết lách tương lai, mỗi ngày tôi đều chủ động chuẩn bị bài vở. Hơn nữa có đồng chí Tiểu Vương ở bên cạnh, một loại cạnh tranh thúc đẩy, đọc sách vào đầu hơn trước kia rất nhiều, hiệu suất cũng cao.

Nhận được thư thông báo trúng tuyển, mẹ tôi rất là hớn hờ hống hách cảm thành tích của tôi chạy một vòng quanh nhà người thân, về đến nhà cả người vẫn ở trong trạng thái điên cuồng hưng phấn, không biết đặt tâm trí đi đâu. Thừa dịp này, tôi xin được 1 vạn tiền thưởng. Tự mình chạy đi mua notebook.

Từ đó, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi trạng thái quần bách khi phải mua CD. Bắt đầu thời đại công nghệ, mỗi sáng sớm tỉnh lại, chính là nằm trên giường xem phim và xem phim. Ăn cơm ở trên giường. Ăn xong rồi tiếp tục trên giường. Xem phim, nhìn giá phòng, nhìn thị trường chứng khoán.

Thị trường chứng khoán kiểu này, tôi chỉ là đơn thuần nhìn một chút đồ thị, có điều suy nghĩ gập đầu một cái, sau đó rất là nghiêm túc sờ sờ màn ảnh. Đối với tôi mà nói, có một loại ý thức, thị trường chứng khoán đi càng tốt, bất động sản cũng càng tốt. Cho nên, nhìn cái đường cong càng ngày càng lên cao, trong lòng tôi càng kích động.

Buổi sáng Vương Thuyết đã lên QQ tìm tôi, hỏi: "Cậu ở đâu?"

Tôi dụi dụi mắt, "Ồ trên giường."

Buổi trưa, lại hỏi: "Ồ đâu?"

Tôi tiếp tục gõ, "Trên giường chứ sao."

Lúc tối, Vương Thuyết gửi cái vẽ mặt bắt đắc dĩ cho tôi, "Cậu đừng nói với tôi, cậu vẫn còn ở trên giường."

Tôi rất là sợ hãi hỏi cậu ta, "Khoảng thời gian này, cậu thấy tôi không ở trên giường thì ở đâu? Trên đường hả?"

Cậu ta gửi cái mặt chảy mồ hôi, "Cậu định cùng cái giường làm liều à."

Tôi sờ sờ giường của mình, tình thâm thành thực gõ chữ, "Cậu không hiểu, đó chính là người tình của tôi. DDBEqUiiid0000n Tôi muốn cùng nó cho đến già."

Đầu kia Vương Thuyết trầm mặc. Không thèm nhìn tôi.

Rất cuộc tình trạng này kéo dài đến một tuần lễ, Vương Thuyết gọi điện thoại kêu tôi ra cửa.

Cậu ta lặng lẽ nhìn tôi, "Tò Xán, cậu béo lên."

Tôi rất là hoảng sợ ôm mặt của mình, "Đâu có đâu có? Chỗ nào mập?" Mập vẫn khiến tôi sợ, cái chữ này ở trước mặt tôi nói cũng không thể nói.

Cậu ta cười cười, "Xem ra, người tình của cậu chăm cậu vô cùng tốt. Cậu chắc vì người ta mà cả tháng không ra khỏi nhà mất."

Trong đầu nhanh chóng buộc vòng một hình ảnh, ngày nào đó tôi cuối cùng cũng phải xuống giường, chân tôi vừa chạm đất, mặt đất rung rung, lúc tôi đứng lên mặc quần áo, mặt đất dưới chân tôi sụp đổ.

Tôi bày ra bộ mặt Lan Hoa Chi. "Không được ~ tôi không được béo lên. Làm thế nào làm thế nào bây giờ?"

Cậu ta hơi nhú lông mày, rất là chăm chú nhìn tôi, "Không bằng, cậu theo tôi đi du lịch? Có thể vận động, có thể giảm cân."

Tôi rất là xấu hổ nói, "Du lịch vận động? Là trên giường, hay là dưới giường đất?" Nói xong rất là nhăn nhó xoay người, "Cô nam quả nữ, đã ngoại ở nơi hoang dã, không được không được."

Cậu ta nhìn tôi, vẻ mặt hoảng sợ, "Cậu cho tôi cũng không thêm. Tôi nói là, vừa lúc nghỉ hè không có chuyện gì làm, chúng tôi đi Nhật Bản nghỉ ngơi một chuyến. Đơn vị mẹ tôi tổ chức đi du lịch."

Tôi nghi ngờ, "Bà mẹ quái chiêu của cậu cũng đi làm cơ á?"

Khóe miệng cậu ta co rút một cái, "Mẹ tôi..... Cũng có công việc đằng hoàng."

Miệng tôi nhếch lên, "Ha ha ~ đơn vị tổ chức, không cần tiền, đúng không?"

Cậu ta gật đầu một cái, dáng vẻ ung dung nhàn nhã nhìn tôi. "Không lấy tiền, ăn ở bao tất. Chỉ là, cậu và tôi ngủ một phòng." Jesse*Dd11e3nd@mn Nói xong lại gần, nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi, "Hừ ~ thân thể nhỏ bé, cho tôi thì miễn cưỡng đủ tiền cơm."

Ăn uống bao trọn, đi lại miễn phí, còn có tiểu soái ca Vương Thuyết bồi ngủ, nước miếng của tôi rất không nghiêm chỉnh chảy ra.

Cậu ta xoa xoa tóc của tôi, "Thứ Hai tuần sau tôi đến nhà đón cậu."

Tôi vội vàng gật đầu một cái, "Hay lắm. Đến lúc đó nhớ cười đại bạch mã, mang kiệu lớn tám người kiềng tới đón tôi." Nói xong, còn nháy nháy mắt.

Cậu ta im lặng, "Cậu tốt nhất là nên xem ít TV thôi, vận động nhiều một chút."

"Cái gì?"

"Mấy ngày không gặp, tật xấu nào tàn của cậu càng ngày càng nghiêm trọng." Cậu ta rất là bất đắc dĩ thở dài.

Đáng ghét, tôi lập tức nhào qua, gõ một phát thật mạnh lên đầu cậu ta.

Tiểu Chính Thái này, mấy ngày không giáo huấn đã định cười lên đầu tôi rồi. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chuyến Đi Nhật Bản

Lại nói tôi ở đây một đêm đầy hưng phấn. Không nhận được gọi điện cho Lynda: "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, em mới mười lăm tuổi. Vương Thuyết muốn cướp đi trinh tiết của em." Lúc nói cả người tôi đang ở trong trạng thái kích động.

Đầu bên kia Lynda cũng bắt đầu kích động đứng lên, "Làm sao nhanh như vậy? Chị kích động rồi, chị hưng phấn quá. Em phải đáp ứng chị một chuyện."

"Chuyện gì?"

Chị ta cười ha hả, "Em nhớ phải đặt một đầu DV trong phòng, sau đó quay lại đưa cho chị xem."

Tôi giận, "Chị và Trần Quán Hy kết nghĩa đi!"

.....

Sau khi cúp điện thoại tôi nằm cắn mền, trong đầu đều là những hình ảnh đẹp vô cùng. Kích động đến không ngủ được. Đến khi trời gần sáng, mới chợp mắt.

Trong một mảnh rừng hoa đào, hoa nở rực rỡ. Dưới cây đào có một người đang đứng, hân hỉ cười, đưa tay về phía tôi, "thân ái, cậu đến đây." Trong đôi mắt đen sâu thẳm kia là mệnh mong nhiệt tình nãy liệt kia.

Vương Thuyết. Tôi đỏ mặt đến gần cậu ta. Bị cậu ta một phen ôm vào trong ngực, tay cậu ta nhẹ nhàng lướt qua gò má tôi.

Tôi đỏ mặt, ngượng ngùng nói, "Vương Thuyết, cậu...Không muốn..." Chắc là nói như vậy nhỉ? Trong mấy bộ phim vẫn hay nói vậy, tôi xấu hổ mang theo chút thanh âm vui thích ngâm nga ra những lời này.

"Cậu còn không đứng lên nữa, thì sẽ trễ chuyến bay thật đó." Đột nhiên Vương Thuyết thu tay lại, nhàn nhạt nói.

Trợn mắt một cái, đã thấy cậu ta đứng cạnh giường tôi, trên mặt là biểu tình vừa bức mình vừa buồn cười. "Tôi nói, thời điểm cậu mộng xuân có thể nhìn thời gian chút không? Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Tôi đứng lên, nhào qua, "Cậu làm ầm ĩ mộng xuân của tôi, sẽ cho cậu thử một chút khí độc của tôi." Vừa nói miệng vừa mở lớn hà ra một hơi, buổi sáng chưa đánh răng, thế nhưng làn hơi này rất trong lành.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, kiềm nén thật lâu mới nói ra một câu. "Tò Xán, tôi thấy ngoại trừ cút mũi ra, còn một thứ là liên tục không ngừng." Cười lên, mang theo vẻ đẹp yêu nghiệt, "Đầu óc cậu đầy những tư tưởng xấu xa. Đây là một nguồn tài nguyên có thể tái tạo lại."

Nói xong xoay người mở cửa ra ngoài.

Cửa vừa đóng, mẹ tôi nhanh chóng mở cửa vào, vẻ mặt như kẻ trộm, "Lần này con phải nắm cho chặt."

"Nắm chặt gì?" Tôi rầu rĩ hỏi.

Mắt mẹ tôi chớp động ánh sáng của thổ phỉ, vô cùng mạnh mẽ nói: "Nhân dịp này, gạo nấu thành cơm. Đứng ngả cậu ta rồi tính." Nói xong còn xoa tay cười gian, "Con vịt tốt như vậy, để nó bay đi thì con đừng vào nhà này nữa!"

Tôi không nói gì, con có phải là con gái mẹ không vậy? Sao mà cảm thấy giọng điệu này nói như con là người trong thanh lâu vậy. Có lẽ hiếm thấy kiểu khách này đến cửa. "Mẹ à, loại chuyện như vậy, chỉ một người là con thì không thể làm được đâu. Huống chi con mới mười lăm tuổi." Nghĩ tới đây tôi càng thêm buồn bực. Nếu tôi không trùng sinh, lúc này sớm đã lăn trên giường không biết bao nhiêu lần, cũng đã cưới rồi, có khi con cũng đã có.

Ánh mắt mẹ tôi tối lại, vỗ vỗ đầu tôi, "Quên đi, tự con xem mà làm." Nói xong vô cùng bi thương vội vã rời đi, để lại cảnh tượng điêu hui cho tôi.

.....

Sắp xếp đồ xong, tôi sân bay.

Lúc đến sân bay thì thấy một người giờ khăn tay ngoác tôi, "Ai nha, rốt cuộc con cũng tới, con nha rốt cuộc cũng đến rồi, ta nhớ con muốn chết. Nhiều ngày như vậy cũng không đến gặp ta."

Một loạt động tác này, cực kỳ giống cô nương trong kỹ viện. Chỉ tiếc là, hôm nay bác gái không mặc đồ Hán. Nếu không tỷ số quay đầu sẽ cao hơn.

Bác gái kéo tôi qua, "Nhìn con ta này, ngày càng đáng yêu. Giống như một tiểu cúc hoa."

Về mặt tôi đau khổ, bác gái, lần sau người muốn khen con có thể tìm từ nào tốt chút được không. Có thể so sánh đáng đáp của một cô thiếu nữ với một tiểu cúc hoa sao? Hay nói, giống hoa gì không được, cũng không nên giống tiểu cúc hoa, không biết là từ này không thể dùng tùy tiện sao?

Vương Thuyết kéo tôi về, giọng nhân nhàn nói, "Mọi người đến đủ rồi, lên máy bay thôi."

Cái gì? Không phải nói đi với đồng nghiệp của bác gái sao? Thế nào chỉ có cả nhà bọn họ. "Những người khác đâu?"

Bác gái động kinh cũng nhìn xung quanh một chút, "Còn có ai sao?"

"Không phải nói còn có đồng nghiệp của bác sao?" Chẳng lẽ không phải công ty bỏ tiền? Không phải công ty bỏ tiền có nghĩa là phải tự bỏ tiền, làm sao mà không làm rõ loại chuyện thế này được?

Ông chú xinh đẹp xách hành lý lên, nhân nhật thối qua một câu, "Ta là đồng nghiệp, bà ấy là chủ. Con và Vương Thuyết là người nhà."

Một câu nói, tôi sững sờ tại chỗ. Quay đầu lại, hỏi Vương Thuyết, "Có ý gì?"

Vương Thuyết cười xong nhìn tôi, "Ý trên mặt chữ. Mẹ tôi đúng là chủ, ba tôi là bí thư. Hai chúng ta là người nhà."

Không ngờ không ngờ, tôi nhìn bóng lưng ông chú xinh đẹp, thờ dài. "Ba cậu lớn lên là một bộ dáng tinh anh, mà lại là tiểu mặt sao?" Nói xong, rất là kính nể nhìn bác gái động kinh, thì ra nữ cường nhân là phải như vậy. Thì ra hai người bọn họ là bác gái áp đảo ông chú, vẫn là tôi sai rồi.

Vương Thuyết đẩy tôi một cái, "Cái đầu cậu đang nghĩ gì đó? Ba tôi có công ty của mình, làm bí thư chỉ vì ông ấy không thích thấy mẹ tôi khác với người bên cạnh."

Nói xong, kéo tôi lên máy bay.

Tôi im lặng, thì ra đàn ông nhà họ Vương bề ngoài là tiểu thụ, nội tâm là cường công, công thủ đủ loại. Dạ, xin thụ giáo.

Trạm thứ nhất chính là suối nước nóng.

Tôi buồn bực, loại suối nước nóng này núi Thang ở Nam Kinh cũng có, tại sao tôi tới đây để ngâm suối nước nóng chứ?

Làm như lúc bước vào quán suối nước nóng, đầu của tôi vô cùng cảm phần mà dừng lại.

Gian phòng bố trí đơn giản mà ấm áp, còn có áo choàng tắm sạch sẽ. Thấy áo choàng tắm hai mắt tôi toát ra ánh sáng, tôi còn nhớ lúc ở núi Thang mọi

người mặc áo tắm ngâm chung một hồ, cảm giác không khác gì đi theo đội bơi lội vậy.

Phản đối, áo choàng tắm này có chút giống kimono, nhưng mà là một kimono đơn giản. Thay áo choàng tắm, mang guốc gỗ, lộc cộc lộc cộc giẫm lên mấy viên đá nhỏ lót trên đường, cảm giác--- không phải là xinh đẹp bình thường.

Tô xoay người, quay đầu lại nhìn Vương Thuyết: "Cục giấy nhỏ, cậu nói tôi như vậy có đẹp không?" Một nụ cười mở trên khóe miệng.

Cậu ta nhìn tôi, trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng, nhanh chóng cúi đầu, "Ừ, không tệ." Nói xong, hoa khan ho khan, "Cái đó--- tôi đi rửa tay chút. Cậu qua ngâm trước đi." Nói xong, quay đầu đi vội về phía một căn phòng.

Nhóc con--- thiếu niên nào mà không có mùa xuân, có vậy mà cũng xấu hổ. Tôi híp mắt một cái, hừ--- thành trì vững chắc khả ái của ta, ta tới đây....

... ..

Buổi tối

Bác gái động kinh cười vô cùng rực rỡ, nhào vào ngực ông chú xinh đẹp: "Thân ái--- tối nay em muốn ngủ với anh." Nói xong còn nháy mắt với tôi một cái.

Nhận được tần số, tôi nhanh chóng gạt đầu, một bộ dáng có trọng trách trên người. "Bác gái--- bác và chú đi ngủ đi. Con và Vương Thuyết tự mình chơi."

Vương Thuyết nhàn nhạt quét qua một cái, "Chơi? Chơi cái gì?" Ba ánh mắt đồng thời nhìn vào tôi.

Bác gái mang về mặt mong đợi nhìn tôi, ông chú xinh đẹp nghịch tách trà trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tôi. Vương Thuyết miệng mỉm cười nhìn tôi.

Trong đầu tôi nhanh chóng lướt qua cái loại chơi gì đó, cuối cùng rất là ổn thỏa nói, "Chúng con.... Đi vào phòng đắp chăn nói chuyện phiếm rất trong sáng?"

"Phụt" bác gái cười phun ra một ngụm trà, ý trong ánh mắt kia chính là, "Con đứa nhỏ này là người trực tiếp như vậy sao?"

Tôi buồn bực cắn môi, tôi đây nói là nói cái gì đây...."Con nói là, chúng con qua phòng khác đánh bài!" Nói xong, còn không quên vỗ ngực một cái, rất là đắc ý nói, "Vương Thuyết, tôi đánh bài rất giỏi đó. Biệt hiệu là thần bài!"

Bác gái vương tay khoác tay ông chú, "Quên đi, để bọn chúng đìchơi. Chúng ta về phòng trước."

Vì vậy, ông chú bà bác vô cùng cấp bách đi về giường lớn trong phòng bọn họ. (Được rồi, tôi thừa nhận mình rất thất vọng.)

Trước khi đi, bác gái còn quay đầu nháy mắt một cái, ý vị thâm trường, ý kia chính là, "Tiểu tử thói để lại cho con, nên làm thế nào tự nhìn mà làm."

Tôi xoa xoa đầu đầy hắc tuyến, xoay người nhìn Vương Thuyết

"Này.... Đồng chí thần bài, chúng ta chơi bài gì đây?" Cậu ta nhú mày nhìn tôi.

Tôi bước tới, rất thâm trầm nói, "Chúng ta chơi...." Nói xong, còn quay đầu nhìn xung quanh một chút coi có người không, không thấy ai mới yên tâm nói, "Đánh ô quy...."

Cậu ta nhìn tôi, gương mặt khó tin, "Bình thường thần bài đều chơi cái này?"

Tôi cười ha hả hai cái, "Đánh ô quy rất hay--- Đánh ô quy có thể nhìn rõ kỹ năng của cậu nhất."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Gió Xuân Thoáng Qua

Đêm xuống, gương mặt tôi tiêu tụy hai mắt biến thành màu đen. Dung nhan khô cằn. Còn kém là chưa nói tôi như bị ngược đãi cực kỳ bi thảm.

Nhìn lại Vương Thuyết một chút, cậu ta bắt chéo hai chân, rất là thoải mái tựa ở mép giường, sắc mặt đỏ thắm, phong cách ưu nhã, còn kém là chưa nói thổ khí như lan*.

(*) Hoi thở thơm như hoa lan, ý chỉ vẻ đẹp của hoi thở, thở thôi cũng đẹp.

Cậu ta cười cười, nhìn tôi rất là vui sướng, đến gần bên tai tôi, nhẹ nhàng hỏi, "Thân ái, cậu còn muốn sao?"

Tôi hoảng sợ cắn khăn trải giường, lùi về sau liên tiếp, "Không cần, không cần. Thật sự không cần."

Cậu ta theo đến gần tôi, có vẻ vẫn còn thêm thường, "Cậu xác định là không cần? Nhưng mà....Giống như tôi còn chơi chưa đủ đâu." Nói xong, tiếp tục cúi đầu xào bài, phát ra tiếng va chạm rất lưu loát.

Xin người hiểu sai tự động úp mặt vào tường. Giữ vững đội hình, cảm ơn. (Viết như vậy ai mà không hiểu sai chứ -.-)

Mất tôi tối sầm, còn kém là không có bất tỉnh. Một đêm, đánh từ trời tối tới trời sáng, tổng cộng rút bao nhiêu lần ô quy tôi cũng không nhớ rõ. Chỉ biết hiện tại trên đầu tôi, trên cánh tay, sau lưng, trên mặt, ngay cả ngoài miệng cũng bị dán tờ giấy nhỏ, phía trên là chữ của Vương Thuyết: Ta đây là con rùa đen nhỏ.

Nhìn Vương Thuyết lại muốn xào bài, tôi xé một tờ giấy nhỏ, trực tiếp đứng lên, nhào qua. Lấy ngón tay đâm cánh tay cậu ta, vừa đâm vừa dùng thanh âm xinh đẹp như hát ngâm xướng: "Người hư người hư người hư, cũng không biết nhường cho tôi."

Thân thể Vương Thuyết nhích lùi về phía sau, né tránh liên hoàn đâm của tôi, "Là cậu nói chơi rút ô quy. Lại khoe khoang mình là thần bài." Nói xong còn rất bất đắc dĩ thờ dài, "Trong một đêm, cậu giấu bài mười hai lần, ăn vạ năm lần. Còn có mấy lần cố ý nhìn bài tôi. Còn nói tôi không nhường cho cậu sao?"

Không sai, cho dù là như vậy cũng là tôi thua cả một đêm. Cho nên là tôi hóa thân thành ô quy tuyết trắng. Gọi tắt là, con rùa tuyết.

Thờ dài đau buồn, lấy cái chén trên giường qua, "Cậu đi xuống đi, giày vò cả đêm, tôi muốn bổ sung nguyên khí." Nói xong cái đầu trực tiếp chui vào trong chăn.

"Hôm nay chúng ta đi ăn hải sản, cậu xác định cậu không đi sao?" Vương Thuyết vén chăn lên, nhẹ nhàng thổi khí bên tai tôi.

Một luồng khí ấm áp từ từ truyền qua lỗ tai nhỏ của tôi, trực tiếp hóa thành dục vọng của ác ma chạy tới bụng tôi. Tôi lập tức ngồi dậy, mặt đỏ tới mang tai, "Cậu đó nói chuyện thì nói chuyện, thổi khí bên tai tôi làm gì? Cậu không biết loại hành vi này là đang quyến rũ sao?"

Mi hân khiêu thành một đường, "Câu dẫn thì thế nào?" Về mặt kia thần thái kia, về tà mị không nói hết được.

Tôi tát qua một cái "Ba", đánh tới trên đầu cậu ta, "Cậu đó nếu không thể thỏa mãn tôi, cũng không cần trêu chọc tôi. Biết không?" Nói xong, rất là tức giận đứng lên, cầm quần áo vọt vào phòng tắm. Đứa nhỏ này thật là, cái gì tốt không học, cứ nhiên trêu chọc chị đây.

Sau lưng truyền đến tiếng cười thật thấp, "Ô Xán, cậu thật là một kẻ dở hơi." Nói xong, cười càng lớn tiếng hơn.

Tôi ném quần áo qua một bên, lập tức nhào qua, hây---chọc gì không chọc, cậu dám trêu chọc một cô nàng trùng sinh chưa thỏa mãn ham muốn, hôm nay tôi sẽ để cho cậu ném thử mùi long nãi (là ngực đó) trào.

Sau đó hai tay sờ thẳng tấp lên ngực hân, kéo kéo, sau đó rất là lưu manh như sờ mảy với cậu ta, "Thấy lợi hại không? Còn dám trêu chọc tôi không? Tiểu nương ta là tổng bang chủ của bang phái chưa thỏa mãn ham muốn, nhìn thấy bang chủ còn không mau cầu xin tha thứ?" Nói xong, rất là đắc ý xoa nhẹ hai cái, không tệ, phía dưới tay có khuynh hướng cảm xúc vô cùng tốt.

Nụ cười của Vương Thuyết lập tức cứng bên khóe miệng, màu sắc đôi mắt dần dần tối hơn. Hô hấp giữa hai người cũng dần dần đục hơn, có chút mùi vị mập mờ không rõ. Trong nháy mắt, tôi có cảm thấy có mùi vị của loại bị núm đè. Vội vàng thu tay lại, mở miệng cười gượng. Tôi chỉ là người chỉ biết nói thôi, chỉ đơn thuần là cái kiểu gian trá sắc tâm tràn đầy, là người chưa dậy thì xong. Loại thời điểm này, trực giác nói tôi biết, hân là nên chạy.

Nghe tới đây, tôi lập tức nhảy khỏi giường, chuẩn bị nhấc chân chạy tới phòng tắm. Sau lưng một cánh tay kéo tôi lại, tôi trực tiếp bị té trở về lại giường. Động tác này, độ nhanh nhẹn này, lập tức làm tôi bị té đến chóng mặt. Vẫn còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, lập tức môi bị tên họ Vương ấn vào miệng. Cho nên, tôi rất đáng thương bởi vì đại não thiếu không khí, tiếp tục giữ vững trạng thái chóng mặt.

Nụ hôn này vô cùng không giống với phong cách bình thường của Vương Thuyết, rõ ràng là tôi rất dồn dập và hung dữ, tựa hồ như muốn tôi ngất đi, không ngờ không ngờ, thì ra tình cảm ở trong lòng đồng chí Tiểu Vương là như vậy...Lớn thật, mãnh liệt thật. Ngay cả tôi cũng thiếu chút nữa chóng đờ không nổi.

Miệng lưỡi dây dưa kịch liệt một hồi, môi cậu ta dần dần đi xuống--- dừng lại trên cổ, trước ngực cũng bị đặt lên một cái tay. Êm ái xoa nắn. Trong đầu tôi nhanh chóng xẹt qua một câu nói, "Cuối cùng tôi đây cũng bị ăn hết~" Sau đó toàn thân không nhận được nổi lên một trận run rẩy.

Chẳng qua là, sự kích động còn chưa giữ vững được bao lâu. Vương Thuyết lập tức dừng lại động tác, sau đó nằm ở cổ tôi mà hự hự cười lên, hơi thở ấm áp quét qua cổ. Người tôi cứng lại, động cũng không mà bất động cũng không.

"Cái đó....Cậu có muốn....Tiếp tục không?" Rốt cuộc tôi mở miệng thanh âm khàn khàn, mang theo vẻ lười biếng quyến rũ đến tôi cũng không biết.

Hai tay cậu ta chống trên giường, chống nửa người trên lên, nhìn tôi. Trong mắt là sự nhiệt tình mới vừa yên tĩnh lui xuống. Miệng mang theo nụ cười, tay dịu dàng lướt qua trán tôi, sờ sờ tóc tôi, "Không, chưa muốn."

Không cần? Cũng đến giường rồi mà cậu ta lại nói không cần? Tôi trợn to hai mắt nhìn cậu ta, với vẻ không thể tưởng tượng nổi. Cậu ta... Chẳng lẽ là X vô năng trong truyền thuyết? Nghĩ đến đây về mặt tôi thay đổi nắm cổ tay, "Ai~ thì ra cậu là....Không sao, tôi hiểu." Mới vừa nói xong, cổ bị cậu ta hung hăng cắn một cái.

Đau ~ tôi vuốt cổ tức giận nhìn hắn, "Cậu là X vô năng không phải lỗi của tôi, cậu làm gì lại trút giận lên người tôi!"

Cậu ta nghe xong, cúi đầu, lần này phần da ở phía sau lỗ tai tôi, cắn một cái mang theo điểm trừng phạt sau lại nhẹ nhàng liếm một cái ở nơi đó, mặc dù cắn rất nhẹ, nhưng cả người tôi như có dòng điện chạy qua đầu làm tôi mơ màng.

Đợi đến khi phản ứng kịp, lập tức đẩy cậu ta ra ngồi dậy, "Đời trước nhà cậu cảm tình con chó hả? Vừa cắn vừa liếm."

Vương Thuyết ngồi ở mép giường, mỉm cười nhìn tôi, "Ai cho cậu nói tôi vô năng." Giọng điệu này vẫn còn sóng yên biển lặng, nhẹ nhàng kiểu như hãy cùng thảo luận thời tiết hôm nay như thế nào vậy. Nhưng mà càng nhẹ nhõm tôi lại cảm thấy không bình thường, nhìn đôi mắt đen chứa cậu ta, tôi run một cái. Đứa nhỏ phúc hắc này, không so đo với cậu.

Tôi đứng xa xa sửa lại quần áo, đẩy cửa phòng tắm: "Do cậu không tiếp tục. Không phải là cái kiểu ~ đó là gì ~" Được rồi, tôi đây cả ba chữ kia cũng không dám nói.

Ánh mắt cậu ta quét tới trước ngực tôi, sờ sờ lỗ mũi, "Cậu cũng không nhìn lại chính mình một chút, cả người vẫn chưa trở mã dậy thì xong." Nói xong, còn rất đương nhiên nói, "Đối với sự phát triển bình thường của cậu, tôi cảm thấy tôi còn phải chờ cậu lớn đã."

Tôi cúi đầu nhìn ngực mình một chút, 囧. Tôi thế nào mà quên mất, từ nhỏ tôi phát triển tương đối chậm, đến lúc lên sơ tam tôi mới có đi cả lần đầu tiên, vào lúc này~ tôi cũng thuộc giai đoạn nhi đồng.

Tức giận ngẩng đầu lên, "Cậu cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu, đừng có mà đắc ý." Nói xong, hung hăng đóng cửa lại.

Đi vào phòng tắm đi về phía gương, nhìn một chút mình trong gương, thở dài, "Người bạn nhỏ, cậu cũng cho tôi được đấu tranh chút đi chứ~"

Ngoài cửa, vang lên một trận tiếng cười.

Tôi quay đầu lại, hô to: "Vương Thuyết, cậu đi ra ngoài cười cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Một Khúc Bi Thương

Thông qua lần du lịch này, tôi cảm nhận được đầy đủ sự tinh túy của cái câu tự chui đầu vào rọ.

Trải qua buổi tối bắn súng cướp cò đó, đứng vào mỗi tối Vương Thuyết cũng sẽ nghiêm chỉnh nhân nhả đi lên giường của tôi và nghiêm túc nói, cậu ta muốn chơi bài với tôi.

Tôi muốn khóc, "Đại gia, thật sự tôi không phải thần bài. Đó là do tôi tự phong, cậu bỏ qua cho tôi đi, cầu xin cậu đó." Nói xong, lời kéo chần lui về sau, "Thật sự tôi rất mệt ~ tôi muốn ngủ."

Vương Thuyết trực tiếp kéo tôi ra khỏi chăn, sau đó đưa mắt nhìn tôi rất là thâm tình một hồi, tiếp đó từ phía sau móc ra một bộ bài tứ-lo-khơ. Bài tứ-lo-khơ---oi bài tứ-lo-khơ, tôi hận đến nỗi muốn xé nó ra, chính là nó mà làm cho mỗi đêm Vương Thuyết đều leo lên giường của tôi, chính là nó chiếm đoạt thời gian giấc ngủ mỗi đêm của tôi.

Mỗi lần lúc tôi cảm bài ngủ đến chảy nước miếng, Vương Thuyết bắt đầu đến gần tôi, tiếp theo sau mỗi tối đó là luyện tập hôn sâu, nếu như là ban ngày làm tôi không ngại, nói chính xác là còn có thể mở cờ trong bụng vui mừng hơn hờ. Vấn đề ở đây là lúc hơn nửa đêm, mỗi đêm lúc tôi đang ngủ đến trạng thái nửa mê man thì lại tiến hành.

Rốt cuộc, tôi nổi giận, tối hôm nay đẩy cậu ta ra: "Cậu có thể bình thường một chút được không? Tôi muốn nghỉ ngơi, tôi muốn ngủ."

Cậu ta nhìn tôi, sờ sờ mũi, "Buổi sáng cậu còn chưa ngủ đủ sao?"

Tôi im lặng, đứng vậy. Bởi vì cậu ta quấy rầy mỗi đêm, tôi chỉ có thể ngủ bù tạm ở trên xe vào ban ngày. Chuyến du lịch bi thảm của tôi ~ trừ ngủ chính là ở trên giường đánh ô quy ~ tôi nhìn cậu ta, người này là siêu nhân sao? Cũng không cần ngủ sao?

"Tôi không ngủ, cậu cũng mệt rồi." Tôi ném bài xuống, trực tiếp nhảy đến trong ngực rồi ôm cổ cậu ta, "Cục giấy nhỏ, chúng ta đi ngủ thôi ~ " Nói xong còn rất cố gắng xoắn tay.

Tay cậu ta nắm được tôi, nhìn tôi rất chăm chú, "Tôi chỉ đang luyện tập." Vừa nói lại là một nụ hôn sâu đáp xuống, ánh mắt tôi mê ly nhìn cậu ta, "Luyện tập gì?"

Cậu ta cười lên, mang theo một chút điểm xấu xa, "Không phải cậu nói lúc hôn tôi không có cảm giác đất rung núi chuyển hoa mắt chóng mặt sao? Tôi đang cố gắng luyện tập ~ " Tôi cảm lạnh... Có phải cậu muốn tôi khen cậu không tệ không tệ hay không, đứa nhỏ này muốn trở nên xuất sắc?

Tôi trực tiếp ôm lấy cậu ta, nằm lên giường, "Cục giấy nhỏ, ngoan ~ tôi đã choáng đầu hoa mắt rồi, hai ngày nay tôi vẫn trong trạng thái choáng đầu hoa mắt đất rung núi chuyển, tôi thấy mắt cậu sắp biến thành màu đen rồi còn kém là chưa có ngắt đi đó. Ngoan ~ theo chị ngủ thôi." Nói xong còn đè trên người cậu ta, thân thể trong tư thế trời chặt đè cậu ta xuống dưới. Sau đó ngoe đầu, chuẩn bị ngủ.

"Xán Xán ~ " Giọng cậu ta nhẹ nhàng dịu dàng mang chút tử tính, một góc trong lòng phảng phất bị sự dịu dàng蒙 蒙. Giống như đầu con mèo nhỏ từa vào ngực cậu ta cọ cọ.

"Cục giấy nhỏ ~ " Miệng thoáng chốc nhếch lên, lần đầu tiên cậu ta gọi tôi là Xán Xán đó. Hi hi hi.

"Ừm." Cậu ta nhẹ nhàng đáp, "Nếu cậu sớm như vậy, mỗi ngày tôi cũng không cần phải đánh bài với cậu đến bây giờ sao?"

Tôi vừa ngẩng đầu, thấy trong mắt cậu ta là sự dịu dàng vui vẻ, một dáng vẻ gian kế đã đạt được. Thì ra cậu ta là cố ý. Thì ra là cậu ta muốn tàn phá thân thể tôi sau đó hành hạ linh hồn tôi để tôi nhảy vào ngực cậu ta ôm ấp yêu thương.

Tôi hí hóp nhìn cậu ta, không lên tiếng.

Cậu ta cũng nhìn tôi, chờ tôi phản ứng.

Đột nhiên, đầu tôi mạnh mẽ va chạm trước ngực cậu ta, "Ghét ~ cậu đứa nhỏ này sao cứ luôn ngại ngùng như vậy. Nếu cậu muốn ngủ với tôi thì cứ nói ~ cậu nói thì tôi sẽ không đồng ý sao?"

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười thật thấp. "Tôi muốn nói là, sẽ không đùa như vậy." Dừng một chút "Tôi vẫn tương đối thích lúc cậu kiệt sức hơn."

Tôi tách ra, đứa nhỏ này nói chuyện lúc nào cũng YY như vậy sao? "... Cậu có ý gì."

Vương Thuyết thờ dài, "Chỉ có lúc cậu kiệt sức mới an tĩnh lại, tôi mới thấy được cậu thật là cậu."

Tôi ngăn người tại đó, không lên tiếng. Mũi tràn đầy hơi thở của Vương Thuyết, nhàn nhạt, mang theo chút mát mẻ của sữa tắm. Rất thoải mái.

Vương Thuyết, tại sao tôi cảm thấy những thứ bây giờ có được, đều không phải là chân thật? Chỉ như là một giấc mơ, giống như khi tôi tỉnh lại vào hôm sau vẫn là sự cô đơn một mình đó. Thanh minh mỗi năm, tôi sẽ cầm một bó hoa tươi, đi đến chỗ của cậu, đứng trước mặt bia mộ, nhìn cậu bên trong đó.

Trong hình, cậu dung mạo rực rỡ, vẻ mặt lãnh mạc. Giống như thế gian này không có gì đáng cho cậu nhớ nhung.

Những lúc như vậy, tôi có thể nhớ một ngày trời mưa ngày sơ tam kìa, trong màn mưa to như trút nước, cậu xoay người. Cậu càng chạy càng xa, tôi đuổi theo sau lưng cậu. Đã từng mỗi sự cố gắng của tôi là vì có thể chạy đến bên cạnh cậu, có thể đứng ở một nơi thật cao nơi mà cậu có thể nhìn thấy được, chẳng qua là ngày đó, rốt cuộc tôi có thể viết tên mình lên tạp chí, tôi hy vọng nhất là cậu có thể nhìn thấy cuốn tạp chí này nhưng cậu đã không còn ở đây.

Tôi rất đau khổ, không phải là cho tới bây giờ không cùng với cậu, cũng không phải là bị cậu cự tuyệt. Cậu biết không? Kiếp trước, nỗi đau lớn nhất của tôi là khi đi đến bên cạnh cậu với một tình yêu say đắm không thể bỏ, thì tôi đang ở bên ngoài. Mà cậu, nằm ở bên trong. Lặng lặng nhìn tôi. Không mang theo một tia lưu luyến.

Giờ phút này, tôi mới biết, chuyện đau khổ nhất trên đời này là, không thể nhìn thấy cậu được nữa, thậm chí là nghe được tin tức của cậu.

Tay tôi nắm chặt tay áo Vương Thuyết, mang theo chút run rẩy mà mình không biết: "Vương Thuyết, cậu biết không? Rất lâu trước kia tôi cũng không phải như thế. Ít nhất, không có mạnh mẽ như vậy."

Vương Thuyết không lên tiếng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, quả nhiên, đã ngủ. Tôi cười cười, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt cậu ta, nhẹ nhàng, chậm rãi, mang theo yêu thương say đắm, "Có một ngày, phát hiện cái gì mình cũng không có. Tín ngưỡng lớn nhất, điều chờ đợi nhất, cũng mất đi. Sau đó, tôi mới phát hiện tôi đã không còn gì có thể bán khoán nữa. không còn gì có thể sợ hãi nữa. Những thứ đạo đức, thận trọng, thì coi là cái gì đây?"

Nhẹ nhàng thờ dài, tôi tiếp tục nằm xuống ngực cậu, nhắm mắt lại. Một luồng nhiệt nóng không kim được trào ra hốc mắt.

Thân ái, cậu biết không? Ông trời đưa tôi tới đây ~ có thể để cho tôi nhìn thấy cậu, gặp được cậu. Nhìn thấy cậu một cách chân thật, dù cho là mơ, tôi cũng hi vọng có thể cả đời tôi cũng không tỉnh lại.

---Ta là Tô Xán, ta có thể chứng minh tác giả rút gân---- ta giận, cho cô nói mẹ mình vậy sao?

Cuối cùng chuyến đi Nhật Bản kết thúc, từ lúc bắt đầu tôi vui đến quên cả trời đất đến bây giờ thì trông mòn con mắt hướng về tổ quốc, quá trình thay đổi cả suy nghĩ không thể không nói, Vương Thuyết không thể không có công lao.

Sau khi vào cửa, tôi trực tiếp nhảy lên giường, "Thân ái, cậu có nhớ tôi hay không? Tôi nhớ cậu muốn chết." Nói xong, còn rất là thâm tình xoa nắn cái nệm hai cái.

"Tôi thấy động tác này của cậu nên làm với bản thân mình mỗi ngày nửa tiếng, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn." Ngoài cửa truyền đến âm thanh trêu chọc.

Tôi quay đầu lại, Vương Thuyết tựa vào cửa phòng còn đưa hành lý của tôi lên, khoe miệng mang theo ý vui, lông mày nhướn lên, vẻ mặt này ~ vẻ mặt này ~ xinh đẹp đến nỗi làm tôi có xung động muốn áp đảo.

Vì vậy, tôi nhanh chóng nhào qua, đưa bàn tay qua, "Vậy trước hết tôi thực hiện trên người cậu trước, hiahiahia ~" Vừa nói, vừa cười giở trò với cậu ta.

Mới vừa đưa tay đề lên, cậu ta nhanh chóng đảo khách làm chủ trực tiếp kéo tôi qua, vì vậy ~ tôi thành công bị đùa giỡn lại.

"Khụ khụ ~" Mẹ tôi ở sau lưng lớn tiếng ho khan lên, nhướn mày dương dương tự đắc với tôi, "Tiến triển không tệ đó ~" Nhìn theo kiểu: Con được ăn sạch chưa? Con làm ăn được gì chưa? Con bị ăn sạch rồi đúng không?

Tôi đẩy Vương Thuyết ra, "Cậu! Đi xuống lầu. Khai trường gấp lại!" Nói xong còn rất có khí phách nói, "Ồ nhà chờ điện thoại của tôi, không có chuyện gì thì đừng ra ngoài chạy loạn."

Vương Thuyết nhìn tôi, sừng sốt một chút, rất nhanh lại cười lên, lấy tay vuốt tóc tôi, "Được." Sau đó xoay người, nói tạm biệt với mẹ tôi rồi đi.

Mẹ tôi như kẻ trộm tiến lại đây, "Úm hùm ~ hành động rất nhanh, mẹ phải chuẩn bị một chút, phải gấp bà thông gia."

Tôi vỗ vỗ bà: "Mẹ yên tâm, bây giờ con gái mẹ vẫn còn nguyên vẹn, so với hoàn bích còn đầy đủ hơn. Không tin, mẹ cứ kiểm tra?"

Mặt mẹ tôi như không thể tin, "Không thể nào? Con gái của ta sao đưa cho thằng nhóc này mà một chút cũng không động?" Nói xong còn tự lảm bảm một câu, "Năm nay chính là thời điểm huyết khí phương cương xuân tâm nhộn nhạo mà ~ không có lý nào."

Đột nhiên như nghĩ tới điều gì, rất hoảng sợ nói, "Chẳng lẽ ở phương diện kia thằng nhóc này không lên được?"

Tôi 囧, tôi nên nói gì đây? Tôi nên khen bà, hay nên nói suy nghĩ của tôi có chút không theo kịp suy nghĩ của bà đây? "Không phải cậu ta cái kia không được ~ cậu ta ngại con gái mẹ chưa lớn. Phải chờ con lớn thêm một thời gian nữa."

"Lớn thêm, lớn thêm ~ con gái của mẹ xinh đẹp như vậy thằng nhóc đó còn ngại." Bà vung tay lên bắt đầu giận dữ, đột nhiên ánh mắt bay đến trên ngực tôi, "Cái này lớn thêm?"

Tôi rất là bi thương ngật đầu một cái.

Bà nhìn chằm chằm ngực tôi, dùng ánh mắt nghiên cứu như có điều suy nghĩ, đột nhiên ra một quyết định, "Từ hôm nay trở đi, mẹ cho con ăn đu đủ, ép nước đu đủ uống, hầm canh đu đủ ăn!" Nói xong, còn hung tợn tăng thêm một câu, "Để mẹ tìm thêm cách cho ngực con lớn thêm!"

Nước mắt đầy mặt...

Mẹ à, mẹ xác định mẹ không phải là máy cô nương trong kỹ viện không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cùng Người Thê Nguyên

Sau khi chạy bộ buổi sáng xong mang theo một thân mồ hôi vào phòng tắm tắm rửa. Cho đến khi tắm xong mới phát hiện, quên mang theo đồ lót.

"Mẹ ơi--- con quên mang đồ lót, lấy giúp con cái trên ghế." La to một tiếng.

Một cái tay đưa tới, trên tay giơ lên một thứ vô cùng khả ái... Quần cộc hoa. Mà mặt chủ nhân của cái tay kia thì đỏ ửng.

Tôi đoạt lấy quần cộc, "Cậu đỏ mặt cái gì? Cũng không phải là đồ ren chữ T gọi cảm, loại này mà cậu cũng ảo tưởng được." Thay đồ xong ra ngoài nhìn cậu ta, "Hay là, khẩu vị của cậu đặc biệt thích loại này?" Nói xong ném đôi mắt quyến rũ đặc biệt của nhà họ Tô cho cậu ta.

Cậu ta bắt đắc dĩ, "Tôi chỉ tò mò thôi, thì ra cậu thích mặc loại này."

Hừ--- xem thường quần cộc hoa của tôi? Quần cộc hoa của tôi rộng rãi lại thoải mái, kiểu dáng đặc biệt già trẻ đều mặc được. Cậu lại dám xem thường nó? Tôi liếc cậu ta một cái, "Vậy còn cậu? Sáng sớm đặc biệt chạy đến đây xem người mặc quần cộc này tắm hả?"

Vương Thuyết cười, nhìn tôi, trực tiếp dùng miệng chặn lại lời tôi nói.

Nhắc tôi cũng buồn cười, sau khi từ Nhật trở về, cũng không phải nói quan hệ của chúng tôi có thay đổi, chỉ là sự chuyển biến này cũng thật nhiều.

Nói ví dụ như mỗi sáng sớm cậu ta tới nhà tôi cấm chốt, lúc tôi xem ti vi thì cậu ta ngồi trên sofa bên cạnh, lúc ăn cơm cậu ta cũng bung cái mồm đứng hầu một bên. Tôi nhìn cậu ta đứng bên cạnh, cười híp mắt vô vô, "Không tệ, không tệ, nhà chúng ta có thêm một Vương Tài. Tốt tốt." Cậu ta nhìn tôi, lập tức nhào tới hôn một trận, hôn xong còn không biết xấu hổ hỏi tôi, "Ý của cậu là, cậu thích cả người lẫn vật?"

Một cái tát bay qua. Tiểu chính thái này thật không tốt, trưởng thành cũng không ngoan. Chị cũng không quản được.

Khoa trương nhất chính là mẹ tôi, thấy con gái nhà mình bị người ta sờ sảng còn có một dáng vẻ rất bình thản, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên xem ti vi thì xem ti vi, xem chúng tôi là những thứ đồ trang trí.

Thay đổi duy nhất là gương mặt bà càng ngày càng đỏ, sắc mặt phỉếm hồng, dáng vẻ như có một luồng gió xuân thổi vào người. Cả người và nét mặt tỏa sáng hẳn lên.

Bây giờ thì không nhịn được nữa, "Mẹ ~ thành thật mà nói, có phải gần đây mẹ có cái kia hay không?"

Mẹ tôi cười híp mắt hỏi: "Cái kia gì?"

"Còn có thể là gì? Mùa xuân thứ hai." Nói xong, lấy tay sờ soạng trên gương mặt đỏ thắm của bà một cái, "Nhìn sắc mặt mẹ tốt thế này, có người làm dụ đi phải không?"

Ném một miếng rau hoa cúc lên đầu tôi, "Con nhóc chết tiệt, dám đùa giỡn mẹ con." Tôi nghiêng đầu nhìn lên gương trên tường, ừ. Rất tốt. Trên đầu tôi nở ra một món rau hoa cúc thật đẹp.

"Mẹ không phải vì vui mừng cho con sao, con nhìn thẳng nhóc họ Vương một chút, phẩm chất như vậy, qua thôn này sẽ không còn nhà trọ nào đâu." Vẻ mặt cười ha hả của mẹ tôi như một gian thương.

Tôi bĩu môi, "Con đã nói với mẹ chuyện này chưa?" Chờ tai bà lại gần, tôi mới cẩn thận nói, "Hồi thờ tú bà trên người mẹ ngày càng nặng, nói thật đi, mẹ định bán con lấy tiền phải không?"

Một cái liếc mắt bay tới, "Bán con thì được bao nhiêu tiền? Hừ--- mẹ cũng không phải người thiếu thốn gì."

Tôi im lặng, mẹ à. Dù gì trong tay con gái người cũng có hai căn hộ, mặc dù là vay tiền mua, nhưng mà chờ đến khi hai căn hộ này chuyển một cái thì trên tay con đây chính là tiền đó...

Hừ, cứ chờ tôi bán phòng ốc xem. Đến lúc đó tôi đây cũng muốn đi mua nam nhân, còn sợ tôi không có khả năng mua hay sao? Trong đầu nhanh chóng bắt đầu YY.

Bất chi bất giác, nghĩ hè kết thúc, tôi lại bắt đầu ngày tháng mang cặp sách nhỏ đến trường. Không giống là, ngày đầu tiên đi học, Vương Thuyết nói cùng học trung học đệ nhị.

Đầu tôi một đống rối loạn, bị Vương Thuyết nghiêng ngang tiêu sái dặt tay vào cổng trường học. Điều này, không cần phải nói lập tức đưa tới ánh mắt của các bạn học, ý kia chính là: Mạnh mẽ--- thật mạnh mẽ-- hai người thật không muốn sống nữa mà.

Đi ngang qua các giáo viên cũng hướng theo phía này, ý kia chính là: Thôi đời bạc bẽo--- thôi đời thật bạc bẽo--- các người thật là không muốn sống nữa mà. Hai người xong đời rồi.

Tôi len lén tới bên tai cậu ta, "Nè, cậu có cảm thấy, chúng ta không khiếm tốn không?"

Vương Thuyết nói ra một câu, "Cậu còn có thể xấu hổ? Thật không dễ mà."

"Hừ ~ " Tôi chế cười một cái, "Cậu có còi hết, mặt chị đây cũng không đỏ một chút." Nói xong còn ưỡn ngực.

"Rất tốt." Vương Thuyết cười đùa, siết chặt tay tôi, đi vào phòng học.

Giáo viên và bạn học nhìn chăm chú, chúng tôi xuống hàng cuối ngồi. Không thể không nói, đồng chí tiểu Vương, cậu làm vậy mà không sợ sao.

Quả nhiên mặt giáo viên trầm xuống đi tới, "Các em tên gì? Ban ngày lòi lòi kéo kéo còn ra thể thống gì?" Ánh mắt thế kia, như muốn xé hai chúng tôi ra.

Vương Thuyết buồn tay tôi ra, cười như không cười nhìn tôi, rất là tiếc nuối nói: "Ý thầy là, sau này chỉ có buổi tối chúng em mới được lòi lòi kéo kéo."

"Phụt..." Tôi phun, năng lực lý giải của đứa nhỏ này không phải mạnh bình thường.

Cậu ta vươn tay, dùng giấy lau nước ở khóe miệng tôi, "Cậu lớn như thế còn phun loạn, sau này ở bên ngoài đừng như vậy." Lau xong còn rất hài lòng mà vỗ vỗ đầu tôi. Ánh mắt kia, dâng lên sự thương tôi, coi chừng tôi. Động tác thân mật kia, cậu ta làm tự nhiên như vậy. Không phải là làm ra vẻ.

Trong nháy mắt, tôi lại bị cậu mê hoặc. "Các em..." Thanh âm nổi giận của giáo viên truyền đến, tôi ngẩng đầu nhìn, "Thầy à, thầy bị sao vậy?" Bởi vì tâm tình vui vẻ, không tự giác mang theo vài phần rục rờ.

Giáo viên nhìn nhìn, đè nén tức giận, "Hai em tên gì?"

"Tô Xán."

"Vương Thuyết."

Chúng tôi nhìn nhau cười một tiếng. Trong nháy mắt xung quanh giống như yên tĩnh lại. Tôi nhìn cậu ta, khẽ mỉm cười.

Vương Thuyết, lần này, rốt cuộc tôi cũng có thể đứng bên cạnh cậu rồi.

Lần này, rốt cuộc trong mắt cậu cũng có bóng dáng của tôi rồi.

Sau này mỗi ngày, tôi cũng sẽ sống vai cùng cậu. Bảo vệ cậu, không để cậu rời đi.

Lần này, bất luận kẻ nào, cũng sẽ không thể kéo cậu ra khỏi tôi.

Cho dù có một ngày, thần linh có đến mang cậu đi, tôi cũng sẽ ôm cậu thật chặt, cùng nhau đối mặt.

Cuộc đời này, tôi chỉ nguyện có cậu.

Sống chết giàu sang với nhau, cùng sinh con. Nắm tay nhau, chung sống đến già.

(Người đi đường Giáp: Này, bà đang làm gì thế? Tại sao về mặt lại bí ối như vậy?)

Tôi nhìn qua: Chớ quấy rầy. Tôi làm sai chuyện... Không chạy sẽ bị đánh.

Người đi đường Ất: Bà làm sai chuyện gì?

Tôi nói nhỏ: Tôi đang viết văn viết lại không phát hiện không cẩn thận kết thúc. Tôi kết thúc qua loa như vậy, lúc này không chạy thì còn khi nào?

Người đi đường Giáp Ất: Bà chờ chút~ Chúng tôi có chuyện nói với bà.

Tôi quay đầu lại: Có chuyện gì mau nói, chớ ảnh hưởng đến chuyện chạy trốn của tôi.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lấy khăn trùm khỏi đầu, ai nha má ơi~ là Tô Xán và Vương Thuyết.

Tô Xán: Bà được lắm~ viết tôi bí ối phóng đảng như vậy, còn qua loa kết liễu tôi?

Vương Thuyết: Bà giỏi lắm--- viết tôi phúc hắc như vậy, còn không cho tôi ăn thịt Tô Xán? Bà lại dám không cho tôi diễn H?

Nói xong, hai người hành hung một trận.

Tôi cầu xin tha thứ: Cứu mạng ~ tôi đây là có nỗi khổ tâm.

Tô Xán: Khổ tâm gì? Bà muốn làm gì?

5555555555, tôi viết viết đến nỗi đầu óc lấp đầy một bóng dáng xinh đẹp, ngày đêm mong nhớ. Dần dần, thì đã không còn hứng thú với các người nữa.

Tô Xán: Là ai? Hồ ly tinh kia quyến rũ bà là ai? Mau lăn ra đây cho tôi, để tôi nhìn một chút, có bí ối hay không có xinh đẹp hay không có hấp dẫn hay không.

Tôi chỉ chỉ một người nhỏ nhỏ đứng trong góc.

Trong góc, chính là một bác gái như gió phồng về phía ba người. Bà mặc đồ Hán, chằm trên đầu lay động theo từng bước nhanh chóng tiến ra.... Mẹ Vương Thuyết, tên đầy đủ: Chu Hiểu.

Tô Xán giậm chân một cái: Mẹ chồng ~ người, tại sao lại giành với con.

Vương Thuyết nhú mày: Mẹ~ người muốn làm nhân vật chính sao? Ba con có biết không?

Chu Hiểu vén tóc: Hừ~ mạng truyện của bọn người ra ngoài YY không mang theo ta ra ngoài phóng túng sao?

Tôi giờ tay Chu Hiểu đại mỹ nữ cúi chào: Các vị xem, nể mặt tôi xem hồ mới đi! <>, xin cả nhà nhiệt liệt hoan nghênh một thể hệ bỉ ổi vô sỉ hơn hát nhân vật chính....)

--- -----Lời ở trên là viết ngày hôm qua, hôm nay hài tử gặp khó khăn, đầu quả đào quay lại, còn sẽ cho cả nhà một chuyện xưa đầy đủ tình tiết---- ----- rơi nước mắt, quả đào nhát gan, chớ chỉ dọa ta, ta đây hơn ta đây hơn...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ngoại Truyện: Quĩ Đạo Lúc Đầu

Ngày đó trời mưa rất lớn, cô ấy đứng trong mưa chờ tôi, trong đôi mắt đó đều là bất an và mong đợi.

"Có việc gì thế!" Tôi hỏi cô ấy, trong lòng không nhận được mà cuồng loạn lên, chẳng qua là trên mặt vẫn bày vẻ không thèm dè ý.

"Tôi... Tôi muốn hỏi cậu, định thi trường nào!" Cô ấy đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi, đôi mắt thật to, lấp lánh, lông mi thật dài. Hề ra gương mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh với hai luống đờ ửng khả nghi, cực kì khả ái.

Không nhớ từ khi nào thì bắt đầu chú ý đến cô ấy. Cô hơi mập, giống như một quả cầu len ảm áp. Luôn không nhận được mà muốn gặp cô.

Nhớ lần đó, sau khi chơi bóng rổ xong, không cẩn thận nhìn thoáng lên ban công lầu hai bắt gặp hình bóng cô. Cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Các nữ sinh trong lớp đều đứng dưới sân bóng, chỉ có cô mỗi lần đều đứng xa xa, trong lớp cũng chưa từng nói với nhau câu nào. Tôi đáng sợ như vậy sao? Hoặc là, ghét tôi đến vậy?

Chỉ là thoáng nhìn, trong lòng tôi mơ hồ có một suy nghĩ, chẳng lẽ, vật nhỏ này có ý với mình?

Dần dần, tôi bắt đầu quan sát cô. Tính tình của cô rất tốt, bên cạnh cũng có rất nhiều người bạn. Cũng chưa bao giờ nổi giận. Gặp ai cũng cười.

Thành tích của cô cũng bình thường, nhưng mà ngữ văn rất xuất sắc, chẳng hiểu sao tiếng anh thì rất tệ, buổi trưa mỗi ngày đều đi ra từ phòng làm việc của giáo viên tiếng anh, với đôi mắt hồng hồng do khóc giống như một con thỏ.

Cô ấy rất thích ăn, mỗi ngày trong ngăn kéo lúc nào cũng tràn đầy đồ ăn, có một lần tổng vệ sinh, tôi không nhận được liếc mắt nhìn, thức ăn trong ngăn kéo kia như muốn tuôn hết ra ngoài. Tôi len lén lấy ra một viên kẹo, để vào cặp sách mang về nhà.

Lúc nằm trên giường, lấy một viên bỏ vào miệng. Loại cảm giác đó, ngọt ngọt, mềm mềm, mùi vị giống như gạo nếp, nhắm mắt lại cười lên, đoán chừng dáng vẻ của cô ấy cũng là như vậy.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng xuất hiện một người, cô không tự tin không rực rỡ, còn hay khóc nhè. Hơi ngốc, nhưng mà, chỉ cần tôi thích là được rồi.

Ba nói cho tôi biết, thích một người, chính là bất luận cô ấy là người như thế nào, con cũng cảm thấy cô ấy là tốt nhất. Cái này gọi là heo mẹ hơn cả Điều Thuyền.

Miệng tôi co rút, nhìn mẫu thân đại nhân mặc đồ Hán trong phòng khách động kinh. Ba à, con cảm thấy khẩu vị của con so với ba bình thường hơn chút.

Tôi nhìn dáng vẻ khấn trương của cô ấy, có chút không đành lòng. Cậu muốn tôi nói thế nào? Tôi tính học thẳng lên cao trung của trường, sau đó chờ học cùng cậu? Thành tích của cậu, thi cao trung của trường chắc là không thành vấn đề.

Nếu như tôi nói cho cậu biết, tôi thích cậu, Tô Xán, đoán chừng cái đầu ngây ngốc của cậu sẽ suy nghĩ loạn cả một đêm. Dưới tình huống này, dứt khoát không cho cậu bất cứ hy vọng nào, để cậu thuận lợi thi đậu cao trung.

Nhìn cô buồn cười, "Tô Xán, đôi lúc con gái nên dè dặt một chút thì tốt hơn." Nói xong những điều này thì xoay người rời đi, khoe miệng không nhận được bắt đầu giờ lên.

Chỉ là cho tới bây giờ tôi cũng không ngờ, những lời ngày hôm đó làm cho tôi bỏ qua cô ấy.

Trong ngày thi đó, cô ấy tới trường thi với gương mặt đỏ, ánh mắt mê man, cả người như trong trạng thái mất hồn. Tôi muốn, thôi quên đi, thi xong tôi thử đi hỏi thăm một chút?

Kết quả là chờ tôi thi xong, lại tìm không thấy cô ấy.

Hỏi bạn học địa chỉ rồi đến dưới lầu nhà cô, kết quả, cô ấy dọn nhà. Ba mẹ cô ly hôn, cô và mẹ dọn đi.

Tôi lo lắng, Tô Xán, cậu đi đâu? Chỗ nào đó trong tim đồ sụp xuống, giống như bị ai đập phá. Lúc này, cậu đang ở đâu? Có phải lại núp ở đâu đó rồi ngồi khóc hay không?

Cực khổ chờ ngày thông báo kết quả, vừa tới trường xem kết quả, thành tích của Tô Xán rất thấp. Muốn học lên cao trung của trường là không thể nào. Tôi buồn bực quay về nhà, cả người trống rỗng.

Trong lòng vốn có một đoàn âm áp, cứ như vậy biến mất sạch sẽ.

Cuộc sống mỗi ngày quá đơn điệu, làm những chuyện đã tái diễn của ngày hôm qua. Thời gian một ngày cứ trôi qua như vậy.

Cho đến ngày đó, ở sạp báo mua một cuốn tạp chí, lơ đãng liếc mắt nhìn thấy được hình ảnh của cô, đáng vẻ nho nhỏ tươi cười. Đôi mắt vẫn sáng rõ như cũ, trên tay tôi là cuốn sách do cô viết.

Phía dưới sách viết lời của tác giả: Tôi khát khao đứng thật cao, có thể làm cho cậu nhìn thấy được tôi trong đám đông. Tôi khát khao chạy thật nhanh, như vậy, có thể làm tôi vĩnh viễn không ở phía sau cậu. Như vậy, tôi có thể chạy đến bên cạnh cậu, nói với cậu rằng "Hey, cậu khỏe không?"

Tôi cười, trong mắt lập tức ướt lên, nha đầu này, viết thương tâm như vậy.

Bên tai truyền tới tiếng kèn chói tai, sau đó thân thể lập tức bị đụng vỡ. Tiếp đó, đập vào mắt là bầu trời xanh quang đãng.

Tay tôi đưa về phía cuốn tạp chí, nụ cười của cô trong tạp chí vẫn âm áp như vậy.

Ý thức dần mơ hồ, Tô Xán, cuối cùng tôi vẫn bỏ lỡ sao? Chẳng phải tôi chỉ vừa mới tìm được cậu sao?

Tại sao, chúng ta vẫn luôn bỏ qua nhau?

Cuối cùng, thế giới là một mảnh đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tình Định Thứ Nhất Là Thầy Giáo

"Tô Xán."

"Vương Thuyết."

Chúng tôi vừa nói xong, thì nhìn nhau cười một tiếng.

Bầu không khí trên vừa động lại mấy giây, thì bắt đầu ngưng trọng lại biến thành một loại trạng thái vô cùng lo lắng.

Cảm giác được có gì đó không đúng, nhìn một chút, thiếu chút nữa hù chết tôi. Trong ánh mắt của anh ta cũng có một loại cảm giác cuồng nhiệt, trong ánh mắt đó là một loại kích tình lạnh lẽo, giống như một con sóng đến xoa nhẹ tôi.

"Em chính là Tô Xán?" Thầy giáo bắt được tay tôi, gương mặt như hoa đào nhỏ. "Thầy chờ em đã lâu lắm rồi, buổi sáng lúc hiệu trưởng giới thiệu thầy còn không tin, không ngờ em học ở lớp thầy. Thầy còn lo em sẽ chạy ra nước..."

Tôi dừng lại, "Tại sao em lại muốn ra nước ngoài?" Thầy giáo này bị ngốc sao?

Mặt anh ta căng ra đỏ bừng, "Trước kia thầy có đọc tiểu thuyết BL em phiên dịch lúc em còn học sơ trung, dịch rất hay. Ban đầu thầy chỉ đọc nó để vượt qua những ngày nhàm chán khi thi nghiên cứu sinh, tiếng anh của thầy có thể tốt như vậy, cũng là công lao của những cuốn tiểu thuyết của em đó ~ lúc ấy thầy còn nghĩ tiếng anh của đứa nhỏ Tô Xán này tốt như vậy sau này có phải sẽ ra nước ngoài hay không." Ánh mắt kia, tôi hiểu, chỉ có thể là ánh mắt của một hủ nữ. Tôi không ngờ, anh chàng này cũng có thể hủ thành mùi vị này ~ đội ngũ hủ nữ tự nhiên có thể lan truyền đến giới giáo dục, tự nhiên có thể thúc đẩy văn hóa... Ách ~ ôi tổ tiên ơi, tôi chỉ có thể nói: Nothing is impossible.

Anh ta nắm tay tôi thật chặt, tay kia còn chà chà ma sát trên tay tôi, tôi rung mình nổi hết cả da gà.

"Thầy à, tiếng anh của em tốt cũng không nhất định phải ra nước ngoài." Cố gắng kéo tay về, thầy giáo này, tôi nên giới thiệu anh ta làm bạn với Lynda, trao đổi một chút. Nói không chừng có thể mở ra một chương mới cho thế giới BL, nghênh đón một thế hệ đam mỹ truyền kỳ mới.

Ánh mắt anh ta sáng lên, "Như vậy tốt hơn, sau này sau khi tan học em hãy tới phòng làm việc của thầy, chỗ đó có rất nhiều bộ phim hay." Vừa nói tay

vừa đuổi tới đây. Tôi theo bản năng muốn tránh ra.

"Thầy à, ban ngày cùng học sinh lồi lõm kéo kéo, thì không tốt đâu." Một cánh tay bên cạnh kéo tôi vào trong ngực, gương mặt của chủ nhân cánh tay này không vui giăng đầy mây đen. Về mặt kia chính là có ý: Đừng động vào thức ăn của tôi, cách thức ăn của tôi xa một chút.

Thầy giáo nghe Vương Thuyết nói thì nhìn tôi một chút, xoay người nhìn các học sinh xung quanh đang trợn mắt há mồm, đổi sang gương mặt đạo mạo, "Nếu tất cả đã đến đông đủ rồi thì, chúng ta có thể điểm danh."

Tôi lắc đầu một cái, đoán chừng thầy giáo này từng học qua một khóa lật mặt. Trong nháy mắt có thể biến từ không bằng cảm thú sang mặt người dạ thú, không dễ dàng thật không dễ dàng.

Vương Thuyết quay sang, nhìn tôi chăm chăm, "Sau này không cho cậu nói chuyện nhiều với anh ta."

Tôi nhìn qua, "Tại sao? Anh ta là thầy giáo anh ta có chuyện hỏi tôi cũng không thể nói sao?"

Vương Thuyết vỗ vỗ đầu tôi, cười cười, "Ngoan ~ tới lúc đó cứ nói không biết."

Tôi im lặng... Tôi từng nói chưa nhĩ, ham muốn chiếm giữ của nam nhân nhà họ Vương không phải mạnh bình thường?

Thầy giáo đi tới bục giảng, "Chào mọi người, thầy tên là Lý Thủ. Sau này mọi người cứ gọi là thầy Lý được rồi." Nói xong, còn ném ánh mắt quyền rũ về phía tôi, ý kia chính là "Em hiểu chứ, em hiểu chứ."

Tôi lập tức bị sặc, Lý Thủ, quả nhiên thầy có thiên phú BL. Ngay cả tên cũng gọi lên tiềm chất như vậy.

Bàn tay Vương Thuyết đưa tới vỗ lưng tôi, cau mày, "Cũng không cho cậu nhìn anh ta, không cho phép cậu nhìn anh ta đến chảy nước miếng." Tôi thiếu chút nữa ngất đi, tôi nhìn anh ta? Anh ta đứng trên bục giảng tôi không nhìn anh ta thì nhìn ai? Tôi nhìn anh ta đến chảy nước miếng? Tôi đây là bị anh ta làm cho sợ hãi.

Lý Thủ mỉm cười, "Tô Xán, Vương Thuyết, mời các em sau này ở trong lớp thì khiêm tốn một chút. Tô Xán, sau khi tan lớp em đến phòng làm việc của thầy một chút." Nói xong, cìn trừng hai mắt với chúng tôi. Nhìn ánh mắt kia, tôi không biết phải nói gì.

Chân mày Vương Thuyết nhíu chặt hơn, gắt gao siết tôi, "Không cho cậu đi."

"Tôi... Tôi còn là học sinh, cậu để tôi ngay ngày đầu đi học đã phản nghịch như vậy, không tốt đâu?" Tôi nhỏ giọng phản kháng, có làm hay không vẫn chưa có chuyện gì mà đứa nhỏ này lại ghen tức lớn như vậy?

Vương Thuyết nhìn tôi, suy nghĩ một chút. Bất đắc dĩ nói, "Vậy cậu đi rồi về nhanh chút, tôi chờ cậu ở cửa, có chuyện gì nhớ gọi tôi."

Tôi vội gật đầu, "Được rồi, gọi cậu gọi cậu." Trấn an tâm tình cậu ta là quan trọng nhất.

Cậu ta cười lên, chân mày lập tức giãn ra, mang theo một kiểu trời quang mây tạnh sau cơn mưa. Nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ làm tôi có xúc động muốn đứng ngả cậu ta.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, "Vương Thuyết, cái đó... Gần đây mỗi ngày, tôi đều ăn đu đủ." Nói xong, cười rất là bỉ ổi, "Cậu có muốn thử một chút hay không?"

Vương Thuyết nhìn sang, sắc mặt trở nên rất xấu. Lập tức mặt trầm xuống. "Tô Xán, cậu còn có thể bỉ ổi hơn không?" Nói xong, bắt đầu nghiêm mặt lật sách trên tay.

Buồn bực thật ~ cục giấy nhỏ cái gì cũng tốt, chỉ là hay xấu hổ. Một khi xấu hổ thì già bộ thâm trầm.

Tôi đến gần cậu ta, "Cục giấy nhỏ, cậu buồn bực như vậy nếu không chịu sửa đổi, tôi sẽ chạy theo thầy giáo đó."

Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt là một vẻ âm đạm. Buông tay tôi ra, "Tùy cậu. Cậu đi đi. Tốt nhất là đừng trở lại." Giọng nói lập tức trở nên nhàn nhạt, lạnh lùng.

Tôi sừng sốt, nghiêng răng tức giận, "Cậu không nên mang họ Vương. Cậu nên lấy họ Thiếu, gọi là thiếu ăn đòn."

Tan học, tôi đứng mạnh lên, nghiêm mặt, "Tôi đến phòng làm việc." Nói xong đi về phía phòng làm việc của thầy giáo. Đi được một nửa thì quay đầu lại nhìn cậu ta, cậu ta vẫn ngồi ở đó, vẫn cúi đầu nhìn sách trên tay, cũng không ngẩng đầu lên một cái.

Con tức giận nổi lên, xoay người chạy về phòng làm việc của thầy giáo. Hừ ~ đọc sách đọc sách, sách cậu có gì hay? Có H sao? Có người đẹp sao? Có cần thiết phải dán mắt vào xem lâu như vậy không?

Vừa oán niệm vừa đi vào phòng làm việc. Khi vào, tôi thiếu chút nữa bị hù sợ.

Trước mắt là hình ảnh rất không bình thường, một chân Lý Thủ đặt trên bàn, một tay giơ về phía trước, bày ra tư thế kim kê độc lập, ánh mắt kia như kiểu một hồ nước sâu, căng lộ vẻ mỏng lung, miệng chu lên, "Một, hai, ba, bốn ~ hai hai ba bốn ~ đôi tư thế lần nữa." Đang nói thì lại đổi chân khác.

Khỏe miệng tôi không nhịn được run run, "Cái đó, thầy Lý, thầy tìm em có việc gì không?"

Lý Thủ nhanh chóng để chân xuống, hai mắt sáng lên, "Oa oa oa ~ Xán Xán, rốt cuộc em cũng tới rồi." Nói xong giang hai cánh tay chạy về phía tôi, tôi né sang bên, "Thầy Lý, có lời gì thì từ từ nói."

Anh ta ngượng ngùng thả tay xuống, "Thầy vẫn nghĩ em sẽ là tri âm của thầy. Không ngờ em lại ghét bỏ thầy." Nói xong còn nhìn tôi rất uất ức.

Tôi có chút choáng váng đầu, cái người mặt người dạ thú đứng trên bục giảng đây sao? Mặt đôi nhanh như vậy?

Anh ta bước lên trước, nhìn tôi, "Xán Xán, thầy... Thật ra thì thầy chú ý tới em đã lâu rồi." Nói xong lại bước đến gần hơn, tôi vội lui về sau từng bước, "Em biết không? Thầy... Cảm giác khi tình cảm không được đáp lại rất thống khổ." Nói xong, còn bầy về mặt rối rắm.

Đầu tôi như bị tê dại, làm sao bây giờ? Muốn tôi nói thế nào, "Thầy Lý, loại chuyện như vậy, không hợp với lẽ thường." Tình yêu thầy trò? Tôi còn chưa có dũng khí lớn như vậy, hơn nữa, tôi còn có cục gậy nhỏ...

Anh ta cúi đầu, trong mắt mờ hồ có nước mắt, "Thầy biết, thứ tình cảm này không được xã hội chấp nhận. Cho nên thầy luôn nhẫn nhịn."

Tôi vỗ vỗ vai anh ta, "Cái đó... Thầy có thể tiếp tục nhẫn nhịn."

Anh ta chột ngắc đầu, nhìn tôi chăm chăm, "Thầy không thể...nhẫn nhịn hơn được., em đã đoạt lấy cậu ấy, nếu thầy không nói cậu ấy sẽ thuộc về em."

Tôi cười cười, "Loại chuyện như vậy không thể miễn cưỡng được." Giơ tay lên định tiếp tục chụp vai anh ta, chột dừng lại, "Cậu ấy?" Cảm giác có điều gì không đúng.

Mặt anh ta phần hận nhìn tôi, "Đúng! Là cậu ấy cậu ấy chính là Tiểu Thuyết! Em đoạt Tiểu Thuyết của thầy!" Nói xong, chột ngắc đầu lên, bước mạnh từng bước về phía tôi, "Em xem nhiều tiểu thuyết BL như vậy, em nên hiểu thứ tình cảm này, tại sao tại sao? Tại sao em lại muốn phá hư tình cảm giữa chúng tôi?"

Một lời tố cáo này như hóa thành một đạo thiên lôi nhất thời đánh tôi tới ngàn dặm cũng tiêu tan. Còn gọi Tiểu Thuyết nữa chứ? Đầu tôi còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, cửa "Phanh" một tiếng mở ra.

Vương Thuyết đứng ở cửa, giống như thần linh, lẳng lặng nhìn chúng tôi. Ánh mắt kia, bình tĩnh không gợn sóng. Giống như cậu ta đã biết hết mọi thứ.

Cậu ta đi tới, đẩy tay Lý Thủ đang đặt trên vai tôi, nhìn tôi, nhẹ nhàng hỏi, "Bị dọa rồi sao?"

Tôi nháy nháy mắt, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. Liên tục gật đầu.

Cậu ta tiếp tục nhìn tôi, hỏi: "Còn muốn chạy theo thầy giáo không?"

Tôi vội lắc đầu, có đánh chết cũng không chạy theo hắn ta, hắn thích người đàn ông của tôi, chẳng lẽ cùng nhau chơi đùa người đàn ông của mình?

Cậu ta cười lên, rất cung chiêu xoa đầu tôi, "Lúc này mới chịu ngoan." Nói xong, chấn tôi ở phía sau, "Lý Thủ, anh giỏi lắm. Chuyện ngày hôm nay tôi coi như không có gì, sau này còn làm vậy thì đừng mong được gặp lại tôi."

Lời nói này, tôi nhanh chóng tưởng tượng, Vương Thuyết yếu điệu đánh vào ngực Lý Thủ, "Không cho phép anh còn như vậy, còn như vậy nữa sẽ không gặp lại anh."

Lý Thủ vội cầm tay Vương Thuyết, thâm tình nhìn cậu ta, "Tôi không bao giờ vậy nữa... sẽ không, tha thứ cho tôi đi mà."

Hình ảnh rất duy mỹ. Nội dung rất rõ ràng. Chẳng qua là bị tôi thêm mắm thêm muối ảo tưởng thêm thôi. Một cho tôi còn tưởng rằng tôi có nhiều người theo đuổi, một cho tôi còn tưởng rằng có thể uy hiếp Vương Thuyết bằng nhiều tình địch, không ngờ thật không ngờ---

Tâm tình của tôi bây giờ chỉ còn lại một câu kia: Nothing is impossible.

Thời điểm tôi dang cúi đầu run run buồn khổ, trên đầu bị một đôi tay đè lại, Vương Thuyết nhìn tôi, chân mày nhăn lại, "Dừng cái suy nghĩ bỉ ổi của cậu lại. Tôi và anh ta không có gì hết."

Tôi gật đầu, "Tôi biết. Các người không có gì hết."

Mặt Vương Thuyết căng ra, "Cậu còn nói."

Nhanh chóng cầm miệng. Đứa nhỏ này tức giận. Hơn nữa còn rất tức giận.

Lý Thủ nhìn qua, mặt tràn đầy bất đắc dĩ, "Cậu thích kiểu này? Cậu không thể cân nhắc tôi một chút sao?"

Vương Thuyết nhìn qua, gương mặt lạnh nhạt, "Cho tới bây giờ tôi chưa từng cân nhắc tới anh." Nói xong, kéo tay tôi rồi đi. Lưu lại sau lưng là cái nhìn oán niệm của Lý Thủ với chúng tôi.

Đi tới cổng trường, tôi một đường nghẹn cười. Mặt cũng ngọt ngọt.

"Cho cậu một phút, cười cho đã rồi đi tiếp." Vương Thuyết đột nhiên dừng lại, buông tay ra, gương mặt bất đắc dĩ.

Vì vậy, tôi bắt đầu một phút cười to. Bên cạnh Vương Thuyết đang nhìn đồng hồ tính giờ.

Một phút sau, tôi khôi phục lại bình thường. Rất nghiêm chỉnh đi đến cạnh Vương Thuyết, "Vương Thuyết, tôi mới biết được một chuyện." Nói xong còn sờ sờ mặt cậu ta, "Mặt của cậu, thật đúng là nam nữ đều ăn."

Vương Thuyết nhìn tôi, gương mặt thần thờ, "Người kia, anh ta là họ hàng bên mẹ tôi, không bình thường một chút mới là rất bình thường."

Giờ phút này, tôi bắt đầu sùng bái mẹ Vương Thuyết, phải là người như thế nào mới có thể tạo ra một gia tộc vĩ đại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Dậy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hướng Về Đại Học

Cuộc sống ở cao trung chính là mỗi ngày phải vượt qua ánh mắt buồn bã của thầy giáo. Mỗi ngày ăn cơm, ngủ, đi học, đọc truyện tranh. Và còn đùa giỡn cục giấy nhỏ.

Mới đầu bán phòng ở trên phố, kiếm được tiền lại mua phòng khác, chờ giá phòng tăng lên lại mua bán phòng tiếp. Cứ tuần hoàn liên tiếp như vậy, trước lúc thi tốt nghiệp trung học xong tôi không cần thận liếc nhìn một cái ~ tôi đây cũng đã là một phú bà. Chỉ là thời điểm cầm sổ tiết kiệm, làm thế nào tôi cũng không thể cười nổi.

Còn khoảng bốn năm nữa, Vương Thuyết sẽ bị tai nạn xe. Mỗi ngày lúc lật xem lịch, trong đầu sẽ tự động đổi thành một dạng lịch kỳ diệu, trên đó viết một hàng chữ "Cách thời gian Vương Thuyết chết còn xxx ngày xxx giờ." Thời gian thi tốt nghiệp trung học cũng đến, nhưng dưới áp lực của điều đó, thi áp lực thi tốt nghiệp trung học phảng phất thay đổi không tính là gì cả.

"Cậu nghe tôi nói gì không?" Nhưng người bên cạnh rõ ràng bắt đầu mất hứng.

"Tôi đang nghĩ đến khi nào thì cậu chết." Tôi nhìn gò má của cậu ta, theo bản năng nói ra. Nói xong mặt Vương Thuyết tối xuống.

"...Ếc ~ tôi đang nghĩ, chờ đến lúc cậu tám mươi tuổi, tôi hay cậu chết trước." Tôi hi hi cười khúc khích.

Cậu ta bất đắc dĩ xoa chân mày. "Ô Xán, chúng ta đang tính điểm. Phiên cậu nghiêm túc một chút, chờ đến khi già rồi hãy nghĩ đến, được không?"

Nhìn số điểm tính ra dưới ngòi bút của cậu ta, tôi bắt đầu choáng váng. Thi cũng đã thi xong, cậu còn bắt tôi làm tiếp một bài thi tính toán thành tích, không bằng cậu trực tiếp đâm cho tôi một dao luôn cho rồi.

Trực tiếp quăng bút, "Chính cậu tính đi, tôi không tính nữa. Dù sao đều là chờ có kết quả mới điền nguyện vọng, nôn nóng làm gì." Nhìn qua... Ờ, "Tôi nói ~ Thánh Thượng, ngài có muốn bãi giá đến đầu phố đi dạo không?" Rất nịnh hót giúp cậu ta bóp vai.

Vương Thuyết chỉ bên vai trái, "Bên này hơi mỏi."

Tức thật... "Cậu thật xem mình là hoàng đế sai sử tôi như phi tần hả?" Tôi đi đến trước mặt cậu ta chống eo nhìn căm tức.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, rất vô tội hỏi: "Có sao? Tôi nghĩ cậu là thái giám." Tôi giận... Trực tiếp nhào tới giày xéo mặt cậu ta, cho cậu đắc ý cho cậu phách lối này!

Kết quả, cậu ta chột nể qua tôi lập tức phịch té vào ngực cậu ta, cậu ta vòng ở eo tôi, cúi người tới... Vì vậy, lại một lần nữa tôi từ xâm chiếm thành bị xâm chiếm..

--- ----- Ta là Tô Xán đang rơi lệ-----

Có kết quả thi, không một chút hối hận, tôi và Vương Thuyết thi cũng rất tốt. Chiếm cứ hai vị trí đầu của trường cao trung, chỉ có một chút ngoài dự liệu của tôi là, cục giấy nhỏ lần này cao hơn tôi, đứng đầu.

Tôi chỉ có thể nói, trường giang sóng sau xô sóng trước chết lặng trên bờ cát. Quả nhiên tôi già rồi ~ già thật rồi, vẫn là nên nhường giang sơn cho người trẻ tuổi lên phần đầu thôi. (Quả đào: Không phải người uy hiếp ta viết điểm thi người phóng khoáng lạc quan nếu không người đã sớm té nhào trên bờ cát

rồi, đã một xấp tuổi còn so đo với tiểu hài tử. Ta khinh!)

Nhìn đồng lớn danh sách ghi tên trường đại học, cuối cùng quyết định trường đại học Bắc Kinh. Không phải quan tâm đến không khí văn hóa của nó, mà là nó cách Nam Kinh xa vạn dặm, tôi đã cảm thấy hài lòng. Cách Nam Kinh càng xa lại càng có thể giúp Vương Thuyết thoát khỏi vụ tai nạn kia, càng cố quyết tâm tôi thi trường này.

Về phần chuyên ngành, căn cứ vào nguyên tắc lười biếng của tôi, đối với người khác mà nói còn phải bắt đầu lựa chọn, tôi đã sớm thông thạo tiếng Nhật. Ha ha ha ~ cái kiểu trùng sinh này, đơn giản chính là môi trường sâu gạo.

Tôi vừa cười đắc ý vừa điền nguyện vọng. Điền xong thì vỗ Vương Thuyết đang ngồi trước mặt, "Cậu, cứ chép theo tôi, không khác một chữ là được!"

Vương Thuyết nhìn tôi, cười rất bí hiểm, "Cậu khẳng định tôi sẽ đăng ký cùng trường cùng ngành với cậu sao?"

Hừ ~ đối phó với kiểu người hay buông bực vô cớ này, chỉ có một chiêu: tôi tiến tới bên tai cậu ta, mang theo hơi thở nhẹ nhàng nói nhỏ: "Nơi đó cách Nam Kinh rất xa, nghe nói gần đó có rất nhiều phòng ốc giao thông tắc nghẽn. Đến lúc đó, tôi sẽ dọn ra ngoài ở, một người ở một phòng, thời điểm đêm khuya tịch mịch trong lòng ngột ngạt khó nhịn, thì làm sao bây giờ?" Nói xong, rời khỏi tai cậu ta rồi híp mắt nhìn tai cậu ta đang ngày càng hồng.

Nhìn đi ~ cá nhỏ chính là mắc câu như vậy.

Cậu ta cầm bút, lấy tờ nguyện vọng của tôi chép lại, chỉ là ở phần chuyên ngành thì điền là "Trung y"

"Khi nào thì cậu có ý muốn hành y cứu người vậy? Sao tôi không biết?" Tôi nhìn cậu ta nộp tờ nguyện vọng, đi tới hỏi.

Cậu ta quay mặt đi, "Cái gì mà hành y cứu người? Nói vĩ đại như vậy."

Tôi bùng tỉnh, rất vui mừng nhìn cậu ta: "Vậy là cậu đặc biệt vì tôi mà học sao?" Đến gần cậu ta, rất nhanh nhẹn nói một câu, "Ôi ~ tôi biết mỗi tháng tôi đau bụng rất khó chịu, cậu cũng đừng vì muốn điều dưỡng cho tôi mà chọn cái ngành này?"

Vương Thuyết quay mặt lại, đến gần, khoe miệng rất mát tự nhiên mà giật giật, "Tô Xán, cậu suy nghĩ nhiều rồi." Nói xong, kéo tay tôi muốn đi.

Hừ ~ đùa nhỏ này, như một ông già thích buồn phiền vô cớ. Nhưng mà ~ nhìn dáng vẻ mặt cậu ta hồng lên, cảm giác trong lòng chỉ có thể nói một chữ: sáng khoái quá. (Quả đào: Con gái ~ thấy con ngốc chưa? Cái này rõ ràng là ba chữ. Tô Xán: Bà quản tôi làm gì! Tôi vui là được)

Sau khi trúng tuyển đại học, thì thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến trường báo danh.

Nhắc tới báo danh, có một việc làm tôi rất hưng phấn. Người khác đi báo danh có thể đi xe hơi, ngồi xe lửa. Chỉ cần một chút thì tôi, tôi và Vương Thuyết muốn đến báo danh phải ngồi xe lửa một ngày một đêm.

Vương Thuyết nhìn tờ giấy trên tay tôi, "Thật ra thì, tôi thấy chúng ta có thể ngồi máy bay." Chân mày cậu ta nhăn lại.

Bắt đầu bủi bùi làm nũng, "Máy bay thì rất nhanh, nhưng không vui, còn dễ bị ừ tai. Ngồi xe lửa rất tốt ~ đêm dài là thời gian dành cho tôi với cậu gần nhau..." Nói xong, còn nháy mắt với cậu ta mấy cái.

Cậu ta thờ dãi, "Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, ít xem phim truyền hình một chút. Đầu óc cậu cũng bị hư theo." Nói xong thì lôi kéo tôi lên xe mẹ cậu ta.

Tôi ngoa nguẩy thân thể, "Tôi muốn ngồi xe lửa tôi muốn ngủ với cậu ở trên xe."

Bác gái động kinh quay đầu lại, cười quyền rũ với tôi, "Xán Xán à ~ con đừng vội. Đến Bắc Kinh sẽ có thời gian ngủ. Đừng nóng vội đừng nóng vội. Ngoan ~ ta hiểu con mà." Nói xong khởi động xe nhanh chóng lên đường.

Tôi nhìn đôi môi đỏ chót của mẹ cậu ta, run run, "Cái đó ~ bác gái, hôm nay bác lái xe sao? Chú... Chú đâu rồi?" Tôi không thể quên lần trước ngồi xe của bà, tốc độ kia, cảm giác như cưỡi ngựa, cả đường đi chỉ có xóc nảy lên xuống. Khi bước xuống xe hai chân tôi cũng đứng không nổi.

Vương Thuyết nhẹ nhàng cười một tiếng rồi nói, "Mẹ ~ mẹ chạy chậm một chút. Xán Xán bị say xe."

Bác gái chỉ nói tới một câu, "Cố chịu!" rồi nhún chân ga, xe bay ra ngoài.

Tôi nhắm mắt lại, xem như tôi chưa nói gì... Vương Thuyết, cậu nhớ kỹ cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bị Đánh Chiếm

Xuống xe. Lên máy bay. Xuống máy bay. Tới trường báo danh.

Liên tiếp các hành động đều do Vương Thuyết kéo tôi đi làm. Không phải nói tôi yếu ớt gì. Chẳng qua là do bác gái động kinh, lái xe cũng kinh động như bà vậy, một đường đến sân bay không biết bị bao nhiêu giấy phạt. Đến bây giờ cả người tôi còn trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Cho đến khi...

"Xong rồi. Chúng ta về nhà thôi." Vương Thuyết đã làm xong thủ tục nhập học, xoay người nhìn tôi.

"Nhà?" Ý đứa nhỏ này là chúng tôi còn phải ngồi máy bay về nhà? Cậu ta cũng bị say xe giống tôi?

Vương Thuyết gạt đầu một cái, vron tay, mở ra...

Vì thế, tôi thấy trên tay cậu ta là một xâu chìa khóa. "Phòng ốc cậu cũng mượn xong rồi?" Thân ái à, cậu không thấy tốc độ này quá nhanh sao.

"Đây là mẹ tôi mua, thanh toán kỳ đầu."

Kỳ đầu? Tôi có chút kinh hãi... "Tiền kỳ sau thì sao? Người nào trả?"

Vương Thuyết cười nói đùa, "Sau này hai chúng ta chính là châu châu trên cùng một dây."

Có ý gì? Tôi có một dự cảm vô cùng xấu.

Quả nhiên, giây kế tiếp, một câu nói chậm rãi phát ra từ trong miệng cậu ta, "Tiền phòng kỳ sau là tôi trả, nếu như cậu muốn ở thì nhớ trả tiền thuê phòng."

Hừ~trả tiền thuê phòng cho cậu? Có giỏi thì tới giành lấy. Muốn móc túi của tôi, mơ cũng đừng hòng. "Tôi có thể ở ký túc xá!" Nói xong nghiêng đầu nhìn bên cạnh.

"Như vậy sao~" Vương Thuyết thờ dài vô cùng đáng tiếc, "Tôi không có giúp cậu đăng ký ở ký túc, nếu không thì tự cậu đi đăng ký?" Nói xong còn rất có ý lắc lắc chìa khóa trong tay, phát ra tiếng đing linh đing linh.

Xoay mặt đi, không nghe không nghe.

"Là căn hộ cao cấp, một người ở thì có hơi lớn." Cậu ta không mặn không nhạt nói.

Hôm nay trời trong xanh...

"Phòng đã sửa sang trang trí xong, vật dụng gì cũng có, chỉ cần dọn vào ở là được. Nghe nói ký túc có sáu người ở, cũng tốt... So với chỗ tôi thì nóng hơn." Thanh âm của cậu ta thật thấp, mang theo điểm hấp dẫn.

Vâng... Nói rất hay, rất sâu sắc, giống như một viên kẹo.

"Còn có ti vi màn hình rộng, khu khu... máy tính cũng vậy, cũng đã kết nối đường truyền internet rồi." Cậu ta nhìn sang, đôi mắt hoa đào kia lại còn nháy nháy, môi cong lên mang theo chút vui vẻ.

Vội vàng nhảy qua, nắm lấy tay cậu ta, "Thân ái, chúng ta về nhà thôi." Mặt hướng về phía cậu ta, cố gắng cười thật ngọt ngào. Trong lòng không nhịn được khinh bỉ chính mình, Tô Xán ơi Tô Xán~vậy mà người cũng chịu được sao.

Cậu ta sờ đầu tôi, cười vô cùng hiền lành: "Sau này mỗi tháng nhớ đóng tiền tiêu vặt, tiền ăn ở cho tôi, biết không?"

Còn kém chút nữa là tôi chảy nước mắt, Vương Thuyết, tôi với cậu không cùng một cấp bậc, tôi nhịn còn không được sao?

Nắm lấy tay tôi, tôi cứ như vậy hoàn toàn bị Vương Thuyết ôm vào trong ngực. Sau đó tôi lại như kẻ trộm cười cười nói, "Tôi có cảm giác, thật ra thì cậu muốn bao nuôi tôi đúng không?"

Lúc ấy Vương Thuyết nhìn tờ báo trên bàn, nói qua, "Tôi đây là muốn cô lập kinh tế của cậu, nếu không với tính khí của cậu đã sớm không biết lạc đi đâu rồi."

Roi lệ... Đứa nhỏ này thật phúc hắc.

--- ----

Đối với tôi mà nói, đại học chính là ngày ngày bị Vương Thuyết khống chế hoàn toàn. Tôi đã từng cho là có thể thoát khỏi ma chướng của mẫu hậu nhà mình, sẽ được tự do, chờ đến khi ngẩng đầu lên, mới phát hiện, Vương Thuyết ở trên đỉnh đầu tôi cười với vẻ quỷ dị: Tô Xán ơi Tô Xán, cậu trốn không

thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu.

Chỉ là tục ngữ có câu: Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Đầu có thể đứt nhưng nguồn kinh tế không thể đứt. Máu có thể chảy, nhưng tiền không thể không chảy. Vì địa vị kinh tế của tôi, vì địa vị trong gia đình, quyền tự chủ, tôi bắt đầu ngày tháng từ từ kiếm thu nhập bên ngoài.

Tôi giấu rất nhiều sổ tiết kiệm dưới áo lót cất trong tủ dưới tầng tầng lớp lớp quần áo. Sau đó bắt đầu nhận phiên dịch phim.

Kết quả là, vào một đêm khuya, một bóng dáng quý dị nằm trên mặt đất bò lổm ngổm từng chút một đến phòng máy tính. Gần, rất gần...

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng đen ngăn trở, "Haiz~cậu có thể nhường đường không, không thấy tôi đang bò hay sao?" Tôi không nhận được đây bóng đen trước mặt.

"Tôi chính là thấy cậu bò mới đi ra nhìn một chút xem cậu định bò đi đâu." Trên đỉnh đầu có người dùng thanh âm gần như là quý dị đáp lại tôi.

Tôi cười lúng túng, bị phát hiện~ha ha. Đứng dậy, phui bụi trên người, "Tôi đây không phải là thấy sàn nhà cậu có bụi muốn giúp cậu lau chùi một chút sao?"

Cậu ta nhìn sàn nhà tỏa sáng sau lưng tôi, gật đầu một cái, "Rất sạch sẽ, sau này sàn nhà sẽ do cậu phụ trách lau."

...Cái này gọi là tự mang đá đập vào chân mình.

Vương Thuyết bắt đầu nhìn về mặt thống khổ của tôi, "Cậu không thích ngủ một mình?"

Tôi vội lắc đầu, đùa gì thế, phòng tôi thoải mái như vậy, giường tôi ấm áp như vậy, tôi không muốn chia sẻ với cậu.

Cậu ta cười lên, "Cậu tịch mịch khó nhìn?"

Tiếp tục lắc đầu, vô cùng kiên định.

Cậu ta đến gần tôi, tôi ôm lấy ngực lui về sau liên tiếp, cho đến khi đụng phải tường, không còn đường lui. Đưa hai tay lên cản lại, ngăn tôi giữa hai tay.

Cái tư thế này~ừm, rất mập mờ.

Cái nhiệt độ này~ừm, có chút cao.

Cái ánh mắt này~ừm, rất lay động.

Vương Thuyết cúi thấp người, nhẹ nhàng nói: "Không phải cậu muốn điều này sao? Thế nào mà phút cuối cậu lại sợ rồi?" Nói xong, một cổ hơi thở nóng hổi thổi qua vành tai tôi, ấm áp dịu dàng, mang theo chút dò xét mập mờ. Làm thân thể tôi trở nên lộn xộn bất an.

Tôi cúi đầu nhìn ngực nhỏ của mình, "Ếc... Hôm nay tôi, không mặc áo lót đẹp. Buổi sáng lúc mặc đồ phát hiện áo lót bị rách, lại không có thời gian thay cái mới, nên mang luôn đi học. Trên người tôi từ kiểu dáng đến ngoại hình cái gì cũng hợp, chỉ trừ cái áo bị rách đó thôi."

Cậu ta đưa mắt nhìn tôi một hồi, ánh mắt điên cuồng dần tan ra. "Vậy coi như xong, về ngủ sớm đi." Nói xong, xoay người đi khỏi.

Tôi buông hai tay ôm lấy ngực, thở ra. Chỉ là, đáy lòng có tia thất vọng nhỏ. Làm sao đây? Thôi quên đi. Chân nhấc sang một bên.

Đột nhiên, lập tức bị cậu ta ôm lấy, xoay người nhìn cậu ta, "Cậu..." Lời còn chưa nói hết, đã bị cậu ta nuốt vào trong miệng.

Sau đó là môi chạm nhau.

Lần hôn này mang theo sự bá đạo và cướp đoạt, làm tôi không tự chủ được nhớ tới lần đó ở Nhật Bản. Chỉ là, lâu như vậy nên mùi vị không giống nhau. Lần này, trên người Vương Thuyết mang theo điểm xâm chiếm mạnh, giống như mãnh thú nhào về phía tôi.

Môi cậu ta dần trượt xuống, từ từ trượt xuống xương quai xanh, xuống chút nữa...

Đột nhiên, trước ngực chợt lạnh, trong lúc vô tình áo bị mở ra. Hồng rồi... Áo lót của tôi, tôi lập tức đưa tay che lại.

Cậu ta lấy tay tôi ra, hai tay vòng ra phía sau tìm tôi, sau đó... Nút cài bị mở ra.

Tôi tròn mắt, khi nào mà đứa nhỏ này học được cái này? Động tác tốt như vậy? Còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, cả người tôi lập tức cứng đờ. Cậu ta ngậm nơi đó, trong nháy mắt, trong đầu giống như có dòng điện chạy qua, thân thể không nhận được mà run lên.

Dịu dàng, chậm rãi, mang theo chút dò xét, bị cậu ta nắm giữ. Nhiệt độ trong phòng có khuynh hướng tăng cao, cảm giác như cả người bị ngâm trong nước.

Đột nhiên, ngón tay cậu ta đưa xuống phía dưới, không nhận được hít sâu một hơi. Tôi ôm lấy đầu cậu ta, hơi có chút khản trương. "Cái đó... Cái đó... Tôi muốn đi vệ sinh một chút."

Cậu ta nhìn tôi, khẽ mỉm cười, "Thả lỏng đi, đừng sợ."

Tôi hít sâu một hơi, "Thả lỏng nào~ thả lỏng." Nói xong, còn thở lớn hơn. Im lặng... Sao tôi có cảm giác giống như đang sinh con vậy?

Một tay cậu ta nâng chân tôi lên, nhẹ nhàng đưa tay vào trong. Dần dần, một dòng thủy triều xa lạ tràn ra. Tôi ôm lấy cậu, phát ra một tiếng ngâm thật thấp.

"Chuẩn bị xong rồi. Tôi muốn tiến vào." Cậu ta nhìn tôi, trong đôi mắt mang theo chút khẩn trương, nhưng dục vọng lại nhiều hơn.

Tôi cúi đầu nhìn một chút, thiếu chút nữa bị hù ngất, "Cái đó... Cái đó... Cậu thật lớn. Tôi cảm thấy giống như là chúng ta không thích hợp."

Vương Thuyết hưng hăng nhìn tôi, thanh âm mang theo chút nguy hiểm, "Cậu nói lại lần nữa xem!"

"Tôi nói... Chúng ta giống như..." Lời còn chưa nói xong, cậu ta hưng hăng hôn tới, tôi trực tiếp nuốt nửa câu sau vào bụng. Đột nhiên, thân thể như bị xuyên qua.

Tôi đau đến mức cắn miệng cậu ta, nước mắt chảy ra. Cậu ta cũng dừng lại.

"Lui ra ngoài!" Giọng tôi run run, NND, đau chết người.

Cậu ta nhẹ nhàng lui ra sau, tôi vừa định thở ra, chợt bị đụng một cái.

Về mặt tôi đau khổ, "Vương Thuyết, cậu không ra ngoài. Cậu vô lại."

Cậu ta nháy mắt nhìn tôi, "Lúc này tôi lui ra ngoài mới là vô lại."

Cậu ta ôm lấy tôi, vòng chân tôi qua eo cậu ta, bắt đầu va chạm. Dần dần, đau đớn kèm theo thoải mái ập đến, tôi không tự chủ được phát ra tiếng ngâm như mèo kêu.

Sau đó, mồ hôi đầm đìa, không nhận được run lên. Phút chốc đầu óc trống rỗng, cậu ta ôm lấy tôi, dừng lại.

"Vương Thuyết, tôi muốn hỏi cậu một chuyện." Tôi ôm cậu, lau mồ hôi trên đầu.

Cậu hôn trán tôi, sờ tóc tôi, cười lên, "Đứa ngốc, loại thời điểm này cậu còn hỏi tôi có yêu cậu hay không sao?"

Tôi buồn bực, ai muốn hỏi cậu cái này? "Tôi muốn hỏi, tại sao chúng ta không lên giường mà lại đứng bên tường?"

Cậu ta 囧.

Đồng thời, tôi cũng 囧.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nắm Chặt Trái Tim Đàn Ông

Có ít thứ, có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba. Cho nên mới có sự tiếp nối. Chẳng qua là tôi không ngờ sự tiếp nối này tính bằng ngày, chỉ là tôi không ngờ đồng chí Vương Thuyết lại yêu thích cách tính này.

Từ sau khi kết thúc ở góc tường, lại đến phòng tắm dày vò thêm một lần, từ phòng tắm rồi đến cầu thang. Tóm lại, đến nỗi thất lưng của tôi không thể đứng thẳng lên, tóm lại, thần trí của tôi vẫn hỗn loạn chìm trong trạng thái mê man.

Đang lúc bị cậu ta ôm lên cầu thang đi về phòng ngủ, tay cậu ta một lần nữa đưa về vị trí không nên đến, làm ra động tác không nên làm. Rốt cuộc tôi bộc phát.

"Vương Thuyết!" Tôi cắn răng, đè nén âm thanh run rẩy phát ra trong miệng bởi vì sự chấn động gây ra.

Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt mê ly. Một lần nữa miệng lại ép tới.

Tôi đẩy cậu ta ra, thoát ra ngoài, quay mặt về phía tường nổi giận. "Cậu có thể bình thường lại được không? Tôi mới lần đầu tiên cậu lại làm mãnh liệt như vậy?"

Tiếng thở dốc sau lưng dần trở lại bình thường.

Tôi tiếp tục oán trách, "Quan trọng nhất là, tại sao cậu không giống như bình thường. Tại sao mỗi lần đều là một tư thế này?" Tôi tức giận, mỗi một lần đều bị cậu ta đè ở trên tường giống như ôm con lười. Cậu muốn thể hiện rằng mình dũng mãnh cũng không cần như vậy. Đang phẫn nộ, hai chân dường như đứng bất động. Không nhận được dùng hai tay chống vách tường, cái mông cong lên muốn nghỉ ngơi một chút.

Chỉ là, tôi không ngờ loại tư thế này trong mắt người khác là sự kêu gọi, hóa thành một ám hiệu. Vì vậy, hơi thở sau lưng lại lần nữa khàn đục, chột eo bị lôi kéo, bị người tiến vào từ phía sau, lại bắt đầu một vòng luân động.

Lần này, tôi hoàn toàn bị hôn mê.

Lúc mơ hồ tỉnh lại, trên mặt hơi ngứa. Mở mắt ra, thấy ngón tay người kia nhẹ nhàng nhảy loạn trên mũi tôi, tôi quay mặt lại nhìn cậu.

Nắng sớm chiếu vào trên mặt cậu, cơ hồ có thể chiếu rõ đến phần tóc gáy tinh tế. Cả gương mặt tràn đầy vẻ dịu dàng, môi đỏ thắm nhuận, cười đến rục rờ quyến rũ. Cái vẻ mặt đó, cực kỳ giống với yêu quái khi vừa mới hút xong hồn phách con người, tóm lại đó chính là bốn chữ: Ta ăn no rồi.

Tôi buồn bực, đau thương. Kéo chăn che kín mặt, Cả người buồn bực nằm trong chăn.

"Thế nào? Như vậy không nghệt thở sao? Mau ra đây." Cậu ta kéo chăn.

Tôi buồn bực núp trong chăn hai tay nắm chặt, "Không ra, đánh chết cũng không ra!" Hừ, bây giờ xem cậu làm thế nào.

Chăn bị kéo hai cái nhẹ nhàng, không có động tĩnh. Tôi thở dài, thả lỏng tay. Kết quả một giây sau, phật một cái chăn bị kéo mạnh ra.

Ánh mặt trời chiếu xuống khắp người tôi, tôi lập tức bối rối. Toàn thân tôi-trên đó lấp đầy những dấu vết tím hồng, giống như một bảng màu. Thế này làm sao mà tôi đi học được đây?

Còn chưa kịp ôm đầu thống khổ, lập tức bị ôm vào một lồng ngực ấm áp. Vương Thuyết cau mày, vẻ mặt mất hứng: "Cậu không có não sao? Muốn tự mình giết mình sao?"

Tôi chỉ thấy người cậu ta ấm áp lại trơn trượt, còn có dưới hạ thân □. Vì vậy, "Oa..." Tôi khóc lên. Thanh âm thâm lương, thâm trầm, giống như tiếng kêu bi thảm nhất trần gian.

Tôi khóc cũng làm Vương Thuyết bối rối, "Không phải tiếp theo cậu nên nói, tôi phải chịu trách nhiệm với cậu các loại linh tinh nào tàn hay nói sao?"

Vừa nói xong, tôi khóc còn lớn hơn, còn kém là chưa làm sụp nóc phòng.

Cậu ta ôm sát tôi, nhẹ nhàng hôn mắt tôi, "Sao vậy? Xán Xán? Cậu nói tôi biết đi chứ."

Tôi mở mắt ra, vừa khóc vừa nói, "Cậu không phải người, cách xa tôi ra." Nói xong, còn như có như không nhìn một vị trí của cậu ta.

Mặt cậu ta hơi đỏ, "Đây là phản ứng tự nhiên, giống như mặt trời buổi sáng sẽ mọc lên vậy, không khống chế được."

...Vậy mà cậu ta cũng nói được, cư nhiên so sánh phản ứng của cơ thể mình với mặt trời mọc.

Tôi không để ý tới cậu ta, tiếp tục khóc lớn. Tối hôm qua cậu làm tôi thành như vậy, còn không để tôi khóc một chút sao?

Vương Thuyết bất đắc dĩ thở dài, tiến tới bên tai tôi, "Cậu muốn cái gì tôi cũng đồng ý, được không?"

Tôi ngừng khóc, ánh mắt sáng lên vì cười, đưa tay ra, "Thân ái, tôi muốn cậu công tôi đi đánh răng." Vừa nói xong, khóe miệng Vương Thuyết giật giật.

"Có phải cậu với mẹ tôi đã trao đổi cái gì phải không?"

Tôi lắc đầu, bắt đầu đùa giỡn, "Cậu xoay lưng lại không? Xoay lại không?"

Cậu ta nhắm mắt lại, một lúc sau chậm rãi mở ra, trong đôi mắt đó là hiện ra ánh sáng vui vẻ. "Được rồi, leo lên."

Tôi cười lên, lập tức nhảy lên người cậu ta.

--- -----Ta là phân tuyến ký ức tà ác được nhớ lại-----

Một buổi tối khuya vắng lặng gió to nào đó, tôi nhận được điện thoại của bác gái động kinh. Nghe được một tiếng cười dài của bà: "Có muốn dễ dàng khống chế con trai bác không? Con trai nhà họ Vương đều có chung một đặc điểm!"

"Là gì ạ?"

Âm thanh cực kỳ u ám của bác gái truyền đến "Tìm một góc bốn bề vắng lặng, nhớ kỹ, nơi đó không được là trên giường. Để cho thành nhóc đó ăn, từ đó về sau con muốn nó công con đánh răng nó sẽ công, để nó mát xa nó sẽ mát xa cho con."

Tôi chán động, hóa ra là muốn bồi thường. "Vì sao không thể là trên giường?"

Bên kia truyền đến âm thanh xột xoạt, hồi lâu thì không một tiếng động.

"Bác gái-người còn đó không?" Tôi sốt ruột, đây là đang làm sao?

"Con từ từ, bác bị ngứa mũi, đang bận ngoáy mũi." Bên kia là ngữ điệu say mê bỉ ổi của bà. Tôi không nói gì, bác gái à, con vĩnh viễn không thể đạt hơn được cấp độ của người rồi.

"Được rồi~thoải mái quá." Thanh âm của bà truyền đến, "Ba nó cũng là kiểu này, lần đầu tiên nhất định phải khó quên, nhất định phải dây dưa triền miên, nhất định phải để cho nó có cảm giác yêu đương vụng trộm."

Tôi run rẩy, yêu đương vụng trộm? "Tại sao lại muốn có cảm giác yêu đương vụng trộm. Bác chắc không?"

Bà khinh thường nói, "Thằng nhóc Vương Thuyết rất giống ba nó, thích thâm trầm. Thâm trầm là tính cách rất đặc biệt, hướng chi~thời điểm bác và ba nó yêu đương vụng trộm thì có nó, lúc nhớ mong cũng thích vụng trộm. Dưỡng thai quyết định tính cách, biết không?"

Trong phút chốc, tôi lại bị thiên lôi đánh tới cuồn cuộn, thì ra, cậu được sinh ra không bình thường như vậy, đặc biệt...như vậy.

"Được rồi, không nghe con nói nhảm nữa, ba nó tìm bác rồi, bác phải nhanh trốn mới được. Chính con tự nhìn mà làm." Đầu bên kia truyền đến âm thanh lén lút của bác gái, nhanh chóng ngắt máy.

☞, vợ chồng già thật thú vị, tình cảm chân thành thật thú vị. Buổi tối khuya vẫn còn chơi trốn tìm.

Tôi nhìn điện thoại đến xuất thần, miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nở nụ cười.

Vì thế, mới có một đêm gió giật sóng trào như vậy, sửa soạn trên người xong, nhìn đồng hồ điện trong phòng. Tôi đứng lên, "Cậu~dọn dẹp phòng, ở nhà chờ tôi trở về nghe không?" Khí thế này, rất giống nữ vương, tôi không nhận được tự mình say mê.

Vương Thuyết cười, đôi lông mi dài che đi ánh mắt, "Được." Âm thanh này thật nhẹ nhàng, dịu dàng, mang theo sự ngoan ngoãn không nói nên lời.

Tôi thích chí nở nụ cười, nâng cằm cậu ta, để cậu ngửa mặt lên, "Ngoa~nghe lời. Buổi tối chờ tôi trở lại."

Cậu ta nâng mắt, bên trong tràn đầy vẻ...trêu tức, "Bạn học Tô Xán, cậu đừng quên, tôi với cậu học chung trường chứ?" Nói xong, kéo tay tôi, đi ra cửa.

"Về sau, tôi sẽ nghe lời cậu. Cho nên, cậu không cần phí công theo mẹ tôi học hỏi kinh nghiệm nữa." Thanh âm của Vương Thuyết nhàn nhạt, nụ cười mang vẻ biết rõ mọi việc.

Người tôi phát lạnh, ha ha cười ngây ngô.

Cậu ta ôm tôi, hôn nhẹ, "Đàn ông nhà họ Vương, kỳ thực rất đơn giản." Tôi nhắm mắt nhìn cậu. Cảm giác như không còn dừng khí.

Quả nhiên, khóe môi cậu ta cong lên nụ cười quý dị, "Chỉ cần cậu cho tôi ăn no, mọi chuyện... Đều nghe theo cậu."

Tôi hiểu được, thì ra đây là cách nguyên thủy nhất cũng là trực tiếp nhất, để nắm chặt trái tim đàn ông..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đây Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mộng Cảnh

Đến trường, Vương Thuyết buông tay, "Được rồi, vào học thôi. Giữa trưa tôi tới đón cậu."

Tôi níu chặt tay cậu ta, nũng nịu một chút, "Cứ vậy mà cậu đi được sao?"

Cậu ta nhìn tôi, "Nếu không đi thì làm sao?"

Tôi chớp chớp mắt, "Ông xã ~ anh đi như vậy, người ta sẽ nhớ anh đó." Đứa nhỏ này, tối hôm qua tích cực như vậy, sao lúc này lại không hiểu gì hết vậy chứ?"

Cậu ta nhướng người qua, khóe miệng hơi câu lên, "Chẳng thế thì ~ cậu muốn tôi làm thế nào?" Biểu tình này càng trong sáng càng ngây thơ càng khiến

tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

Vung tay một cái, chu môi, "Cậu muốn đi thì đi, không cần cậu làm gì hết, bỏ đi. Đừng quay lại!" Nói xong, xoay người bỏ chạy.

Lập tức bị cậu ta kéo trở lại, cả người được vây quanh bởi một cơ thể ấm áp. Xoay mặt tôi lại, nâng mặt tôi lên rồi nhẹ nhàng hôn xuống, từ đôi môi nhợt nhạt, đến môi hồng trong lúc triều miên, một lúc lâu sau mới buông tôi đang mơ màng màng ra, "Như vậy được không? Quý cô lòng dạ hẹp hòi?"

Tôi đỏ mặt, làm mặt quỷ, "Cậu mới lòng dạ hẹp hòi, quý ngài lòng dạ hẹp hòi."

Bàn tay cậu ta đưa qua, vò rối tóc tôi, "Được rồi, vào lớp thôi." Tôi phát hiện, người này rất thích vò rối tóc tôi, buổi sáng tôi phải soi gương chỉnh tóc một hồi lâu mới chỉnh được gọn gàng như vậy.

Tôi buồn bực chỉnh tóc, chu môi, "Cậu lại vò rối tóc tôi làm gì, buổi sáng tôi chỉnh rất lâu đó."

Cậu ta cúi đầu, đến gần tai tôi, "Tôi thích nhìn dáng vẻ khi tóc cậu bị rối." Một hơi thở ấm áp thổi qua tai tôi, tôi giật mình một cái.

Ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, "Tại sao?"

Mắt cậu ta mang theo ý cười nồng đậm, "Giống như tối hôm qua là tốt nhất, rối loạn nóng bỏng, tôi rất thích nhìn." Ánh mắt này, là sự quyến rũ rõ ràng.

Lập tức cả người bị thiêu cháy, "Cái tên quái nhân này, cách tôi xa một chút." Nói xong thì xoay người chạy về hướng phòng học.

Sau lưng truyền đến tiếng cười trầm thấp của cậu ta, "Cậu chạy chậm một chút. Giữa trưa tôi đến đón cậu."

Tôi quay đầu lại, làm mặt quỷ với cậu ta, "Quý trùng sinh mạng, rời xa quái nhân. Tốt nhất cậu nên cách tôi xa một chút, càng xa càng tốt. Nói xong, tôi chạy vào lớp. Cả khuôn mặt vẫn đang trong trạng thái thiếu đốt nóng rực.

Đi vào phòng học, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ. Vừa ngẩng đầu thì thấy, những người xung quanh đang nhìn qua với loại ánh mắt mờ ám. Nhìn theo ánh mắt bọn họ, tôi thấy cổ áo mình, bên trong cổ áo mở rộng là kiệt tác nào đó mà tối hôm qua còn lưu lại.

Ngẩng đầu, dùng ánh mắt hung ác như muốn giết người liếc qua, "Nhìn cái gì, chưa thấy dấu muỗi đốt bao giờ sao?" Khép cổ áo lại. Nếu có thể biểu đạt về mặt bây giờ thì, chỉ có bốn chữ: "Vui lòng miễn nhìn."

Chỉnh kín cổ áo lại, nằm lên bàn. Tối hôm qua vì có liên quan đến người nào đó, vẫn ngủ không ngon, đến bây giờ thì mí mắt trên dưới lại đánh nhau.

Dần dần, tiến vào trạng thái giấc ngủ sâu.

Trong mơ, sương mù dày đặc. Tôi nhìn xung quanh, đây là đâu vậy? Trên tay lại cầm một bó hoa, vàng rực. Tôi chỉnh hoa trên tay, hoa nở thật đẹp. Mùi hương vẫn còn ngào ngạt.

Cẩn thận nhìn kỹ lại, hóa ra là hoa cúc. Tôi 囧 tại chỗ, trong tay ôm một đóa cúc lớn... Tôi cũng không phải công, không cần một đóa cúc lớn như vậy...

Dần dần lại lơ mơ nghe thấy tiếng khóc, tôi nhìn xung quanh, là người nào đang khóc?

Đột nhiên lại có dự cảm xấu, hoa cúc, sương mù... Không biết sao, tôi chỉ nhớ tới một người. Lúc tôi ôm bó hoa này đi gặp cậu ấy, bầu trời cũng giống như vậy, sương mù mờ mịt, mang theo sự âm u.

Theo bản năng đi về phía tiếng khóc, càng đến gần càng sợ hãi. Tôi không muốn thấy... Một chút cũng không muốn thấy. Chỉ là chân như máy móc tự tiến lên trước, giống như xung quanh không có gì ngăn cách.

Cuối cùng, dừng lại trước một ngôi mộ, ở đó có một người phụ nữ, đưa lưng về phía tôi, quen không thể tả. Tôi bước đến, "Này... Cô đừng khóc, hù chết người đó. Nằm mơ thôi ~ không phải thật đâu."

Không thêm đề ý tới tôi, tiếp tục khóc.

Tôi buồn bực, người có thể kiên trì khóc đến như vậy thật sự là hiếm thấy rồi. Tôi nghĩ đây là giấc mơ của tôi, tốt xấu gì cũng nên nể mặt nữ chính trong mộng này là tôi chứ.

Dần dần đến gần tấm bia, nhìn chữ trên tấm bia tôi cười rộ lên, trên đó viết, "Đại gia, người tới đều đã tới đây. Cho tôi cười một cái, được không? Nếu không, tôi cho cậu cười một cái?" Tấm bia này... Thật sự là viết có chút buồn cười.

Nhưng mà, Chi cần không phải Vương Thuyết thì tốt rồi. Căng thẳng lúc đầu lập tức tiêu tan. Tôi đi đến gần người phụ nữ đang khóc trước mặt, "Này ~ Cô đừng khóc. Tôi muốn dậy rồi, hết mơ rồi, đồng chí vai phụ, cô có thể nghỉ ngơi rồi."

Người này bỏ tay xuống, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, trên mặt là những nếp nhăn, nếp nhăn khóe mắt như ánh sáng mặt trời tỏa ra bốn phía. Bà từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía mộ phía sau tôi: "Xán Xán, con chơi đùa cũng đủ rồi. Trở về thôi con, được không?"

Ánh nhìn này, làm tôi ngây dại.

Dáng vẻ vai phụ này thật quen, rất giống mẹ tôi, nói chính xác là, cực kỳ giống mẹ tôi trước khi tôi trùng sinh.

Quay đầu nhìn lại, nhìn lại trên tấm bia, trên đó dán một tấm hình, tóc dài xòa vai, dáng vẻ tươi cười không tìm không phải. (Nói thật edit đoạn này khi ta đang ở một mình, không có người xung quanh, đến rợn người)

Tấm hình này... Là của tôi...

Tiếng nói của mẹ truyền đến từ phía sau, "Con đừng ngủ nữa, nên tỉnh dậy rồi. Nơi đó không phải là nơi con ở lại. Mau trở về thôi nào." Tôi nhìn qua, mới phát hiện ánh mắt bà lúc này đang nhìn tôi.

Tôi sững sờ nhìn bà, "Mẹ nhìn thấy con?"

Bà gật đầu, nếp nhăn trên mặt lại hằn lên, "Con là con mẹ, sao mẹ lại không nhìn thấy chứ."

Tôi tức giận, vậy mà vừa rồi bà còn làm ra vẻ! "Mẹ à, mẹ trốn ở đây giả thần giả quỷ làm gì?"

Bà đứng lên, "Xán Xán, con biết không? Từ ngày con bị tai nạn xe thì luôn hôn mê, cứu chữa thế nào cũng không tỉnh lại. Mẹ tìm rất nhiều người, nhưng con vẫn không tỉnh. Mấy hôm trước, gặp một vị cư sĩ, ông ấy nói hồn phách của con đang ở đây. Cho nên, mẹ mới đến đây."

Tôi cười lên, "Đùa gì thế, cái gì mà hồn phách với không hồn phách, con đây là trùng sinh, được không? Cái này là xuyên không, được không? Cái này là đảo ngược thời gian, mẹ đừng lừa con." Đang nói, thanh âm không tự chủ mang theo chút run rẩy.

Nước mắt bà lại chảy xuống, "Xán Xán, vị cư sĩ kia nói, những việc trước kia của con vẫn chưa xong, cho nên mới một mực ở đây không đi. Lúc đầu mẹ không tin. Làm sao con không chịu đi được, làm sao con có thể bỏ lại mẹ... Nhưng mà bây giờ~ con không cần mẹ nữa sao? Thật sự con muốn bỏ lại một mình mẹ sao? Mẹ chỉ có con thôi. Con quay về được không?"

Tôi che tai lại, "Mẹ đừng nói vậy, cuộc sống trong này rất tốt, gì mà trước kia. Gạt người thì cũng phải tìm có hay một chút." Trong lòng tôi là từng đợt kinh hãi. Chỉ vào bà nói, "Mẹ, cho con thức dậy."

Nói xong, rối loạn khắp nơi, "Dừng lại~ con muốn tỉnh lại!!!"

Không biết có phải do tiếng hét này có tác dụng hay không, sương mù dần tan ra, toàn bộ dần tiêu tan, trong không gian lưu lại một câu thơ dài của bà, "Xán Xán, mọi thứ bây giờ của con chỉ là mộng cảnh. Mẹ đã nhờ cư sĩ, lần này, làm gì cũng phải để con tỉnh lại. Con chờ..."

Tôi mở mắt ra, la lên: "Con không nghe, mẹ đừng nói nữa!" Tiếng rất lớn, tại phòng học yên tĩnh lại càng vang to dị thường.

Nhìn bốn phía, người xung quanh đều tròn mắt há mồm nhìn tôi. Trên bục giảng, mặt thầy giáo như bị mây đen bao phủ, một lúc sau ông cười lên, "Bạn phía sau kia, nếu tôi phá rồi giấc ngủ của em, trước tiên cho tôi xin lỗi. Nhưng mà... Nếu em không muốn nghe, lần sau có thể về nhà ngủ được không?" Nói xong, quay mặt lên bảng.

Tôi không lên tiếng, dọn đồ chuẩn bị rời khỏi lớp.

"Nè~ Tô Xán, cậu đi đâu vậy?" Người bên cạnh nhỏ giọng gọi.

Tôi quay đầu trả lời cực kỳ to "Về nhà ngủ với đàn ông." Nói xong, để lại phòng học một mảng yên tĩnh, rồi đi một mình.

Không biết vì sao, cả người tôi đều trong trạng thái bất an. Tôi muốn gặp Vương Thuyết, sao cũng được, hãy để tôi nhìn thấy cậu ấy, chạm vào cậu ấy, để tôi biết hiện tại là thật.

Chạy một hơi đến lớp Vương Thuyết, quét mắt khắp phòng, cậu ấy ngồi bàn cuối. Chống cằm, gác chân, lật sách trên tay. Ánh mặt trời chiếu lờ mờ trên mặt cậu, chiếu xuống lấp lánh những bóng mờ.

Chẳng phải cậu ấy ở đây sao? Sao có thể giả được? Sao có thể là mộng cảnh được? Nhìn xem, người đàn ông của tôi đang ngồi nghe giảng. Bất an trong lòng dần dịu xuống.

Tôi cười cười, tựa vào tường lớp học ngồi xuống, ở đây chờ cậu ấy tan học vậy.

"Cậu làm gì ở đây? Không lên lớp sao?" Tiếng cậu ấy đột nhiên vang lên từ phía trên đầu.

Tôi ngẩng đầu, ánh mặt trời chiếu đến, không nhìn rõ vẻ mặt cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Dưới Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Buông Tay

Tôi ngẩng đầu lên, ánh mặt trời từ phía sau chiếu đến, nhìn không thấy vẻ mặt cậu ấy. Bước lên trước, nhẹ nhàng che ánh mắt cậu, từ từ đến gần, hôn lên.

Cậu ấy hơi sững sốt, dần dần ôm lấy tôi, bắt đầu đáp trả lại. Nụ hôn ngọt ngào, ấm áp. Mang theo chút run rẩy, một chút chờ đợi vô vọng. Nước mắt hơi mặn, lạnh lạnh. Mang theo tia khăn cầu hôn mơn.

Cậu ấy nở nụ cười, "Cậu đặc biệt chạy đến đây là để đưa đậu hủ của cậu cho tôi ăn sao?"

Tôi chảy nước mắt, cổ họng đau nhói, nghẹn ngào.

Cậu ấy lấy tay tôi đang che mắt cậu ra, nhìn tôi, mày nhanh nhủ lại, "Cậu biết gì rồi hả?" Nói xong, lấy tay lau nước mắt cho tôi.

Tôi nhào đến, vùi đầu vào lòng cậu. "Cục giấy nhỏ, chúng ta về nhà thôi."

Cậu vỗ lưng tôi, "Buổi chiều không có lớp sao? Về nhà để làm gì?"

Tôi ngẩng đầu, cười lên, "Tôi muốn về nhà ngủ một giấc. Biểu hiện hôm qua của tôi không tốt, kỳ thực tôi có thể làm tốt hơn." Cố gắng nháy mắt với cậu ta.

Sau khi hết sững sờ, cậu cười lên. Nâng tay tôi lên, "Được, về nhà. Ngủ."

Cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của cậu ấy, ngón tay thon dài, lòng bàn tay ấm áp. Nắm lấy tay tôi. Rất chân thật, không phải sao?

Về đến nhà đóng cửa lại. Đẩy cậu ấy lên tường, hung hăng dán môi mình lên mặt cậu...

Vì vậy, đụng trúng rồi. Mũi bị va chạm mạnh. Đầu hơi choáng váng, mũi đau đến run lên, nhưng loại đau đón này không hiểu sao lại làm người ta có cảm giác an tâm.

Cậu ấy ngẩn ngơ nhìn tôi, sờ sờ mũi tôi, "Sao vậy? Có đau không?"

Tôi cười lắc đầu, dùng hai tay, xóc áo sơ mi cậu ấy lên. Bàn tay gấp gáp vuốt ve điểm gồ lên, bên kia há miệng ngậm chặt.

Điểm gồ lên biến hóa cực kỳ nổi bật, tiếng hít thở của Vương Thuyết dần nặng nề. Nhìn bộ phận đã có biến hóa, tim đã bình ổn lại.

Chỉ là, còn chưa đủ. Bàn tay run rẩy đưa xuống bộ vị phía dưới, cảm giác được các đường vân trên đó rất rõ ràng.

Tôi ngẩng đầu, nhìn cậu, hơi thở gấp gáp, ánh mắt mê ly. Cậu ấy nâng tôi dậy, ôm lấy tôi hôn lên. Miệng lưỡi dây dưa, rõ ràng như vậy quen thuộc như vậy ấm áp như vậy, sao có thể là mơ được.

Bộ vị trong lòng bàn tay, trên dưới trước sau, phản ứng tự nhiên như vậy. Là mơ thì sao có thể tường tận rõ ràng như thế.

Tôi nhìn ánh mắt Vương Thuyết, mang theo tia khăn cầu và bất đắc dĩ nói: "Thân ái, tôi muốn cậu. Xin cậu." Nói xong, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Vừa mới dứt lời, thân thể bị đẩy mạnh lên tường. Môi bị hôn, quần áo trên người bị xé mở. Tiếp theo, cậu đột nhiên tiến vào.

Đau đón bất ngờ cùng với khoái cảm cuốn sạch toàn thân. Nhịn không được ưỡn người, nghênh đón từng đợt sóng triều. Nụ hôn của Vương Thuyết, vội vàng, mang theo tuyệt vọng bất đắc dĩ, lan khắp toàn thân.

Cậu ấy ôm chặt tôi, nhìn qua, "Cậu sắp đi rồi phải không? Phải không?" Nói xong, sức lực càng thêm mãnh liệt. Phút chốc, cảm giác hoảng sợ như lúc bị tai nạn, trực tiếp đánh tới.

Một lúc lâu sau, hô hấp dần hồi phục.

"Cậu là ai? Đây là đâu?" Tiếng nói từ cổ họng phát ra trong trẻo mà lạnh lùng, bất giác cơ thể tôi run rẩy. Cậu ấy nhìn tôi, chậm rãi buông hai chân tôi đang trên eo cậu xuống. Ánh mắt ưu thương, "Tôi là Vương Thuyết. Là Vương Thuyết của cậu." Nói xong, cúi đầu, chỉnh lại quần áo cho tôi, động tác nhẹ nhàng, chậm rãi, mang theo chút ưu thương không nói được.

Trên mặt cậu ấy một giọt chất lỏng óng ánh, rơi xuống rất nhanh. Nhanh đến nỗi không thể thấy được.

Tay nhẹ nhàng ôm lấy cậu ấy, "Sao cậu lại ở đây? Đây là đâu, có thể nói cho tôi biết được không." Thân thể run rẩy không ngừng.

"Ngày đó, sau khi bị tai nạn xe. Vẫn không có cách thoát khỏi đây, tôi cũng không biết tại sao. Mãi đến ngày đó, tôi thấy cậu lái xe bên kia đường. Cậu cười với tôi, tôi nghĩ cậu đã thấy được tôi. Nên đi đến bên cậu, sau đó chiếc xe kia lại chạy tới. Tôi muốn chạy qua ôm chặt cậu, sau đó..." Cậu ấy cười khổ, "Sau khi tỉnh lại thì đã như vậy rồi."

"Về sau, tôi cũng nghi ngờ, có phải thời gian đảo ngược hay không. Quay lại khi còn nhỏ, người thân bên cạnh và mọi chuyện đều theo quỹ đạo cũ mà phát triển dần. Cậu hơi dừng lại, "Ngoại trừ ngày đó, tôi gặp được cậu." Cậu ấy ôm lấy tôi, trong mắt là lấp lánh ý cười, vụn vỡ mà xinh đẹp.

"Khi cậu nói đúng tên tôi, anh ngữ của cậu, cá tính của cậu, hành động của cậu, hoàn toàn giống như trong ký ức của tôi. Cho nên tôi biết, cậu là Tô Xán, là Tô Xán của mười năm sau." Cậu ấy nhìn tôi, cười lên.

"Vì vậy, tôi biết, là cậu dẫn tôi tới. Đây là thế giới của cậu, của chính cậu." Cậu ấy ôm chặt tôi, "Tôi nhìn cậu lớn lên từng ngày, tôi không biết làm sao mà tính cách cậu lại lành như bây giờ. Tôi không biết rốt cuộc cậu đã trải qua chuyện gì, cho nên bây giờ tôi muốn ở lại bên cạnh cậu để biết rõ mọi chuyện. Cho nên, tôi muốn biểu hiện thật tốt, tự nhiên một chút, bình thường một chút. Giống như tôi của trước đây. Như vậy, cậu mới không nghi ngờ. Thậm chí sẽ ở lại."

Sau cùng, cậu ấy nhìn về phía tôi, cười lên, "Thì ra, vẫn không thể được. Cậu sẽ đi, phải không?"

Nhiều năm như vậy, tôi đã thấy qua nhiều kiểu cười của cậu ấy. Có bất đắc dĩ, có trào phúng, có cười hấp dẫn. Chỉ là chưa từng một lần nhìn thấy cậu ấy cười như vậy.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười xán lạn, rực rỡ đến lóa mắt, trong mắt là lấp lánh nước như ánh sao lấp lánh cuối chân trời. Ánh sáng đó, là nước mắt cậu ấy chưa bao giờ có.

Tôi cúi đầu, ngập ngừng nói: "Tại sao lại nói cho tôi biết? Tại sao không tiếp tục gạt tôi? Cậu nói ra, là muốn tôi đi, phải không?" Nói xong, nước mắt tràn mi.

Bàn tay nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi, tiến gần tôi, thì thầm bên tai tôi. "Chỉ cần là cậu muốn, tôi đều đã cho cậu. Nếu cậu đi, tôi sẽ không giữ cậu nữa."

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu, khóc lớn hơn. "Có phải cậu đã xem phim ngôn tình nhiều quá không? Như vậy cậu cũng nói được sao? Không phải cậu nên nói, dù có chết cũng phải giữ tôi lại sao?" Khóc lớn hơn, nước mắt cũng theo đó mà chảy ra.

Cậu ấy hơi nhíu mày, lấy khăn giấy qua, "Hi mũi." Giọng điệu nghiêm khắc như mẹ tôi. Tôi ngoãn ngoãn lau mũi.

Cậu ấy thuận tay lau khô nước mắt tôi, cười miễn cưỡng: "Tôi không giữ cậu, là vì tôi biết một ngày nào đó cậu cũng sẽ đi, dù sao thế giới này cũng không phải thật. Mà còn..." Cậu ấy hơi dừng lại, "Cậu đi rồi, tôi sẽ tìm được cậu thôi. Cậu làm gì, thành người thế nào, tôi cũng sẽ bên cạnh cậu. Cùng với cậu..."

Nhẹ nhàng hôn tôi, rất chân thật sâu đậm và kiên định, "Tôi sẽ đi tìm cậu. Vì thế, cậu phải sống thật tốt, chờ tôi. Chú ý an toàn, chăm sóc cho bản thân trắng trẻo mập mạp, chờ tôi đến cưới cậu, chờ Tô Tô của chúng ta."

Tôi ngáy người, "Tô Tô?"

Cậu ấy gật đầu, "Sau này chúng ta, sẽ có một con gái, tên Vương Tô. Vương trong Vương Thuyết, Tô trong Tô Xán. Được không?" Nói xong, ngón tay lướt trên da tôi, lướt đến một trăn run rẩy.

Cậu cúi đầu, nụ hôn nhỏ vụn vật dần trượt xuống...

Lần nữa ý thức lại mơ hồ, giữa朦胧 lung, trông thấy một luồng ánh sáng, giữa luồng ánh sáng, mẹ tôi rơi nước mắt vươn tay về phía tôi, "Xán Xán, về thôi con."

Tôi quay đầu, nhìn tay Vương Thuyết đang nắm tay tôi, cậu ấy nhìn tôi, cười khế. Buông tay tôi.

Nhẹ nhàng, đẩy tôi về phía trước.

"Buông tay cậu, không phải là để cậu ra đi. Là muốn cậu nhớ, chờ tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lối Thoát?

Giữa không gian mờ ảo, tôi vẫn luôn đi trong một mảnh sương mù.

Con đường dài, giống như không có điểm cuối. Đôi bàn chân cứ máy móc đi thẳng về trước. Nhưng càng đi về trước, tim lại càng đau, càng trống rỗng.

Cố kiềm nén không quay đầu lại con đường đó, vẫn đi xuống dưới. Mãi đến khi, nhìn thấy ánh sáng chiếu trên một mảnh đất trống.

"Xán Xán~ Xán Xán, tỉnh lại." Mở mắt ra, thứ nhìn thấy đầu tiên là gương mặt đầy nước mắt của mẹ tôi. Nếp nhăn trên mặt càng sâu, sắc mặt vàng vọt, quả thật giống như đóa hoa cúc lớn đang nở rộ.

"Con..." Tiếng nói khàn khàn, đứt quãng phát ra trong cổ họng. Như tiếng quạ kêu.

Bà nhanh chóng đưa qua một ly nước, vừa khóc vừa cười: "Con tỉnh lại rồi~hử chết mẹ rồi. Vị cư sĩ kia đúng là nói thật rồi, tổn một vạn của mẹ quả là không phí, thật không phí~"

Uống nước xong, tôi nắm tay bà, nghiêm túc hỏi: "Mẹ~gặp vị cư sĩ kia ở đâu?"

Bà cười đến mắt cũng nheo lại, "Con cũng muốn đi cảm tạ thần phật phải không? Cuối tuần chúng ta cùng đi!"

Tôi lắc đầu, "Con muốn thiêu cháy tên cư sĩ đó." Nếu không phải hắn, tôi vẫn còn sống tốt trong thế giới kia. Tôi cũng không cần biết là mình đang nằm mơ. Không đốt hang ổ của hắn ta, tôi sẽ không nuốt trôi sự bức tức này. Nói xong, xóc chân lên muốn ngồi dậy. Ngờ đâu một trận choáng váng, lại ngã xuống giường.

"Ồi ôi~con vừa mới tỉnh lại, cũng không biết chú ý." Bà đỡ lấy tôi, lót cái gối sau lưng tôi. Làm xong, ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt sâu xa, "Xán Xán, nếu không phải mẹ mời người gọi con về, có phải là cả đời này con tỉnh ở lại mãi trong mơ không, bỏ lại mẹ một mình phải không?"

Tôi ghen ngào, không biết nói gì. "Mẹ..."

"Con gặp chuyện không may, mẹ lo đến mức phát điên. Làm mọi cách để cứu con, làm thế nào con cũng không tỉnh lại. Mẹ tìm người khắp nơi, họ đều nói phải chờ con tự mình tỉnh lại." Nước mắt bà lại lăn nữa rồi xuống, "Mẹ có thể đợi con tỉnh lại~con là con gái mẹ, mẹ sẽ chăm sóc con. Nhưng mà Xán Xán à~ sau này mẹ cũng sẽ ra đi. Lỡ sau này mẹ ra đi, người nào sẽ chăm sóc con? Con cứ ngủ như vậy không ăn không uống, mỗi ngày truyền dịch dinh dưỡng, chẳng khác nào người thực vật. Mẹ ra đi cũng không an lòng...Chẳng lẽ...Con muốn mẹ trước khi chết tìm người bóp chết con, người đầu bạc tiền người đầu xanh sao?" Nói xong, bà gào khóc.

Nước mắt rơi xuống. Tôi cũng không thể nói rõ là cái gì, trong lòng như bị xuyên thủng, có một luồng gió lạnh thổi vào trong, mỗi lần thổi là một lần đau đớn. Giống như hiểu rõ tất cả, cuối cùng thì người đã mất rồi, thì không thể quay lại nữa.

Vương Thuyết, cậu đã nói sẽ đến tìm tôi. Có phải là chỉ lo tôi sẽ lần quần trong lòng? Có phải chỉ là an ủi tôi đúng không? Cậu đã ra đi rồi, thì sao có thể đến tìm tôi chứ? Nghĩ tới đây, lại càng khóc lớn hơn đến khàn cả giọng.

Vì thế, trong phòng bệnh lớn, hai mẹ con ôm nhau, nước mắt nước mũi chảy hết xuống.

"Hai người muốn ăn cơm xong rồi khóc hay khóc xong rồi lại ăn?" Ngoài cửa truyền đến tiếng nói mang theo ý cười.

Lau nước mũi, nước mắt nhìn về phía cửa, trong nháy mắt, ngăn ra. Người đứng ở cửa, mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng rãi, trong tay cầm hộp cơm. Chân mày nhíu lại, đôi mắt đào hoa quen thuộc nhìn tôi.

Tôi ngây ngốc, một dòng nước mũi không khống chế được từ trong mũi chảy xuống, nhỏ lên chặn, "Vương... Vương Thuyết. Cậu... Cậu cũng đến đây?"

Cậu ta bấu môi, cầm hộp cơm đi tới, "Bác gái, con thấy đầu Tô Xán bị va chạm đến ngốc rồi Không chỉ có nước mũi chảy loạn, đến người cũng gọi bậy."

Nói xong, đặt hộp cơm lên bàn bên giường, còn mình thì cầm hộp cơm qua sofa ngồi.

Mẹ nhéo cánh tay tôi, "Cậu ấy là Tô Cẩm Niên, gọi bậy gì đó. Vương Thuyết cái gì." Nói xong nhìn tôi về oán trách, "Quả nhiên đầu óc bị va chạm đến hỏng rồi."

Tôi nhìn tư thế hắn ngồi ăn cơm trên ghế, chậm rãi, đôi tay cầm đũa lật lật chuyển chuyển, cười lên, Vương Thuyết cũng như vậy, mỗi lần ăn cái gì đều thích lật tới lật lui.Có lẽ hắn thấy tôi đang nhìn, ngẩng đầu lên nhìn tôi, một nụ cười hiện lên trên gương mặt tái nhợt..."Vợ ~ em muốn ăn anh sao?"

Tôi cũng cười theo, "Phải~người đàn ông của tôi... Tô Cẩm Niên" gì? Người đàn ông của tôi... Tô Cẩm Niên?

Đột nhiên tôi la to lên, chỉ vào mũi hắn "A!!!!!!!!!!!! Anh là người đàn ông của tôi?"

Một tiếng la này cũng làm hắn ngây dại, giật mình, hộp cơm trên tay cũng rơi xuống đất. Hắn cúi xuống nhìn cơm trên mặt đất, mím môi cực kì bất mãn, lại ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt ngập nước trông rất đáng thương: "Tôi là người đàn ông của em, em cũng không cần la to như vậy, em nhìn xem~cơm của tôi đều đã bẩn hết rồi."

Nói xong, lập tức đứng lên đi đến trước mặt tôi, đưa tay lấy hộp cơm của tôi trên bàn, "Của em đưa cho anh."

Tôi chặn lại bảo vệ hộp cơm, "Nói! Anh là ai?" Ánh mắt hung ác, mang theo vẻ nghi ngờ. Trong lòng hơi run rẩy. Chính mình cũng đang rất chờ mong.

Hắn nhếch môi cười, "Ngày đó~trước lúc bị tai nạn, chúng ta mới xem mắt, nhớ không? Tôi là Tô Cẩm Niên, tôi là người đàn ông của em!"

"Tôi là Tô Cẩm Niên, tôi là người đàn ông của em!" "Tô Cẩm Niên" "Người đàn ông của em" những lời này cứ qua lại bên tai tôi, sau cùng thì hóa thành

một cậu "Tô Cẩm Niên là người đàn ông của em?" Trong nháy mắt, tôi thất thần tại chỗ. Trái tim co rút mạnh mẽ, đau đớn. Tại sao có thể như vậy?

Hắn đoạt lấy hộp cơm của tôi, giọng điệu thâm sâu, nhìn tôi: "Tôi không chỉ là người đàn ông của em, tôi còn là ân nhân cứu mạng của em, biết không? Nếu không là em, tôi cũng không nằm chỗ này với em mấy ngày mấy đêm. Cũng không cần phải ăn loại cơm trong này giống em. Ăn một chút của em, cũng không phải thiệt thòi gì." Nói xong thì ăn như hổ đói, lại vẫn thường ngẩng đầu nhìn tôi, giống như sợ tôi qua lấy lại hộp cơm vậy, xoay đầu lui đến góc sofa sáng sủa ăn.

Tôi ngẩn người, "Mẹ~mẹ~mẹ xem, anh ta không phải Vương Thuyết sao? Làm sao có thể là Tô Cẩm Niên? Anh ta bị mất trí đúng không?" Nói xong, nước mắt không ngừng chảy ra, nhìn bà cười.

Mẹ nhìn tôi kỳ quái, "Con bị sao vậy? Sao mà cứ nhắc tới Vương Thuyết? Không phải cậu ấy đã chết rồi sao? Đây là Tô Cẩm Niên, ngày đó con đi cùng cậu ấy, ở trên đường cậu ấy gọi cho mẹ nói hai đứa rất vừa ý nhau. Mẹ rất vui, rồi đột nhiên cậu ấy lao ra đường cứu con. Nếu không phải cậu ấy ôm con lại, thì con đã mất mạng rồi. Vì con, cậu ấy cũng nằm viện đến hôm qua mới tỉnh lại."

Tôi ngây ngốc nhìn bà, "Mẹ có cảm thấy, anh ta rất giống một người không?"

Bà thờ dài, "Không phải lúc trước con cầm ảnh Vương Thuyết nói với mẹ cái gì mà xem mắt thì phải tìm người giống như vậy sao? Không để gì mà mẹ mới tìm được người như vậy, chẳng thế thì sao mà cho con gặp được?" Nói xong, ngồi chen qua, "Con xem Tiểu Tô này, tính tình này phẩm chất này, đi qua thôn này thì không còn quán trọ nào đâu. Đừng bỏ lỡ." Nói xong cười lên ha hả.

Giọng điệu này, giống như vừa mới nghe ngày hôm qua. Chỉ là người bà nói là "Con xem Tiểu Vương này, tính tình này phẩm chất này, đi qua thôn này thì không còn quán trọ nào nữa đâu." Đã lâu như vậy, cứ nhiên lại vẫn còn nghe được, chỉ là khi tôi tỉnh lại thì "Tiểu Vương" lại đổi thành "Tiểu Tô" rồi.

Trong phút chốc, có chút ngây người.

Từ từ đi xuống giường, đến cạnh hắn. Hắn quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt cảnh giác, bên môi vẫn còn dính mấy hạt cơm.

Tôi ngồi xuống, nhìn hắn, nói rất nghiêm túc: "Nói cho tôi biết, anh thật sự không phải Vương Thuyết sao?"

Hắn ngẩn người, từ từ đặt hộp cơm xuống, trong mắt lóe lên ánh sáng quen thuộc. Là Vương Thuyết rất quen thuộc của tôi, gương mặt này, vẻ mặt này, chính là cậu ấy.

Tôi hơi run rẩy.

Hắn nhìn tôi, nghiêm túc mà hỏi tôi...

"Tô Xán, có phải tôi nói tôi là Vương Thuyết, cậu sẽ cho tôi ăn cơm của cậu không?"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hợp Đồng Hôn Nhân

"Tô Xán, nếu tôi nói tôi là Vương Thuyết, em sẽ cho tôi cơm của em phải không?"

Tôi bật cười, cố gắng làm nụ cười trở nên đáng yêu nhu thuận, "Chỉ cần anh nói anh là Vương Thuyết, tôi sẽ cho anh ăn cơm."

Hắn sờ cằm, hơi do dự. "Tôi thấy cái tên Tô Cẩm Niên này nghe không hay bằng Vương Thuyết. Một người đàn ông mà gọi là mặt trăng à~" Nói xong, môi cong lên, nhìn tôi lấy lòng, "Vợ, nếu em thích thì cứ gọi như vậy. Em gọi tôi là mặt trời cũng được. Nhưng mà họ thì không thể đổi được, nếu đổi ba tôi sẽ đánh chết."

Sao, mặt trời, mặt trăng...

Tôi hít sâu một hơi, vẫn cười tươi, vươn tay lấy hộp cơm của hắn, lật tay lại. Để lên đầu hắn. "Đồng chí Tô Nguyệt Lượng, anh có thể ăn."

Hộp cơm úp trên đầu hắn, nháy mắt đồ ăn đổ xuống làm ướt tóc và quần áo hắn. Còn có mấy cọng bún, vắt bên tai hắn, trông rất buồn cười.

Hắn ngẩn người, ánh mắt sững sờ nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ oan ức trông rất giống Vương Thuyết, vài giọt nước mắt lăn tăn nơi khóe mắt.

Mẹ tôi chạy lại, "A~Tô Xán, con làm gì vậy?" Nói xong, lấy hộp cơm xuống, lấy đồ ăn còn dư xuống giúp hắn. "Con nhóc chết tiệt, thật quá lắm rồi."

Tô Cẩm Niên giống như tìm được cứu binh, gạt đầu liên tục, bắt đầu làm nũng "Di ời~di ời~cũng chỉ có di tốt thôi."

Bà vừa thu dọn vừa nói thầm: "Ôi chao nếu con không ăn thì để di ăn, thế này không phải hư hết rồi sao." Tay Tô Cẩm Niên đang ôm bà bỗng cứng lại.

Sau khi dọn hết đồ ăn xong, thuận tay lấy mấy cọng bún trên tóc hất xuống bỏ vào hộp cơm, cười hiền lành với hân: "Con xem~di lấy xuống hết cho con rồi này, có thể ăn được rồi." Ánh mắt tươi cười kia, trông vô cùng hòa ái.

Tôi nhìn hộp cơm, quả nhiên đã được mẹ tôi tìm về hết. Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy được vài cọng tóc.

Tô Cẩm Niên ngây ngốc tại chỗ, miệng giật giật một hồi, "Di à... Không cần đâu. Di giữ cho mình đi, con còn có việc. Con đi trước đây..." Nói xong thì chạy khỏi phòng bệnh.

Tôi nhìn bóng lưng hân, ngẩn ngơ. Cảm thấy mí mắt cay cay, "Mẹ, người đàn ông của con đi rồi."

Bà đi tới, vỗ vỗ tôi, "Thằng nhóc kia là bị dọa. Yên tâm, vài ngày nữa sẽ ổn thôi." Dáng vẻ này giống như chuyên gia tình yêu vậy.

Lắc đầu, giọng nói khàn khàn: "Không phải anh ta, là Vương Thuyết, cũng chỉ có Vương Thuyết thôi."

Bà nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc, "Xán Xán, con nói mẹ biết. Rốt cuộc trong mơ đã xảy ra chuyện gì."

Cho nên, tối hôm đó, tôi và mẹ cuộn tròn trên ghế sofa nói chuyện, cho đến sáng. Kể hết mọi chuyện. Tôi nói đến mức tình cảm dạt dào, bà khóc đến nước mắt như mưa. Không khí hòa hợp cực kỳ.

Cuối cùng, bà nhìn tôi, vẻ mặt khó tin, "Ý con là, trong mộng con và linh hồn của Vương Thuyết yêu nhau, đã xảy ra quan hệ? Điều đã..."

Tôi gạt đầu.

Bà thờ dài, "May mà mẹ gọi con tỉnh dậy, mộng xuân mà con có thể làm đến rõ ràng như vậy~ thật không dễ dàng gì."

Khóe miệng giật giật... Mộng xuân... Tình cảm nhiều năm của tôi phải trả giá như vậy, kết quả bị bà nói một câu mộng xuân chấm dứt rồi.

Bà vỗ vỗ tôi, dáng vẻ hiểu rõ: "Loại chuyện này, mẹ biết. Con cũng đến tuổi tìm đàn ông, cô gái nào lại không có mùa xuân chứ? Mẹ biết mẹ biết~" Nói xong, còn nháy mắt với tôi, "Con xem, thằng nhóc Tô Cẩm Niên kia, cái mộng căng tròn kia, có thể thỏa mãn được con rồi. Đừng lo lắng~"

Khóe mắt lại tiếp tục giật giật, trong đầu hiện ra một bức hình, gương mặt Vương Thuyết biến thành Tô Cẩm Niên đang lắc mông, nháy mắt với tôi, "Xán Xán~ tới đây. Tôi có thể thỏa mãn em." Nói xong, đôi môi đỏ cong lên, hôn gió về phía tôi... Vì thế, tôi ngã xuống đất nôi hết da gà...

Nằm trong phòng bệnh mấy ngày, ngoại trừ mấy ngày đưa cơm cho tôi, thời gian còn lại mẹ tôi ở nhà chơi mạt chược. Giữa trưa mỗi ngày Tô Cẩm Niên cũng cầm hộp cơm ghé qua xin đồ ăn.

Nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của hân, nào có giống Vương Thuyết? Ngoại trừ gương mặt, thì không còn chỗ nào giống hết. Từ ngày đồ hộp cơm lên đầu hân, bây giờ hân đã không còn xấu hổ mà đến xin cơm rồi.

"Ngày đó... Thật ngại quá." Nghĩ nghĩ, vẫn nói ra miệng. Dù sao hôm đó là tôi sai, cho tới bây giờ hân ta cũng không phải là Vương Thuyết, tôi cũng không thể nổi giận với hân.

Hân ngẩng đầu nhìn tôi, trong miệng vẫn đang gặm xương. "Vợ..." Cự nhiên trong ánh mắt lại là lấp lánh ánh sao.

Tôi run run: "Anh muốn gì?"

Hân bỏ xương ra, cười lên: "Em không giận tôi thì tốt rồi. Chờ chúng ta xuất viện, chúng ta lập tức kết hôn. Em thấy sao?"

"Kết... Kết hôn?" Ta lắp bắp, trong đầu đứa nhỏ này chứa gì vậy?

Hân gạt mạnh đầu, "Phải~ lúc chúng ta xem mắt, em đã đồng ý rồi. Sau khi tỉnh lại tôi đã báo với ba tôi rồi. Bên kia đã chuẩn bị hết rồi, chỉ chờ chúng ta xuất viện thôi." Nói xong, nhìn tôi với vẻ lấy lòng, "Thấy tôi nhanh không?"

Tôi ngơ ngác nhìn hân, rõ ràng là vẻ mặt của Vương Thuyết, lại mang trên đó là nụ cười ngu ngốc. Điều này quả thật là... đầy cảm động!

Một cái tát bay qua, gào lên: "Đầu của anh bị đụng hư rồi phải không? Tại sao tôi phải kết hôn với anh? Tôi đồng ý khi nào hả?"

Hân xoa đầu uất ức, "Ngày đó, ở gausn cả phê. Chúng ta dùng ánh mắt nói chuyện với nhau mấy trăm hiệp, cuối cùng em vui vẻ đồng ý."

Sững sốt, có dấu mất mấy trăm hiệp không thì tôi không biết, nhưng việc vui vẻ đồng ý... Có vẻ như, giống như... Là có như vậy.

"Khi đó, tôi còn độc thân! Lúc này tôi đổi ý rồi, không được hả?" Thái độ cương quyết. Kiên quyết không nhận. Phải làm gì~ lúc đó tôi cũng không rõ, cảm thấy quán cà phê kia rất tốt. Hoàn cảnh rất thích hợp, khi đó cảm thấy lập gia đình cũng tốt. Lúc này, bắt tôi lập gia đình? Cho dù mẹ tôi tái hôn với ba tôi, tôi cũng không gả cho cái tên nguốc này.

Hắn nhìn tôi, thì thào, "Nhưng mà, bây giờ em vẫn độc thân~"

Tôi ghen tị tại chỗ. Đúng vậy~ vòng qua vòng lại, tôi còn độc thân. Tỉnh lại, Vương Thuyết vẫn không có bên cạnh tôi. Vương Thuyết Vương Thuyết~ cái tên đã khắc sâu, trong lòng lại là một trận đau xót.

"Tô Xán~ em... Ngoan~ không khóc. Không lấy thì không lấy, tôi trở về nói lại với ba tôi. Được không?" người bên cạnh luống cuống, bàn tay chạm vào mặt tôi.

Gạt tay hắn ra, lau khô nước mắt. "Nói! Điều kiện của anh cũng không kém, vì sao cứ mở miệng lại muốn cưới tôi."

Hắn cúi đầu cười, có phần xấu hổ nói, "Cái đó... Kỳ thật, ha ha~ cưới ai cũng vậy, chỉ là để đổi phước với ba tôi. Sau đó..."

Tôi như rồng mây, bắt chéo hai chân, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, tôi có thể chuyên tâm làm nghiên cứu rồi." Hắn nói có phần ngượng ngùng. "Cưới vợ, tôi không cần phải đến công ty, ở nhà chuyên tâm nghiên cứu."

Thì ra là tìm lá chắn. "Vậy sao anh lại tìm tôi?"

Hắn cười, "Em biết tôi nghiên cứu gì không?" Nói xong nhìn tôi, ánh tôi phản chiếu trong mắt hắn cũng sáng như vàng vậy.

Tôi run run, "Cái gì?"

"Tôi nghiên cứu những hiện tượng kỳ bí." Hắn cười lên, "Ngày đó, lúc gặp em, phát hiện em có thể chất đặc biệt. Cái này, ừm... Có thể gọi hồn được. Còn có lúc em gặp tôi, cũng không bị tôi mê hoặc. Càng càng cố quyết tâm tôi cưới em." Nói xong buông tay xuống, "Em cũng biết, lúc làm nghiên cứu, không thể thiếu sự chuyên tâm. Cưới em thì tôi có thể chuyên tâm được rồi."

"Cưới em thì tôi có thể chuyên tâm được rồi" lời này nói ra bất kể thế nào cũng làm người ta thấy cảm động, nhưng mà lúc này hắn nói ra làm tôi phải run lên.

Tôi đứng lên, muốn đi ra ngoài, "Anh thật biến thái, muốn nghiên cứu cơ thể người thì tìm người khác, cách xa tôi ra."

Hắn kéo tay tôi, "Không phải em cũng muốn tìm người tên Vương Thuyết sao? Không chừng tôi có thể giúp em."

Quay đầu nhìn hắn, ánh mắt kia mang theo vẻ hấp dẫn không nói nên lời. Loại hấp dẫn này không phải là sắc đẹp, mà là câu nói kia "Không chừng tôi có thể giúp em"

Tôi ngồi xuống nhìn hắn, "Muốn làm thế nào? Nói đi."

Hắn hít một hơi, dáng vẻ như đã đạt được, "Chỉ cần em kết hôn với tôi, ngăn chặn ba mẹ cô di chúc bác tôi. Tôi sẽ giúp em."

Vươn tay ra, "Được, thành giao. Sau khi xong chuyện, nhớ phải ly hôn."

Hắn vươn tay bắt tay tôi, "Một lời đã định."

Tôi cười lên, Vương Thuyết, cậu đã nói, sẽ tôi tìm tôi. Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ra Mắt Người Lớn (1)

Phạm là chuyện kết hôn, đều phải gặp ba mẹ hai bên. Mẹ tôi đã gặp Tô Cẩm Niên rồi, còn tôi, nghe nói ba mẹ Tô Cẩm Niên cũng đã gặp tôi rồi.

Chỉ là lúc đó, tôi còn hôn mê. Hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng xanh. Có thể nói, tôi là được họ tận tình nhìn chăm chú, mà vẫn chưa cho họ một ánh mắt.

Cho nên hôm nay, phải chính thức bước vào quá trình này.

"Ai... Tô Cẩm Niên, tôi mua quà này làm lễ ra mắt ba anh được không?" Đưa hộp trà lên lắc lắc.

Anh ta sờ cảm, "Em không mang quà cũng được. Ông ấy cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một người con dâu cho ông sai bảo." Lời này, nói như con dâu là người hầu trong nhà vậy.

"Nhưng mà dù thế nào, trận này cũng phải đánh." Cầm lấy túi trà bỏ vào, "Tặng cái gì cho mẹ anh?" Nắm nắm tóc.

"Mẹ tôi đã mất rồi. Nếu em muốn tặng thì tặng tiền cúng cho bà là được." Tô Cẩm Niên cười hi hi nhìn qua, xách túi trong tay tôi, đi về phía trước.

Tôi ngẩn người, dưới tình huống này, xuất phát từ lễ tiết có phải nên nói xin lỗi không. Nhìn anh ta, cái miệng này, giống như vui vẻ thảo luận vấn đề tôi nay nên ăn gì vậy, tôi... Tôi nên làm sao?

"Anh... Có muốn nói gì không?" Chân chừ hồi lâu, vẫn hỏi ra miệng.

Anh ta quay sang, cười híp mắt, giống đứa bé làm mặt quỷ, "Trong thời điểm này, em phải nói, không sao, em sẽ thay thế mẹ tôi chăm sóc cho tôi."

Nổi hết da gà, "Bị động kinh thôi."

Anh ta thu lại vẻ tươi cười, nghiêm túc nhìn tôi, "Hoặc là... Em phải nói..." Khó mà nhìn thấy được đáng vẻ nghiêm túc của anh ta, cũng đứng thẳng chờ đáp án.

"Thật tốt quá, sau này ly hôn cũng bớt một người chọc tức chết." Nói xong, cười ha ha.

Tôi đảo mắt, não đũa nhỏ này cấu tạo không giống người thường. Quay mặt nhìn hướng khác.

Đến cửa nhà anh ta, nhìn tòa nhà phía trước mà tròn tròn mắt há hốc mồm. Không phải vì nó có bao nhiêu xa hoa to lớn, mà là... Nó quá quen thuộc. Lúc nhỏ, tôi thường đi ngang qua đây, mỗi lần đều nghĩ muốn nhìn vào bên trong xem một chút, chỉ là mấy bức tường xung quanh quá cao không nhìn được, nhưng chỉ biết bên trong có một cái cây.

Nhà này được xây trên đường Mặt Lãng, gần ngã tư mới. Nhưng mà cho tới bây giờ cũng không có gì thay đổi, cũng không thấy có người ra vào. Kỳ lạ nhất là, nhà này có tường vây quanh, còn có một sân nhỏ bên trong. Phải biết là, trên ngã tư mới này hầu như là sẽ không có chuyện này, bây giờ ngoại trừ biệt thự thì là nhà trọ, cư nhiên lại có một căn nhà phong cách cổ kính như vậy. Đúng là ngạc nhiên thật. Còn nhớ trước đây, tôi hay thần bí nói với bạn học, "Biết không? Tôi biết có một chỗ ở Nam Kinh, có một căn nhà cổ... Căn nhà đó... Rất ma quái." Sau đó, mấy bạn học đều quây quanh tôi, hỏi: "Wow--- thật sao? Vậy cậu có vào đó không?" Tôi lắc đầu, "Không có." Sau cùng, một cái liếc mắt sẽ ném qua, "Vậy cậu nói chuyện ma quái nào." Thời điểm này, tôi sẽ ưỡn ngực vỗ bang bang, "Tô Xán tôi tuyệt đối có thể đảm bảo, đó là nhà ma, tôi vừa đến gần có thể cảm thấy được âm khí. Người trong đó, nhất định là con quỷ lâu năm gì đó."

Bây giờ, tôi đang sững sờ nhìn tòa nhà vẫn luôn bị tôi nói là nhà ma, xong rồi, Tô Xán, hôm nay ngơoi vào đây cũng chỉ có thể bị quỷ ăn. Vương Thuyết, lần này tôi có thể gặp cậu rồi...

"Sao vậy? Căng thẳng rồi hả?" Tô Cẩm Niên nhìn qua, nâng tay tôi, "Vợ, có tôi đây, đừng sợ." Nói xong, lại cực kỳ mạnh mẽ ôm vai tôi.

Tôi hất tay anh ta ra, ghét bỏ nói: "Còn chưa cưới đâu, đừng sờ soạn lung tung." Nói xong, chỉ vào mũi anh ta, "Tô Cẩm Niên, tôi nói trước, anh đừng nghĩ có thể phát sinh chuyện động chân động tay gì đó với tôi. Nếu không thì bà đây phết anh!" Hung ác nhìn về bộ phận nào đó.

Anh ta nhìn theo, vội che lại nơi đó, nhảy ra xa, "Em đừng có ý đồ với nó, nó theo tôi hai mươi mấy năm rồi. Chúng tôi sớm có tình cảm với nhau rồi. Em đừng mong tôi sẽ vì em mà bỏ nó." Nói xong lại cực kỳ đáng đánh đòn mà gào lên một câu, "Em còn chưa đủ tư cách!"

"Vậy thì tốt!" Tôi gào lại, "Tốt nhất là cả đời này anh nên mang theo nó, nên yêu thương nhau trong lúc hoan nạn như lúc ban đầu!" Gào một hơi đỏ hết mặt xong thì bước về phía cửa, gõ mạnh cửa: "Mở cửa!!!"

Sau một lúc, bên trong không một tiếng động.

"Em hung hăng như vậy làm gì, vậy thì sao nó mở cửa được?" Anh ta ở phía sau cười, "Cửa nhà tôi, thì phải nhẹ nhàng. Không phải người tốt, nó cũng không cho vào."

Tôi đảo mắt, trừng anh ta, "Vậy phải làm sao mới vào được?"

Anh ta đi tới, bày vẻ mặt hồn nhiên tươi cười, "Phải sờ nhẹ nó, sau đó thể hiện tình cảm, khen nó to lớn trắng lè ai gặp cũng thích."

Khóe miệng không nhịn được co rút một phen, "Anh đùa tôi?"

Anh ta cười lấy lòng, "Làm sao tôi có thể đùa em, em là vợ tôi, là trời của tôi. Tôi có gạt trời cũng không gạt em~" Nói xong, nâng tay tôi đặt lên cửa, "Sờ nhẹ sờ nhẹ, để nó quen thuộc với em, nó vui vẻ thì sẽ cho em vào."

Tôi nhìn cánh cửa lớn, lại nhìn Tô Cẩm Niên, cánh cửa vẫn duy trì trạng thái đóng chặt, Tô Cẩm Niên vẫn chuyên nghiệp duy trì vẻ tươi cười. Tôi bắt đầu bất đắc dĩ rồi...

Chân chừ hồi lâu, đặt tay lên cửa, "Cửa ơi-ngươi to lớn trắng lè ai gặp cũng thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe chở, cười khuyñh quốc khuyñh thành, ngươi

đẹp đến động lòng người hoạt bát đáng yêu, hãy cho ta vào được không?" Nói xong, lại nở nụ cười nịnh hót.

Cửa, vẫn duy trì trạng thái đóng chặt.

Tô Cẩm Niên ở phía sau cười to, "Ha ha ha~Tô Xán, em đúng là người dõ hoi..."

Tôi bóp tay, vẫn tươi cười, "Tô thiếu, anh cười đủ chưa? Làm sao để mở cửa?"

Tô Cẩm Niên cười đắc ý, "Cười~đủ rồi, bác Lâm mở cửa!" Vừa dứt lời, cửa lập tức mở ra, một ông lão vô cùng hiền lành tươi cười đứng bên trong nhìn chúng tôi, "Cậu chủ~ông chủ chờ cậu lâu rồi." Nói xong, cười tít mắt nhìn tôi một cái, "Cô bé này thật khiến người ta yêu thích, vừa nãy ông chủ nhìn mấy ghi hình mà cười đến chảy nước mắt."

"Máy ghi hình?" Đầu trở nên mơ hồ.

Ông mỉm cười, chỉ một vật đen đen trên cửa, "Camera ở bên kia."

...

Một cơn gió thổi qua, tôi cảm thấy, cực kỳ thê lương. U oán nhìn Tô Cẩm Niên, "Thì ra anh lấy tôi ra làm tiết mục mua vui cho ba anh sao?"

Anh ta nhìn qua, nháy mắt với tôi, "Cái này còn tốt hơn cái túi trà kia nhiều. Ông ấy rất vui, chúng ta mới có cơ hội~. Em thấy tôi nói đúng không?"

Chép miệng, cười như khóc, "Đúng, anh nói đúng."

Vào phòng khách ngồi xuống.

"Hai người chờ một chút, tôi vào gọi ông chủ ra." Bác Lâm đặt trà lên bàn rồi quay đi.

Tôi nhìn bài trí xung quanh mà phát lạnh. Ngồi ở đây như ngồi ở "chỗ cũ xxx", mà xxx này là người cổ đại.

"Ai~nhà này của anh đã bao nhiêu năm rồi?" Tôi muốn nói chuyện để xua cái khí lạnh kia đi.

Anh ta nhìn tôi, nhẹ nhàng dựa qua, nói bên tai tôi: "Từ lúc tôi sinh ra đã có rồi, nghe nói là ba tôi ông nội tôi ông nội của ông nội tôi, đều ở đây." Giọng nói bị hấn ép đến thấp xuống, lại vẫn mang theo chút khí lạnh nhẹ nhàng thổi qua tai tôi.

Nhịn không được run rẩy một phen, nuốt nước miếng. "Vây... Rất đáng giá... Nhi." Lúc này suy nghĩ của tôi không có từ gì để hình dung ra rồi.

Anh ta cười cười, "Đáng hay không thì tôi không biết~nhưng mà, tôi biết, căn nhà này không hề thiếu chuyện xưa đâu..." Nói xong, lại dựa đến gần, "Em biết không? Cái ghế em đang ngồi, là cái ghế mà vợ ba của ông nội tôi dùng để đứng lên treo cổ."

Vợ ba... Ghế... Treo cổ...

Bỗng nhiên trên đùi xuất hiện cơn lạnh chạy thẳng lên sống lưng, chạy lên đỉnh đầu tôi. Đứng phắt dậy, mắt nhìn chăm chăm mặt đất.

Anh ta híp mắt, dùng nắp ly trà áp vào viền ly, "Thế nào? Sợ? Không phải vẫn còn yêu đương với linh hồn sao? Loại chuyện này mà cũng bị dọa, tôi muốn dẫn cậu ta xuất hiện, chẳng lẽ em sẽ bị hù chết?"

"Người nào... Ai nói tôi sợ? Tôi chỉ cảm thấy, ngồi lâu, mộng sẽ bị đẹp. Đứng lên để rèn luyện rèn luyện." Tôi nói lấp bắp. Nói xong, để chứng minh, lại vịn mộng hai cái.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm, "Thật sự không sợ?"

Tôi ngẩng đầu, "Kẻ ngốc mới sợ."

Anh ta nở nụ cười, đặt ly trà xuống. Không nói gì thêm.

Tôi thở ra.

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên trong phòng khách, "Di ba... Di quay lại sao?" Giọng nói khàn khàn, giống như từ địa phủ vọng về.

"A!!!!!! Tôi không phải cố ý ngồi lên ghế của bà đâu!!!! Bà muốn dùng thì lấy đi, đừng tìm tôi a!!!!!" Kéo Tô Cẩm Niên về phía trước, hai tay che lỗ tai la to lên.

"Chẳng phải em nói không sợ sao?" Giọng Tô Cẩm Niên mang theo chút ý cười.

Tôi vẫn nhắm mắt che tai, nói, "Đồ ngốc mới sợ, tôi là kẻ ngốc, cầu xin các vị đại lão gia, tha cho tôi."

Vừa nói xong, trong phòng vang lên tiếng cười to.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn quanh phòng.

Một ông lão, đứng giữa phòng, tóc hoa râm, cười tươi như Phật Di Lặc. Trong mắt đầy vẻ tình tường, "Cầm Niên, cô nhóc này, thú vị thú vị, rất thú vị..." Nói xong, lại cười to.

Bác Lâm phía sau cũng cười tươi như hoa.

Tôi đứng ở đó, vẫn duy trì tư thế che tai, sững sờ, 囧囧.

Tay được một bàn tay ấm áp cầm lấy, hẩn nhìn qua, nhẹ nhàng nói, "Không có gì, đừng sợ." Nói xong, tay chậm rãi vỗ đầu tôi, "Ngoan." Ánh mắt kia, động tác kia, rất giống một người. Là người mà tôi ngày nhớ đêm mong. Là nỗi đau trong lòng tôi.

Tôi sững sờ nhìn hẩn, trong lúc này, không biết nói gì.

Anh ta mỉm cười, khoe miệng mang theo vẻ nghịch ngợm, xoay người nhìn ông cụ, "Ba à, vợ con nhất gan, ba đừng dọa nữa. Dọa cô ấy chạy mất thì ba phải đền cho con."

Đầu óc còn trong trạng thái hỗn độn, tầm mắt dời xuống, ngây ngốc nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt.

Vương Thuyết, vì sao? Tôi có cảm giác như cậu đang nắm tay tôi? Vì sao, có ai có thể nói tôi biết đây là tôi bị làm sao không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Dưới Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngoại Truyện Về Vương Thuyết

Cả ngày lang thang trên con đường đó, tôi cũng không hiểu chính mình đang chờ đợi điều gì. Có lẽ đang chờ cái gọi là quý sai đến bất hủ, có lẽ chờ đợi cái gọi là cực quang.

Đứng giữa đường, chính mình cũng không biết đã đứng đây bao lâu. Bỗng có một ngày, tôi mới hiểu được là, dường như tôi đã bị lãng quên. Đi đông đi tây, vẫn luôn không thoát ra được, vẫn luôn dừng lại trên con đường này.

Đôi lúc ngẫu nhiên cũng sẽ thấy cô ấy, mỗi lần đều mang một túi to trên lưng lác lác đi qua. Mái tóc ngắn chậm rãi nhàn nhã qua đường. Tôi đi theo cạnh cô ấy, lặng lẽ đưa bàn tay nắm lấy bàn tay đó, hồi hộp nhìn cô ấy. Cô quay sang nhìn qua, ngây ngốc nhìn qua con đường đối diện, tầm mắt xuyên qua cơ thể tôi.

Tôi cười lên, Tô Xán, có phải chỉ có như vậy, tôi mới có thể ở bên cạnh cậu? Cười cười, đột nhiên một trận mưa to, cô ôm túi xách, chạy rất nhanh.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, giọt mưa xuyên qua người tôi, không để lại chút dấu vết.

Một ngày, thấy cô mặc một bộ váy rất đẹp, trên mặt mang một nụ cười vô tư, ngồi trong quán cà phê đối diện. Bên trong cửa kính, cô cười với một người đàn ông. Tôi muốn qua đó, nhưng thân thể giống như có một sức mạnh kéo lại, không thể rời khỏi con đường này.

Trong nháy mắt đó, lòng đau đến nỗi hít thở không thông. Cười khỏ, nhìn bàn tay trong suốt của mình, Vương Thuyết, bây giờ mày lấy tư cách gì đến gần cản cô gặp gỡ người đàn ông khác? Đáy lòng, dâng lên một tia khổ sở. Tôi ghen tị nhìn người đàn ông đối diện, vậy mà tôi lại thấy gương mặt của chính mình.

Anh ta ngồi ở đó, ngẩn ngơ nhìn Tô Xán, gương mặt kia, hình dáng kia, rõ ràng là rất giống tôi.

Tôi ngây ngốc nhìn anh ta, có phần không biết làm sao, là chuyện gì đang xảy ra.

Giống như là chú ý tới ánh mắt của tôi, anh ta quay đầu lại, đối diện với ánh mắt tôi. Tôi giật mình, đã lâu rồi mới có người có thể nhìn lại ánh mắt của tôi.

Tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi, chúng tôi như hình phản chiếu trên gương của chính mình.

Đột nhiên, anh ta cong khoe miệng, cười lên. Nụ cười kia, tươi đẹp ấm áp, mang cho tôi sự sợ hãi quen thuộc.

Anh ta cười, nói mấy câu với Tô Xán, đi về phía tôi.

"Rốt cuộc tôi cũng tìm thấy cậu rồi." Anh ta mỉm cười.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, "Anh là ai? Sao có thể nhìn thấy tôi?"

Anh ta cười tí mắt, không trả lời, chỉ hỏi: "Cậu thích cô ấy, đúng không?"

Tôi đến gần anh ta, "Anh muốn làm gì?"

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt trong suốt, như một đứa bé, cười lên, "Giúp cậu, cũng là giúp tôi."

Nói xong, nhìn về giữa con đường.

Nhìn theo ánh mắt anh ta, tôi thấy cô ấy, đứng ngơ ngác giữa đường, đối diện là một chiếc xe có rèm che đang chạy nhanh đến.

Không hề nghĩ ngợi gì, tôi lao thẳng đến, "Tô Xán!!!!" Tay xuyên qua cơ thể anh ta, không hề có trở ngại gì kéo lại.

Một giây sau, cơ thể anh ta xuyên qua tôi, chạm vào cơ thể tôi, mang theo tôi, cùng ôm lấy cô ấy.

Trong lúc mơ hồ, vang vọng một giọng nói, "Ta cho cậu một thành phố, chỉ vì thành toàn cho một người. Nhưng mà, cậu phải nhớ đưa cô ấy trở về."

Chưa kịp hỏi điều gì, đột nhiên, rơi vào hôn mê.

Khi tỉnh lại, tôi thấy một luồng sáng lan vào, chiếu vào cơ thể tôi, bây giờ, trên thân thể đã loang lổ ánh sáng.

Tôi nở nụ cười. Trong lòng không hiểu sao rất vui sướng.

Mang cặp sách trên lưng, đi về phía con đường như trong trí nhớ, nghe thấy trong phòng học đã đọc tên mình. Chưa kịp vào, thì nghe thấy giọng nói, "Thầy ơi, chữ này đọc là Thuyết (Yue), từ sinh xa cách, cùng người thề nguyện*."

* Trích một câu thơ trong Kinh thi, ý là "Sống chết hay chia xa, cùng người thề nguyện. Năm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Tôi nhìn sang hướng kia, cô bất mãn chu môi, ánh mắt hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác.

Trong đầu, vang lên câu nói kia, "Cho cậu một thành phố, chỉ vì thành toàn cho một người."

Tôi cười lên, đáy lòng không tự giác đau đớn. Trong lòng lặp lại cái tên đã nhớ rõ từ lâu, Tô Xán, tôi đến rồi.

Bây giờ, từ sinh xa cách của tôi, chỉ vì cậu.

Bây giờ, tôi chỉ là Vương Thuyết của cậu.

Trừ điều này, cũng không còn gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ra Mắt Người Lớn (2)

Ta ngơ ngác nhìn bàn tay được nắm, đầu óc hỗn loạn, trong lúc này có phần không biết cảm giác thế nào. Trong lòng bàn tay bị nhéo nhẹ, ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn anh ta.

"Vợ ~ em cảm thấy, kỳ thật tôi cũng rất đáng yêu nên thấy thích tôi rồi đúng không?" Anh ta cười tí mắt nhìn tôi, vẻ mặt lấy lòng, lại vẫn cực kì dờ hoi nhưn lòng mảy. Ném qua một ánh mắt mỉa mai.

Ánh mắt này vừa liếc qua, tôi lập tức thức tỉnh. Khăn trương cổ gắng rút tay về. Làm sao cũng không rút ra được, bị anh ta nắm chặt khăn căng.

Anh ta nhún mày lại, "Đừng nháo. Người đó vẫn còn ở đây, em còn muốn gặp con quý kia nữa đúng không?" Giọng nói được hạ thấp chỉ có hai chúng tôi nghe được.

Nghe nói như thế, tôi an tĩnh lại, uể oải. Quăng cho anh ta một cái liếc mắt, "Nếu như để cho tôi phát hiện anh dám giả mạo giả quý gạt tôi, tôi sẽ cắt nơi đó của anh."

Anh ta cười lên, "Tôi nói này, thế nào mà em luôn đặc biệt hứng thú với tiểu đệ đệ của tôi vậy? Nói mấy câu không đụng chạm đến nó được không? Hôm nào, tìm một đêm gió lớn một ngày trời trong nắng ấm, cho hai người gặp một chút?" Nói xong, một hơi thở mờ ám ập tới qua tai tôi. Làm tôi run run.

Chỉ dám lớn lối ở địa bàn của mình. Tôi cũng cười lên, hai tay đặt lên eo anh ta, đổi thành một dáng vẻ tình thâm chân thành, dựa sát vào nhau. Tay lướt qua hông anh ta, dừng lại ở vị trí cúc hoa. Nhìn đến cả người anh cương cứng lại mà đắc ý, ngón tay khiêu khích để ở vị trí kia, đột nhiên hai ngón tay bóp nghiêng, hông xoay chuyển.

Anh ta la to ôm cổ tôi, "Em làm gì đó?"

Nét mặt tôi tươi cười như hoa, "Không phải muốn tôi và nó gặp nhau sao? Tôi chỉ chào hỏi cửa sau của nó trước thôi ~."

Quay mặt lại nhìn ông cụ, "Con không sao."

Cả người anh ta cương ở nơi đó, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn tôi.

Ông cụ cười cười, nói với bác Lâm, "Không sai rồi ~ con dâu này còn chưa có vào cửa, cảm tình đã tốt như vậy rồi. Tốt ~ tốt lắm."

Nếp nhăn trên mặt bác Lâm lập tức tràn ra, "Ông chủ, như vậy, phỏng chừng sang năm có thể có cậu chủ nhỏ rồi."

Lời này phỏng chừng nói trúng tâm khảm của ông cụ, gương mặt kia cười như hoa hướng dương nở, nếp nhăn kia như ánh mặt trời chói chang bắn ra bốn phía, đều tràn đầy trên mặt ông ấy rồi.

Ông gật gù đầu, "Cầm Niên ~ đứa nhỏ này ta thấy rất thích. Từ ngày lập tức đăng ký thôi."

"Cái gì?" Chúng tôi đồng thời phát ra một tiếng. Liếc nhìn nhau.

"Làm sao vậy? Cho các con kết hôn lại còn bất mãn? Hôm nay các con tới chỉ để ra mắt ta sao? Ta thấy rất tốt ~" Ông nhìn tôi, "Con còn có vấn đề gì."

Ta lắc đầu, "Éc... Con là muốn nói, mẹ con còn chưa có gặp bác."

Ông cười cười, "Mẹ con? Ta đã sớm gặp rồi, là lúc con nằm viện."

Tôi hết biết nói gì rồi. Thì ra lãnh đạo cấp cao đã sớm gặp nhau rồi, tôi chỉ là đi ngang qua sân khấu thôi.

"Về phần chọn ngày..." Ông trầm mặc một chút, "Con cảm thấy sao?" Nói xong nhìn về phía tôi, vô cùng hiền lành.

"Càng nhanh càng tốt ạ." Tôi theo bản năng nói ra.

Lời này vừa thốt ra xong, cả đại sảnh một mảnh yên tĩnh, theo đó là một trận tiếng cười.

Tô Cầm Niên nhìn qua, mang theo ý cười, "Vợ~ em muốn gả cho anh đến vậy sao?"

Mặt tôi đỏ lên, "Ngậm miệng, anh biết tôi muốn gì mà."

Tô Cầm Niên nhìn tôi, khoe miệng vẫn là mang theo nét cười nghịch ngợm, "Uy ~ Tô Xán, tốt xấu gì em cũng cho tôi chút mặt mũi chứ. Tôi hoạt bát đáng yêu như vậy người gặp người thích, em cũng nên giả vờ chút chứ. Mờ miệng ngậm miệng là đã kích tôi, tôi cũng sẽ đau lòng." Nói xong, lại vẫn cực kỳ phối hợp mà che ngực. Dáng vẻ mười phần vô lại.

Đối với loại đàn ông này, tôi có thể nói cái gì chứ? Tôi còn dám nói cái gì nữa?

Nhìn không được trọn trắng mắt, không nói gì hỏi trời cao, trời ơi ~ vì cái gì rõ ràng là cùng một dáng vẻ, như thế nào mà con người bên trong lại kém nhiều như vậy?

...

Vì thế, tôi và Tô Cầm Niên đã quyết định kết hôn như vậy.

Phòng cưới đã sớm chuẩn bị, sửa sang xong, mẹ tôi và ông cụ đã sớm chuẩn bị khi tôi còn đang hôn mê. Tôi nhìn không được tò mò hỏi bà: "Sao mẹ biết con sẽ tỉnh lại?"

Mẹ tôi đang ngồi ở trên ghế sofa, ăn dưa leo, khí thế như chị hai giang hồ, "Khi đó ông cụ nhà đó nói, sống thì lập tức kết hôn, nếu chết thì kết minh hôn. Dù sao là nhà bọn họ ra tiền ra sức, mẹ lại không thiệt thòi gì."

Tôi hết chỗ nói rồi, nhớ tới ngày đến ngôi nhà rừng rợn ấy, tưởng tượng thấy vẻ mặt ông sáng bóng ánh mắt chậm rãi nhìn tôi khi còn đang hôn mê, nhếch miệng cười, "Tô Xán, người sống là người Tô gia, chết là quý Tô gia." Nói xong, còn xoay xoay chiếc nhẫn lớn trên tay, phát ra tiếng cười ghê rợn.

Tôi sợ tới mức cả người run run...

Chương 35: Đêm tân hôn mê muội

Ta chưa từng nghĩ tới, thì ra kết hôn là như vậy.

Trên đầu tôi bây giờ chính là một cái gì đó giống như sừng dê, chất liệu: Bạc. Sừng dê đã đè ép đầy trên đầu tôi, đấu tranh thật lâu cũng không nâng nổi đầu lên. Cuối cùng buông tha. Mặc trên người chính là hi phục, chú ý dùng từ, đây là hi phục đồ au không phải áo cưới trắng tinh. Trên hi phục thêu cái gì tôi không thấy, chỉ biết là trên quần áo này treo rất nhiều rất nhiều vòng vàng luẩn quẩn, chuông bạc leng keng.

Cho nên hiện tại, tôi ngồi ngay chính giữa lễ đường, cúi thấp đầu, khom người, hai mắt nhìn sàn nhà bằng gỗ. Tôi thấy bây giờ nếu có thêm một hàng chữ phụ đề phía dưới thì nhất định là "Hãy ~ Ta là ma đây." Trạng thái bây giờ của tôi, chỉ có bốn chữ, sống không bằng chết. Đầu bị đè nặng, động không được, thở không nổi, tóm lại, trừ bỏ khó chịu chỉ là bức tức.

"Em ráng nhịn một chút, đây là yêu cầu của ba tôi. Chờ một lát thì sẽ tốt thôi." Sừng dê trên đầu bị nhắc lên trên, tất cả lập tức thoải mái hơn. Nhìn hướng lên trên vừa thấy, Tô Cẩm Niên đang tháo đồ trang sức trên đầu tôi, cười đến sáng lạn dị thường.

Chuyển ánh mắt, "Mấy thứ cổ quái của ba anh nhiều thật đó. Vậy mà anh cũng lớn lên được." Đúng rồi lúc này anh ta cũng mặc bộ áo cưới như trang phục của một dân tộc thiểu số nào đó, đáng vẻ này, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười. Bất quá, tốt xấu cũng cho tôi chút tâm lý cân bằng lại.

"Tôi nói... Đây là truyền thống nhà các anh sao?" Lời nói có chút khó khăn, tôi hít thở sâu, bình tĩnh lại. Chỉ chỉ ly nước trên bàn.

Anh ta vội vàng đặt đồ trang sức trong tay xuống, đi qua lấy ly nước. Vì thế, tôi cực kỳ thuận lợi lại bị sừng dê đè đầu xuống. Tiếp tục nhịn thở. Anh ta vội vàng đi tới, tiếp tục nâng đầu tôi, "Không phải, trước kia ông ấy thích một người phụ nữ kỳ quái. Người đó thích mặc đồ nhà Hán, đồ cổ trang, còn có trang sức dân tộc. Nghe nói trước kia người đó nói tâm nguyện lớn nhất của bà là có thể mặc trang phục này khi kết hôn. Ba tôi vẫn chưa làm được, cho nên hi vọng em bù lại một chút."

"Phốc..." Một ngụm nước trực tiếp phun ra, tung lên trên mặt của anh ta.

Tô Cẩm Niên ngây ngốc nhìn tôi, "Buổi sáng tôi rửa mặt rồi..." Biểu tình kia động tác kia, uất ức cực kỳ.

Tôi vội vàng đưa bàn tay tràn đầy vòng vàng luẩn quẩn chuông bạc leng keng lên giúp anh ta lau mặt, vừa lướt qua, mấy vòng kim loại đụng vào mặt anh ta, anh ta bị đau ánh mắt bắt đầu xuất hiện nước: "Tô Xán, em cố ý. Đau chết mất." Nói xong, tránh xa tôi

Tôi cười, "Ha ha ha ha ~ nhất thời không chú ý, không chú ý, ngại quá ~" le lưỡi, "Kỳ thật anh có thể tránh được, nước thì không thể tránh nhưng mấy ám khí này cũng có thể tránh được." Nói xong, lắc lắc vòng vàng luẩn quẩn trên tay.

Về mặt anh ta bắt đắc dĩ, "Tôi đi rồi, người nào giúp em tháo mấy cái sừng dê này."

Tôi xoay cổ một chút, có phần xấu hổ, đứng nha ~ hiện tại thoải mái hơn rồi. Nhưng mà, vừa rồi hẳn nói người kia, sao mà nghe quen thuộc vậy? Có vẻ như... Trong trí nhớ, thích mặc đồ Hán, cũng chỉ có mẹ Vương Thuyết thôi. Nhưng có vẻ tuổi tác không giống, tôi thấy ba Tô Cẩm Niên ông cụ này, nhìn... Già quá rồi.

Đụng đụng anh ta, "Nè ~ anh nói người phụ nữ kia, là mẹ anh?"

Anh ta cười cười, "Có thể xem là vậy." Đứa nhỏ này thực có thể nói, phải thì phải, không phải thì không phải, vì sao nói xem là như vậy?

Anh ta cúi người, nhìn tôi, "Bà ấy là mẹ Vương Thuyết, không phải mẹ tôi. Nhưng mà, có lẽ sau này sẽ là vậy." Nói xong, trong ánh mắt lóe ra một thứ ánh sáng mà tôi không hiểu được, tình tế, yếu kém, giống như là một loại bi thương nào đó.

Tôi cười, "Anh nói gì thế? Thần kinh à, nếu là mẹ Vương Thuyết có thể lén phụng với ba anh sao? Đáng vẻ ba anh... Khụ khụ ~ đã già rồi."

Hắn chớp chớp ánh mắt, vẻ mặt nghịch ngợm, "Vợ ~ người đó đúng là ba chồng em, sao em có thể nói như vậy? Huống chi, ở quê tôi ông ấy không già, chỉ vì gặp khó khăn nên trong một đêm đầu bị bạc." Tôi buồn bực, thì ra ba anh là Bạch Phát Ma Nữ Ngọc La Sát, Vương Thuyết nói mẹ cậu ấy là Trác Nhất Hàng. Ông chú xinh đẹp tên gì nhỉ?

"Vợ, đến khuya, tôi mang em đến một chỗ, được không?" Anh ta cực kì chờ mong nhìn tôi.

"Không đi." Đầu đã mệt chết, buổi tối tôi chỉ muốn ngủ.

"Đi đi đi ~ đi, tôi mang em đi tìm Vương Thuyết có chịu không?" Anh ta mở to đôi mắt đào hoa, chớp chớp phóng điện.

Nghe thấy Vương Thuyết, tôi lấy lại tinh thần, "Được, lập tức đi thôi." Nói xong muốn đứng lên.

Anh ta ấn bả vai tôi lại, "Đợi một chút, chờ người đến đủ, chúng ta vẫn còn bái đường. Bái đường xong mới có thể đi."

... Bái đường... Còn có bái đường, ông cụ độc ác, tục lễ độc ác, tôi hận mấy người.

Rất không dễ dàng mà bái đường xong, tại dòng người vây quanh tôi cố gắng bước đi như một cương thi bị mọi người đưa vào động phòng. Tôi nằm ở trên giường, nhìn Tô Cẩm Niên, "Uy ~ anh muốn giúp tôi tháo những thứ đồ trang sức này xuống không?"

Anh ta ngồi chồm hóm ở bên giường, nâng má nhìn tôi, cả khuôn mặt bởi vì uống rượu mà đỏ bừng, "Xán Xán, em nói, em làm cô dâu thực sự của tôi có

được không?" Nói xong, ngón tay lướt qua gương mặt tôi.

Tôi rút vào bên trong. "Anh uống rượu sao? Nói mê sảng gì vậy? Mau giúp tôi tháo cái đồng sừng dê này xuống, tôi cử động không được rồi."

Anh ta cười tí mắt nhìn tôi, "Tôi không nói mê sảng, tôi nói cho em..., kỳ thật cậu ta ở ngay trong thân thể tôi.... Chỉ là cậu ta bây giờ còn chưa có tỉnh. Chờ tôi đi rồi, cậu ta sẽ thức dậy." Nói xong, lại vẫn là dáng vẻ thờ ngây chân thành nhấc quần áo của anh ta lên, vỗ vỗ của ngực.

Tôi ngây ngẩn cả người, anh ta nói cái gì...? Vương Thuyết ở ngay trong thân thể anh ta...?

Anh ta chậm rãi kéo tay của tôi qua, đặt ở □ trong ngực anh ta, "Xán Xán, em cảm thấy được không? Chính là trái tim tôi, là Tô Cẩm Niên tôi. Tô Cẩm Niên cũng thích Tô Xán, nơi này cũng có một người, tên cô ấy là Xán Xán."

Đầu tôi có phần hỗn loạn, "Tô Cẩm Niên, anh có muốn đi tắm một chút không?"

Anh ta cười ngây ngô, "Em không tin sao? Đương nhiên rồi... Khi đó, ở trong mộng, em vẫn cho là... Là Vương Thuyết yêu đương... với em, là Vương Thuyết hôn... Em... Em. Nhưng mà, em không biết... người dùng thân thể Vương Thuyết là tôi... Là tôi... Tô Cẩm Niên..." Nói xong, hôn lên môi tôi, từ cạn vào sâu. Đó là một cỗ nhiệt độ quen thuộc, hương vị quen thuộc, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt, là hương vị của Vương Thuyết.

Tôi chấn kinh rồi. Trong lúc này, không biết nên phản ứng gì.

Một giọt chất lỏng ấm áp lướt qua mặt tôi, "Tôi là Tô Cẩm Niên, Xán Xán, nhớ rõ, tôi là Tô Cẩm Niên." Anh ta nghẹn ngào, tay chậm rãi nâng đầu tôi. "Về sau, tôi sẽ trả em lại cho cậu ta. Cả thân thể này, tôi cũng có thể cho cậu ta. Chỉ là, em phải nhớ kỹ, lúc này đây là tôi, tôi là Cẩm Niên..." Nói xong, giọng nói lại có chút lảm nhảm giống như một đứa trẻ.

Não bộ bắt đầu có phần rối loạn, "Tô Cẩm Niên, tới cùng là anh có ý gì? Cái gì mà thân thể cho cậu ấy? Tôi nghe không hiểu, anh nói rõ ràng đã chứ." Ta quơ quơ thân thể.

Anh ta nhìn tôi, cười lên, ngón tay đặt trên môi làm ra một cái động tác "Xuyt", "Không vội không vội, tôi dẫn em đi xem, tôi dẫn em đi xem." Nói xong, bàn tay chạm vào ánh mắt tôi.

Tôi chìm vào một giấc ngủ say...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Hồi ức của Tô Cẩm Niên (1)

Trong không gian mờ ảo, tôi thấy một bàn, chính xác mà nói, là một bàn lớn. Trên bàn có một thìa, còn có một đĩa. Nhìn đi nhìn lại, vẫn là cái thìa và cái đĩa đó, không có gì đặc biệt.

Tôi buồn bực, "Anh dẫn tôi đến chỉ để xem cái thìa và cái đĩa này thôi hả? Anh đừng nói với tôi là Vương Thuyết bây giờ biến thành một khay đó."

Trong lòng bàn tay đột nhiên bị một bàn tay ấm áp nắm lấy. "Đây là chuyện lúc ban đầu." Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, Tô Cẩm Niên cười như đứa bé, "Thật lâu thật lâu trước kia, kỳ thật em và Vương Thuyết cũng chỉ là những sinh vật trên trái đất, em tin không?" Ánh mắt kia, rất trong suốt.

Lời nói huyền ảo này, "Ý của anh là tôi là cái thìa cái đĩa? Vậy còn anh? anh là yêu quái? Anh có cấp bậc cao hơn tôi thật đấy." Tôi nhìn anh ta, Tô Cẩm Niên anh có bao nhiêu điều mà tôi không biết.

Anh ta gật gù đầu, "Cũng có thể nói như vậy. Khi đó quả thật tôi cao hơn hai người một chút..." Nói xong nhìn về một nơi xa.

Theo ánh mắt anh ta nhìn qua, vì thế tôi thấy phía xa có một ổ mèo. Tôi cười rộ lên, "Anh là mèo? Chúng tôi là thìa là đĩa? Anh đừng đùa nữa."

"Vạn vật trên đời, luôn tương khắc, nhân quả luân hồi. Những thứ này đều là quy luật tự nhiên. Em không tin?" Anh ta tròn to mắt nhìn tôi, "Tôi nghĩ anh trải qua nhiều niên đại như vậy năng lực sức mạnh gì đó so với năng lực khác sẽ mạnh hơn một chút nhì."

"Tôi..." Trong lúc này thật đúng anh ta lại không nói lại được gì, "Vậy bây giờ sao đây? Ai là Vương Thuyết ai là tôi?" Tôi nhìn chằm chằm hai thứ trên bàn... Hừm~ đồ vật này, không thấy cảm giác gì hết.

Anh ta cười một, đưa tay bắt lấy tay của tôi, nhẹ nhàng đặt lên cái thìa. "Cảm giác được gì không?"

Lạnh lẽo, có gợn sóng lơ mơ. Trong nháy mắt, tôi giống như có thể cảm giác được cái thìa này có một... Tình cảm gì đó, mà tình cảm này lại là với cái đĩa kia.

...

Tôi có thể hiểu được vì sao Vương Thuyết luôn luôn nghiêm mặt, kiếp trước là một đĩa thì có thể nhiệt tình được bao nhiêu chứ?

Con mèo trong góc thức dậy, duỗi thắt lưng, nhìn sang xung quanh. Phần phật một nhảy lên trên bàn. Ta sợ tới mức nhảy qua một bên, "Tô Cẩm Niên, nó có thể nhìn thấy tôi không?" Nói xong, quơ quơ tay trước mặt nó. Tiểu miêu mở to hai mắt nhìn qua bên này, đầu vừa lệch mắt nhú lại, ngồi xuống chậm rãi liếm móng vuốt.

Thờ nhẹ một hơi, "Đây là đâu?"

Anh ta nhìn tôi, "Nơi này là ký ức lúc trước. Ký ức của tôi." Nói xong, ánh mắt thoáng qua một tia ưu thương "Trí nhớ nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có tôi nhớ rõ. Cũng chỉ có tôi còn nhớ."

"Vì sao anh có thể nhớ rõ được? Anh không uống canh Mạnh Bà sao? Nói, canh Mạnh Bà uống ngon không?"

...

Nói xong, tôi rồi rồi. Canh Mạnh Bà uống ngon hay không thì liên quan gì đến tôi? Lúc này đầu óc tôi có phần rối loạn, theo bản năng muốn nói sang chuyện khác.

Anh ta cười cười, "Chưa uống. Không uống là vì tôi muốn chuộc tội. Mỗi một kiếp, đều phải chuộc tội."

Vừa dứt lời, một tiếng thanh thủy vang lên bên tai. Theo thanh âm nhìn lại, cái đĩa đã bị vỡ nát trên mặt đất, trên mấy mảnh nhỏ còn có một thìa còn nguyên vẹn. Cái thìa an tĩnh nằm ở đó, tôi ngồi xổm xuống, vuốt ve nó, dần dần có thể nghe được tiếng khóc tuyệt vọng.

"Đáng tiếc. Thiếu chút nữa, cái đĩa này muốn chuyển hóa thành hình rồi. Làm vậy thật mà." Một giọng nói già nua vang lên bên tai, tôi nhìn qua. Một lão nhân nhìn những mảnh nhỏ trên đất, lắc đầu nhặt cái thìa lên, "Này vốn là một đôi trên bàn. Haiz ~" Nói xong, nhìn về phía con mèo đang trừng to mắt vô tội đang thất thần ở trên bàn, "Ngươi hôm nay gây ra đại họa rồi." Thờ dài cầm thìa đi ra ngoài.

Tôi sững sờ nhìn Tô Cẩm Niên, "Đây là nói anh có... Tội?" Không phải là một mèo đựng một chén đĩa thôi sao? Này cũng là tội, không phải mỗi người đều có tội rồi.

Anh ta nhìn qua, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên, "Ban đầu là như vậy. Em và cậu ta vốn là phải là một đôi, là thìa và đĩa trên trời, Hai người tồn tại mấy mươi vạn năm, ngày ngày tương hồ lẫn nhau, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, đặc biệt hai người đều có linh khí. Nếu không vì như vậy, hai người đã cùng tu luyện thành hình rồi." Nói xong, nhẹ nhàng mon tron gương mặt tôi, "Có lúc ban đầu, mới có hiện tại như bây giờ. Những thứ này, đều là tội tôi gây ra."

...

Anh muốn tôi nói gì đây? Lúc này nước mắt rơi đầy mặt, sau đó gục vào trong lòng anh ta, sau đó khóc, "Tô Cẩm Niên anh là người xấu, trả đĩa lại cho tôi, trả đĩa lại cho tôi." Sau đó về sau, cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt sao?

Tôi thờ dài, sờ sờ đầu anh ta, giống như sờ chú mèo nhỏ, "Mimi ngoan ~ chỉ là làm bể cái đĩa thôi. Chị không trách em."

Anh ta vẫy vẫy đầu, mắt hướng nhìn về nơi khác, "Tôi hiện tại đã sớm không phải mèo nhỏ rồi. Đừng sờ đầu tôi như vậy." Nói xong, quay mặt đi, "Em nhìn em kia." Trên mặt là một nét đỏ ửng đáng nghi.

Được rồi, tôi tiếp tục xem diễn trò.

Dần dần, mây mù biến ảo, cái thìa kia từ từ chuyển hóa thành hình người, mặt mày đậm nhạt, mang theo một tia bi thương. Phía sau luôn luôn đi theo một đứa con nít, "Ngọc hàm tỷ. Tỷ đợi ta với." Đứa nhỏ kia môi hồng răng trắng đáng yêu cực kì óng ánh trong suốt rất đáng yêu, lại cứ bày ra vẻ nghịch ngợm như Tiểu Ma Vương, quần lấy cánh tay cô gái kia không chịu thả. Trên đầu là một đôi tai mèo nhỏ.

Nữ tử lạnh lùng nhìn thiếu niên, "Cẩm Niên, buông tay ra. Còn nữa, biến trở về dáng vẻ ban đầu đi."

Thiếu niên chu chu môi, làm nũng, "Ngọc hàm, ta chỉ là muốn người vui vẻ thôi." Nói xong, đột nhiên lớn lên, huyễn hóa thành một dáng vẻ một nam nhân cao lớn, gương mặt kia nghiêm nhiên là Vương Thuyết... Không, chính xác mà nói là Tô Cẩm Niên. Mắt đào hoa tràn đầy ý cười. Ánh mắt trong suốt giống một đứa bé.

Nữ tử nhìn về phương xa, "Ta nhìn thấy người sẽ cảm thấy không vui. Nếu không phải người, hẳn cũng có nguyên hình của mình."

Ánh mắt nam tử âm u, "Lâu như vậy, người vẫn quên không được sao?" Nói xong, có chút cấp bách bước đến trước mặt cô gái, giữ chặt tay cô gái, "Lúc trời đất hình thành, ta cùng người tu luyện, từ linh thể đến thành hình, chúng ta ở chung lâu như vậy. Người lại vẫn quên không được hẳn?"

Nữ tử nước mắt ràn rụa, "Cho tới bây giờ không phải là người cùng với ta. Là người cùng hai chúng ta. Chúng ta vốn là một đôi, là người làm cho hẳn không thể thành hình, là người để cho hẳn đến cơ hội luân hồi cũng không có!"

Nam tử tức giận la to, "Ta đã ở cố gắng cứu hẳn rồi! Ta lấy luân hồi của mình đều bỏ đi, toàn bộ đưa cho hẳn. hiện tại hẳn ta ở nhân gian ngày ngày

dùng thân thể của ta, luân hồi chuyển thế. Còn chưa đủ sao?" Nói xong ôm lấy nữ tử trước mắt, nghẹn ngào, "Ngọc Hàm, ta chỉ còn lại có khối yêu thể này thôi. Ngươi ở lại bên cạnh ta có được không, chờ linh thể hần ở nhân gian tu luyện thành công, chúng ta sẽ lại thấy hần, ta nhận lỗi với hần, được không?" Thanh âm lại có điểm lăm lăm.

Nữ tử ngần ngừ cả người, thì thào, "Ngươi nói... Ngươi nói hần ở nhân gian, phải không? Ngươi nói, hần còn sống, phải hay không? Ta muốn đi tìm hần, ta muốn đi với hần." Nói xong, tránh ra khỏi cái ôm của nam tử. Chạy về phía trước.

Nam tử ngần ngừ nhìn trong lòng bàn tay, mỉm cười, khoe miệng là một tia chua xót. "Ngọc hàm, ta làm nhiều như vậy. Ngươi vẫn là không cần ta sao?" Nói xong, trên mặt dần dần nổi lên một đoàn hắc khí, từ từ nam tử huyền hóa thành dáng vẻ thiếu niên, mang theo âm thanh non nớt cười rộ lên, "Ngọc hàm tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu, ta cũng đi nơi đó. Ngươi không cần ta, ta còn muốn ở cùng với ngươi." Ngẩng đầu lên, liếc nhìn tôi một, mắt đào hoa, thực ra là một màu đen mông lung, đồng tử chiếm hết toàn bộ.

Sợ tới mức tôi lui về sau, nhảy vào một lồng ngực ấm áp. Một bàn tay ấm áp từ từ vỗ sau lưng ta, "Khi đó, bởi vì tôi là yêu thể, nhất niệm tham dục, tự thành ma rồi." Tôi nhìn anh ta, anh ta cau mày, trong ánh mắt là loại xoắn xýt đau khổ.

Trong nháy mắt, trong lòng cũng theo đó mà run lên. Tôi nhẹ nhàng phủ trên mắt của anh ta, "Không đau không đau, đều đã qua rồi."

Anh ta nhìn tôi, cười rộ lên. "Cô vợ nhỏ, Em còn chưa nhìn xuống. Không phải cảm thông cho sự thương cảm của tôi, cho nên yêu tôi rồi hả? Không cần Vương Thuyết nữa?" Ánh mắt hần tinh quái, mang theo chút ý cười.

Cắt ~ "Chẳng qua là thiên tính của người mẹ nổi lên thôi. Anh suy nghĩ nhiều quá rồi. Anh không có nghe thấy sao? Ta và Vương Thuyết là trời sinh một đôi, là điều đã định từ trước rồi. Anh là một con miêu tinh muốn quyến rũ tôi." Nói xong, ưỡn ngực nhỏ của mình lên, "Nhìn thấy không? Tim của chị rất kiên định, nhất là với Tô Cẩm Niên anh thì không được."

Tô Cẩm Niên vẻ mặt thương cảm tương nhìn tôi, chớp chớp ánh mắt, một bộ muốn khóc, "Cô vợ nhỏ, ức hiếp người." Hàng mi thật dài, ánh mắt sáng long lanh. Khoe miệng vẫn cứ nhếch lên, đáng yêu cực kỳ.

Tôi cười cười, đưa tay vỗ mặt anh ta, "Cậu nhóc. Ức hiếp người khác là nhóc đó."

Anh ta quay mặt đi, "Hừ ~ em tự nhìn mình đi." Quay lưng đi, nói cái gì cũng không chịu xoay người lại nữa.

...

Tôi nhìn bóng lưng anh ta, quật cường mang theo chút trẻ con. Giống như có một loại ưu thương khó hiểu bao phủ trong thân thể của anh ta.

Quay sang, tiếp tục nhìn cảnh tượng trước mắt. Trong lòng yên lặng nhớ kỹ: Tô Cẩm Niên, thực xin lỗi. Trái tim của tôi không đủ lớn, ngoài cậu ấy ra chưa không nói người nào nữa.

Tô Cẩm Niên. Hồi ức này chỉ có tôi và Vương Thuyết. Trong ký ức của tôi, không thể có anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Dậy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ký Ưc Của Tô Cẩm Niên (2)

"Nè... Tiểu tử kia, nghe ta nói gì không!" Một tiểu cô nương chải kiểu tóc song kê chỉ vào tiểu nam hài ngồi ở dưới, "Ta là Lý Kiều! Từ hôm nay trở đi, ngươi phải chú ý đến ta. Trưởng thành, phải cưới ta về làm thê, biết không?" Tiểu nữ hài ngồi trên đại thụ, mặt đỏ lên, giọng nói run nhè nhẹ.

Nam hài ngẩng đầu, "A Kiều tiểu thư, nếu không đi xuống một hồi bị ngã. Phu nhân sẽ trách tội ta."

Nữ hài gấp đến độ dậm chân, "Ngươi là cái đồ cọc gỗ, ngươi không cần lo nương ta. Ta muốn ngươi thê, đời này kiếp này chỉ thích một mình ta, chỉ cho phép đối tốt với ta, chỉ cho phép thân cận với ta. Nếu không... Ta sẽ không để ý đến ngươi." Nói xong chu môi.

Nam hài thờ dãi, "Ngươi là tiểu thư, ta là nhi tử của kẻ hầu. Ta... Như vậy được không? Sau này ta khảo Trạng Nguyên sẽ về cưới ngươi." Nói xong, vươn tay ra, "Xuống đây đi."

Nữ hài cười ngọt ngào, "Cọc gỗ! Đỡ ta." Nói xong, bước ra một bước, thân thể thẳng tắp rơi xuống.

Nam hài cười, vươn hai tay muốn đón nữ hài.

Đột nhiên, một con mèo đen lập tức nhảy lên, "Oa um" một tiếng. Nam hài và nữ hài đồng thời té trên mặt đất, nữ hài ngã ngồi trên cánh tay nam hài.

"Cọc gỗ ~ cọc gỗ, ngươi sao rồi?" Nữ hài khóc lay lay cánh tay nam hài. Nước mắt giống một vòi nước đang mở, chảy thẳng xuống.

"Tiểu thư. Ta không sao." Nói xong, nam hài đầu đón ngất đi.

Hình ảnh chuyển đổi, qua một lão đầu có một chòm râu, "Cánh tay của tiểu tử này bị thương nặng, xem ra, về sau sẽ cầm bút không được rồi."

Tiểu cô nương vừa nghe được tin này, gào khóc, "Không được~ cốc gỗ vừa nói, hần nói sau này hần muốn khảo Trạng Nguyên cưới ta về nhà. Hần nói muốn khảo Trạng Nguyên."

Tôi quay đầu nhìn hần, "Con mèo đen kia, là anh?"

Hần cười cười, mang theo chút bất đắc dĩ, "Quả thật là tôi. Khi đó tôi chỉ là không muốn hần cưới em. Không nghĩ tới chuyện sau này."

Chuyện sau này là cái gì?

Hình ảnh chuyển đổi, nữ hài trưởng thành. Nàng kéo tay hần, "Cốc gỗ ca ca, mẹ ta muốn gả ta đi, người dẫn ta đi có được không, ta không muốn gả cho người khác." Nói xong, nước mắt âm ướt nơi hốc mắt.

Hần ngừng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt là vùng vẫy, cúi đầu, "Tiểu thư, điều người muốn. Ta cho không nổi." Nói xong, nhìn cánh tay mình đang buông xuống.

Nàng khóc lợi hại hơn, "Người dẫn ta đi, ta chỉ muốn người. Cái khác, ta cái gì đều không muốn nữa." Nói xong dường như đã hạ quyết tâm, "Nếu người không dẫn ta đi, t chết cho người xem." Nói xong thì muốn chạy ra ngoài.

Hần che ở trước mặt nàng, cúi đầu, "A Kiều. Ta mang người đi." Nói xong, mặt đỏ lên. Nàng nín khóc mỉm cười.

Chỉ là, cuộc sống sau này, không có người nào có thể nói trước được.

Vừa mới bắt đầu, dựa vào số ngân lượng bọn họ mang theo cuộc sống xem như hạnh phúc. Chỉ là về sau, ngân lượng dùng hết, tay hần không thể mang đồ nặng, không người nào nguyện ý thuê hần làm việc. Không có công việc, thì không có ngân lượng, hần nhìn thân thể nàng từ từ gầy yếu dần, ngoan độc nhấn tâm đi ra cửa. Kể từ ngày đó, mỗi ngày hần trở về cực kỳ trễ, cũng thường mang một số món ăn ngon, chỉ là cũng không nguyện ý chạm vào nàng.

Nàng ôm tiểu hắc miêu, chu môi, "Người nói, chàng mỗi ngày đi làm cái gì? Như thế nào mỗi trời tối như vậy mới trở về." Hắc miêu đột nhiên, chạy ra cửa.

Nàng vội vàng đuổi theo, đuổi tới một chỗ trước cửa. Hắc miêu ngồi xổm xuống, liếm móng vuốt của mình. "Tiểu Đào Khí, người như thế nào đến chỗ này rồi hả?" Nàng nhẹ nhàng nói xong, cũng đi tới.

Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ trầm thấp, là âm thanh mỗi lần hoạt động mới có. Nàng lập tức xấu hổ đỏ mặt, oán trách nhìn tiểu miêu, "Đều tại người, mang ta tới nơi này." Thân thể tiểu miêu cong lên, lập tức mở cửa ra.

Vì thế, cảnh tượng sau cánh cửa hiện ra trước mặt. Tôi liếc mắt nhìn lại, nháy mắt, đầu đón lập tức bao phủ toàn thân, cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông. Thân thể không tự chủ được run rẩy lên. Cũng như trước mắt nàng ấy.

Bên trong cánh cửa, là hai nam tử quấn lấy nhau. Hần nằm ở dưới thân một người nam nhân, cau mày, khăn căng từ từ nhắm hai mắt. Trên da hần, tất cả vết roi và dấu vết bầm tím còn lưu lại. Nghe thấy động tĩnh, hần mở mắt ra nhìn về phía bên này, chỉ liếc mắt một cái, trong mắt vốn đang là vẻ kiên trì đã tan vỡ, tuyệt vọng nhìn nàng khóc chạy đi.

"Đó là nữ nhân của người? Cũng được thôi." Nam nhân trên người hần thở phò rồi khỏi thân thể hần, cười nói.

Hần quay mặt đi, "Cảnh cáo người, đừng đánh chủ ý lên người nàng." Về mặt lạnh lùng.

"Hừ ~ người là đồ tàn phế, người có thể làm cái gì? Nếu không nhờ ta nuôi người, người có tiền đường nàng ta sao? Thật đúng là coi mình cao lắm." Nam nhân căm giận rồi đi.

Hần không lên tiếng, thu thập xong y phục trên người. Đứng lên lập tức đi về nhà, ánh mắt thất thần, giống như mất hồn.

Mở cửa, căn nhà cũ nát, khó có được mấy món đồ tất cả đều bị bể vỡ. Trên bàn tất cả đồ đạc đều bị đập bể. Đi vào gian phòng, trong nháy mắt, hần triệt để ngây ngẩn cả người.

Nàng ngã xuống giường, trên cổ tay là một vết cắt sâu, máu chảy ra như hoa nở rộ, làm cho tim gan người nhìn run sợ.

Hần tiến lên, lấy cánh tay đã tàn phế đánh vào trên thân thể nàng, "A Kiều, a Kiều, nàng tỉnh tỉnh." Gọi như vậy, nước mắt từng giọt rơi trên mặt nàng.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, giọng nói mỏng manh, "Cốc gỗ ca, chàng thi được Trạng Nguyên, tới cưới ta về nhà sao? Đúng rồi, ta buồn ngủ quá. Ta ngủ một chút, tỉnh ngủ chúng ta sẽ thành thân... Có được không?"

Hần cúi đầu xuống khóc, tựa vào gần mặt nàng, "A Kiều, nàng đừng ngủ. Chúng ta vẫn còn thành thân. Nàng đừng ngủ, nàng ngủ, ta làm sao bây giờ?"

Nàng miễn cưỡng cười lên, trong ánh mắt chảy qua một hàng lệ: "Cọc gỗ ca ca, ta ngủ. Chẳng có thể về nhà rồi. Chờ ta ngủ, chẳng không cần vì ta đi làm những chuyện đó. Cọc gỗ ca ca... Ta đau quá, mệt mỏi quá." Nói xong, ánh mắt lại một lần nữa đóng lại.

Một đôi tay nhẹ nhàng phủ trên mắt tôi, "Đừng nhìn nữa." Giọng của hắn run rẩy.

Tôi nhẹ nhàng hỏi, "Đó là Vương Thuyết sao?" Hắn lau khô nước mắt tôi, gật gật đầu.

Tìm lại đau đớn. Trong lúc này, không biết nên nói cái gì, chỉ biết là trong lòng đầy rẫy đau thương.

Hắn cúi đầu, giống một đứa bé làm sai, "Thực xin lỗi, những thứ này, đều là tôi làm sai." Nói xong, từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất, rồi biến mất không thấy. "Tôi không biết, mọi chuyện sẽ như vậy. Khi đó tôi, chỉ nghĩ muốn được ở cùng với em."

Tôi giờ tay lên, sờ sờ đầu của hắn, tìm không thấy từ ngữ để an ủi. "Thôi, những cái này, đều đã qua rồi."

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, cười lên, trong ánh mắt là tinh tinh lượng lượng nước mắt, "Xán Xán, cho nên khi đó, tôi quyết định rồi. Cho em hạnh phúc. Cho em và Vương Thuyết được hạnh phúc." Nói xong, nước mắt chợt xẹt qua đôi má, hắn vẫn cười như cũ, ánh mắt mang theo vẻ tuyệt vọng vun vù.

"Tôi đã mang theo thân thể này xuống đây, tôi biết, không có tôi làm chân thân. Vương Thuyết sẽ sống không được lâu đâu. Cho nên lần này, tôi mang theo chân thân của mình xuống, sinh ra ở nơi hoang vắng, được ông lão ấy nuôi dưỡng, rồi lớn lên." Hắn kéo tay tôi qua, đặt trong ngực hắn, nước mắt rơi xuống cười nói với tôi, "Tô Xán, em biết không? Tôi chờ, chờ có một ngày, hắn có thể ở lại trong chân thân của tôi, dùng cơ thể của tôi, yêu thương em. Cho em hạnh phúc." Nói xong, lại là một giọt nước mắt rơi trên đầu ngón tay tôi, "Hắn bây giờ còn trong cơ thể của tôi, hắn cần nghỉ ngơi, chờ hắn thức dậy, là tôi có thể đi rồi."

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt đầm lệ mông lung, nhin không được hỏi: "Đi? Anh đi đâu?"

Hắn cười lên, ngón tay chạm vào mắt tôi, "Xán Xán, đừng khóc. Hai người bắt đầu lại, tôi sẽ không còn nợ hai người nữa." Mang theo chút ý cười, "Ở giữa trời đất, luôn luôn có hồn phách của tôi ở đó."

Trong phút giây này, rốt cuộc tôi nhìn không được, lập tức ôm lấy hắn, "Tô Cẩm Niên, anh đừng đi. Anh đã sớm không còn nợ chúng tôi nữa rồi." Tô Cẩm Niên, tôi làm sao có thể để anh đi, nếu như là vì tác thành cho tôi và Vương Thuyết, tôi làm sao có thể an tâm được?

Người hắn cứng lại, chậm rãi ôm lại tôi, "Xán Xán, Xán Xán, Xán Xán." Tên của tôi, hắn gọi một tiếng lại một tiếng, giọng nói hết sức hiền hòa, để tôi biết, người đàn ông này, cũng yêu tôi như vậy, dùng một tình yêu hồn nhiên và ngây thơ như một đứa trẻ mà yêu thương tôi. Loại yêu này, mang theo vương mặc đời đời kiếp kiếp, đời đời kiếp kiếp thâm trầm, cuối cùng cũng chỉ là chờ đợi không có kết quả.

Tô Cẩm Niên, thực xin lỗi. Người nên nói xin lỗi, kỳ thật phải là tôi.

Tôi rơi nước mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thức Tỉnh

Trong một mảnh tối đen, cảm giác như có ai sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy tôi, sau đó là một tiếng thở dài nhẹ nhàng. Vừa quay đầu lại, lại là ánh mặt trời chói mắt.

Thì ra, vẫn đang nằm trên giường mình. Chính xác mà nói là trên giường cưới của tôi và Tô Cẩm Niên. Nhìn vị trí bên cạnh, đã trống không rồi. Trong nháy mắt, trong lòng bị néo mạnh một cái, cảm thấy khó chịu như có thứ gì đó theo sinh mệnh mất đi.

Vội vàng ném mấy thứ lộn xộn trên đầu xuống, tóc tai bù xù lao ra ngoài. Trên sofa, hắn nằm ở đó, hai mắt bình tĩnh nhìn đầu ngón chân của mình.

Thở ra nhẹ nhõm một hơi, đi đến cạnh hắn, ngồi xổm xuống trước mặt hắn, "Nhóc con, mới sáng sớm. Nằm đây làm gì?"

Hắn nhìn tôi, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, là ý cười ảm áp. Làm tôi quen thuộc lại sợ hãi, ánh mắt hắn mang theo sự lưu luyến dịu dàng. "Xán Xán. Tôi đã về rồi. Muốn tôi sao?" Nói xong, nhẹ nhàng lấy tay vuốt tóc tôi, hơi hơi vờ rối loạn. Ánh mắt bình tĩnh khóa chặt tôi, "Xán Xán. Tôi trở về rồi." Nói như thế, vậy mà lại mang theo một vẻ khó tin.

Tôi ngây ngốc nhìn hắn, hai tay sờ qua, "Cậu... Cậu là Vương Thuyết?" Nói là thế, giọng nói không tự chủ được mà run lên. Cục giấy nhỏ mà tôi mong nhớ ngày đêm, cậu ấy đã trở lại rồi sao?

Hắn gật gật đầu, ôm cổ tôi, "Phải. Đã về rồi. Chúng ta ra ngoài hẹn hò được không?" Nói xong câu đó, ánh mắt lại nhảy nhót và chờ mong.

Tôi tát cho một cái, "Thằng nhóc này, không có việc gì thì anh đừng học cậu ấy, hành động thối nát như vậy rất dễ bị nhìn thấu."

Hắn ngậy ngậy cả người. Sau một lúc lâu bấu môi, "Tôi luyện tập lâu như vậy, thế nào vẫn bị em phát hiện rồi?" Biểu tình ảo não như bị chọc thủng.

Tôi cười lên, nhất thời trong lòng cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Hai tay nhéo gương mặt hắn, "Tình cảm của tôi và Vương Thuyết, đó là một. Với hơi thờ nhẹ của cậu ấy trời sinh tôi đã có thể cảm nhận được rồi."

Hắn nháy nháy mắt nhìn tôi, "Hơi thờ gì?"

Muốn tôi nói thế nào đây? Đại khái là vì kiếp trước Vương Thuyết là một cái khay, cho nên mỗi lần kích động trong đôi mắt kia đều là một loại lạnh lẽo đến tận xương sống nước chẳng xao động, khí chất phúc hắc lạnh nhạt âm lãnh. Tô Cẩm Niên mỗi lần lại giống như con mèo nhỏ, lúc đến gần đều làm cho người ta cảm thấy như có một con vật nuôi bên cạnh hơn?

Nhưng mà nói thật. Vương Thuyết, tôi còn chưa muốn cậu ấy trở về nhanh như vậy. Nếu nói bây giờ cậu ấy tỉnh lại mà Tô Cẩm Niên phải rời đi, nói gì tôi đều có chút không đành lòng.

"Haiz ~ tôi nói này, chúng ta ra ngoài hẹn hò được không?" Hắn chậm rãi dựa qua đây, giọng điệu đáng thương tội nghiệp, mang theo chút cầu xin, ánh mắt nháy nháy, đáng yêu nói không nên lời.

Tôi cười, gãi gãi cằm hắn, đáng vẻ như một nữ lưu manh, "Phải sửa cách nói của anh cho đúng, tôi với anh ra ngoài không thể gọi là hẹn hò."

Hắn nhìn tôi, liếm liếm môi, môi càng thêm hồng nhuận lại, "Vậy gọi là gì?"

Thuận tay lấy một sợi dây thừng vòng qua cổ hắn, "Gọi là dắt chó đi dạo. Không, là dắt mèo." Đáng tiếc, không có một cái chuông nhỏ, không thì càng đáng yêu hơn.

Hắn vô cùng uất ức nhìn tôi, "Xán Xán, sao em lại lão như vậy..."

"Tôi thế nào?" Tôi nhường nhường mày, vò loạn tóc hắn, tiến hành đùa giỡn thú cưng. "Tôi đây, kêu một tiếng meo cho ta nghe nào."

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng "Meo " một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ. "Ô Xán, em đừng ý vào việc tôi thích em, thì ức hiếp tôi như vậy."

Những lời này vừa nói xong, tôi lập tức ngây ngẩn cả người, ngược ngược cũng không biết nói cái gì. Trong lúc này, không khí giữa hai người bắt đầu trở nên có chút kỳ quái, cực kỳ xấu hổ, cũng cực kỳ bất đắc dĩ.

Ho nhẹ một tiếng, "Cái đó... Anh muốn đi nơi nào chơi?" Cố gắng muốn phá cục diện bế tắc này, cũng không biết vì cái gì từ hôm qua về sau, cuối cùng tôi cảm thấy, nợ hắn rất nhiều. Không tự chủ được, muốn đền bù cho hắn. Chỉ là, loại chuyện lấy thân báo đáp, tôi để tay lên ngực tự hỏi, quả thật thuộc loại năng lực bên ngoài.

Hắn cười lên, phịch một cái, gối đầu trên đùi tôi, trong ánh mắt đều là hàm chứa ý cười. Trần đầy chờ mong nói: "Chúng ta đi công viên trò chơi có được không?"

Khỏe miệng tôi không tự chủ được run rẩy một phen, "Cái đó... Có lựa chọn khác không?" Nói thực, không phải nói đi công viên trò chơi này nhiều ngày thơ gì gì đó, mà là đối với mấy trò cảm giác mạnh quả thật tôi cực kỳ sợ hãi. Tỷ như tàu lượn siêu tốc, tỷ như bay người trên không.

Hắn nước mắt lưng tròng nhìn tôi, "Em không thích?"

Nuốt nước miếng, được. Đi thì đi, ai sợ ai. Không phải là công viên trò chơi thôi sao, ngoại trừ tàu lượn siêu tốc còn có cái khác có thể chơi. "Được, đi công viên trò chơi."

Hắn hưng phấn, đứng lên, ôm tôi, "Đi, bây giờ chúng ta đi ngay!"

"Đợi một chút." Tôi giữ chặt hắn, "Anh không biết là, hiện tại việc chúng ta phải làm là đánh răng rửa mặt, thay quần áo sao?"

"Xán Xán, chúng ta đi chơi cái khác không được sao?" Tô Cẩm Niên nhìn tôi, vẻ mặt đau khổ.

Tôi vỗ ngựa gỗ dưới thân, mỉm cười, "Cái này rất tốt. Tôi rất thích." Ừm, nói xong, lại vẫn gắt gao ôm lấy ngựa gỗ bày tỏ tôi thích chơi trò chơi này.

Hắn cau mày, "Vấn đề là, chúng ta đến chỗ này không phải chỉ ngồi ngựa gỗ, chúng ta đã chơi một tiếng rồi."

"Có sao?" Tôi ra vẻ không biết, nhìn bên ngoài, mấy đứa nhỏ bên ngoài lan can chỉ vào người của tôi nói với mẹ nó, "Mẹ, bọn họ chơi lâu như vậy thì không được. Chúng ta khi nào thì mới có thể ngồi vào đây?"

Mẹ nó tròn mắt nhìn tôi một cái, lớn tiếng hô, "Có một số người ~ đó là, không, biết, xấu hổ."

Vì thế, trong tiếng hoan hô của Tô Cẩm Niên, tôi cực kỳ quẫn bách đi theo hắn rồi khỏi ngựa gỗ.

Tô Cẩm Niên nắm chặt tay của tôi, chỉ vào trò tàu lượn siêu tốc phía trước mang theo tiếng hét chói tai vô cùng thích thú kêu hô, "Chúng ta đi chơi cái kia được không?"

Tôi lắc lắc đầu, về mặt thần bí lôi kéo hắn, "Cái kia không chơi được, không vui đâu."

Hắn trừng lớn mắt, "Vì sao không thể chơi? Nhiều người chơi như vậy."

Tôi nhìn xem xung quanh không ai để ý, tiến đến bên tai hắn, "Anh xem, cái kia chạy nhanh như vậy, chẳng may có người nôn mửa, đại tiện, tiểu tiện, phun đò, trực tiếp bay đến trong miệng người phía sau rồi. Rất mất vệ sinh ~" Nói đến mức nghiêm trang.

Hắn ngây ngốc nhìn tôi, sắc mặt có phần xanh xao, "Em nói đùa hả? Trên đó có người tiểu tiện đại tiện phun đò hả?"

Tôi chỉ vào một người đàn ông phía xa đang từ tàu lượn đi xuống, phỏng chừng cũng là say đến choáng váng ở ven đường nôn mửa, "Xem ~ làm sao có thể không có? Loại này làm người điên đảo chóng mặt, đến lúc đó trong miệng nhả ra thứ gì cũng trong nháy mắt bị gió thổi về phía sau, ai biết được."

Tô Cẩm Niên theo tay của tôi nhìn đến người đàn ông nôn không kịp thở, tiếp sát tôi, "Ô Xán, có phải em sợ cái này không? Nếu sợ chúng ta không chơi nữa."

Tôi chính là sợ như thế nào có thể nói cho anh biết? Tôi quay mặt đi, "Truyện cười, tôi cái gì mà chưa thấy qua? Tôi ngay cả quỷ đều đã gặp, yêu quái đều đã ngủ cùng, tôi còn sẽ sợ sao."

Hắn cười cười, "Chẳng thế thì, chúng ta ngồi lên đó đi?"

Tôi hít một hơi, cổ xoay chuyển, nói một hơi, "Ngồi lên thì ngồi lên, cũng không phải không ngồi với anh. Lên ngay đây!" Những lời này nói ra một cái cũng rất vang dội, người xung quanh đều đã bắt đầu chú ý. Ngay cả Tô Cẩm Niên cũng nhìn tôi, trợn mắt há hốc mồm. Mặt hắn lập tức đỏ lên, "Chuyện này, em không cần hô to như thế. Rất dễ bị hiểu lầm." Cái này thì có nghĩa khác gì chứ, không phải là ngồi lên sao... Nhất thời, mặt tôi cũng bắt đầu có phần nóng lên, Ếc... Tôi nhớ tới một bài ca dao ở Nam Kinh《uống vắn thắn》trong đó có một câu đã lan truyền khắp đầu đường cuối ngõ ở miếu phu tử ở Nam Kinh, "Ta nói nguoi ngồi lên, ta nói nguoi ngồi lên."

Dưới sự chú ý của mọi người, tôi kéo Tô Cẩm Niên đi qua chỗ tàu lượn. Đợi đến khi ngồi xuống bắt đầu cài dây an toàn, tôi mới có phản ứng kịp, tôi đây là ~ tôi thế nào mà đến chỗ này rồi hả? Hai chân không tự chủ được bắt đầu run lên, tay bị hắn nắm thật chặt, hắn nhìn tôi, ánh mắt trước sau như một trong suốt thấy đáy, "Xán Xán, tôi ở đây, đừng sợ."

Tôi ngây ngẩn cả người, một loại chân tình ấm áp chậm rãi chảy qua đáy lòng, lại vẫn chưa kịp tiêu hóa loại cảm tình vừa rơi xuống, xe bắt đầu khởi động rồi. Vì thế, toàn bộ tâm trí tôi bắt đầu nhìn đến trước mắt, đi theo xe chọt cao chọt thấp.

"Xán Xán ~." Tô Cẩm Niên ở bên cạnh nhẹ nhàng gọi, lúc này xe đang từ từ leo dốc.

"Làm sao vậy?" Tôi quay mặt qua, nhìn hắn, ngón tay hắn nhẹ nhàng mơn trớn mặt tôi, mỉm cười, cực kì động lòng người.

Ánh mắt hắn trong suốt, giống một đứa bé mang theo quyến luyến nhìn tôi. Hắn nhẹ nhàng mở miệng, nói ra một câu. Lúc này, xe đột nhiên trượt, toàn bộ người trên xe bắt đầu hét chói tai. Tôi nhìn trên miệng hắn động hai lần, tiếp theo là một cái mỉm cười.

Tôi nhìn về phía trước, theo gióng toàn bộ người trên xe đồng thời hét chói tai. Trên mặt tràn đầy nước mắt.

Bước xuống đất, cả người đều có chút đứng không vững. Hắn đỡ lấy tôi, thanh âm nhàn nhạt, mang theo một chút trách cứ, "Sợ thì đừng ngồi, cậ mạnh."

"Tôi không sợ." Tôi cúi đầu, nói không ra tiếng.

Hắn đưa qua một tờ giấy lau mặt, "Cậu chảy máy mũi rồi."

Ta dùng khăn tay lướt qua, quả nhiên, trên giấy đều là máu mũi đỏ tươi. Quẫn...

Tiếp theo, bị một vòng tay ôm ấp ôm mạnh lấy, một thanh âm quen thuộc mang theo một loại ấm ướt. Hắn nói, "Xán Xán, tôi đã trở về. Là tôi."

Tôi chảy nước mắt, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, chậm rãi ôm lấy cậu ấy, nước mắt đã chảy xuống, "Tôi biết, tôi biết là cậu. Cục giấy nhỏ."

Trong lòng là một loại vui sướng tràn đầy, vòng tay ôm ấp mà tôi chờ đợi đã lâu, nhiệt độ mà tôi không thể nào quên. Chỉ là cùng với vui sướng, còn có đau đớn.

Trong đầu, không ngừng nhớ lại hình ảnh trên tàu lượn, hắn há miệng, vô thanh nói: "Xán Xán, tôi đi đây. Em phải sống tốt." Nói xong, cười nhọt nhạt, một giọt lệ từ từ xẹt qua mặt hắn. Cũng rơi vào lòng tôi.

Tôi ôm vương Thuyết, nước nở khóc lóc, "Cục giấy nhỏ, cục giấy nhỏ, anh ta đi rồi, anh ta đi rồi, cậu đã đến rồi nhưng anh ta cũng đi rồi."

Cậu ấy ôm chặt lấy tôi, giọng nói mang theo chút khàn khàn, "Tôi biết, tôi đều biết hết."

Ngày này ở khu vui chơi, với tiếng nói tiếng cười không ngừng ở xung quanh. Tôi và Vương Thuyết ôm nhau tại cửa trò tàu lượn siêu tốc, giống như là toàn bộ cực khổ đến cuối cùng, rốt cục chúng tôi có thể ôm nhau, không cần lo lắng chia li.

Chỉ là giờ khắc này, trái tim của tôi đau khổ giống như bị người liên tiếp xé rách, cái người gọi là Tô Cẩm Niên kia, vĩnh viễn là đứa bé không lớn, đứa nhỏ lúc nào cũng cười với tôi. Đưa tôi tới với người tôi yêu, để cho tôi được sống tốt, chính mình lại ra đi.

Hai mắt đầm lệ mông lung, còn nhớ rõ hần nháy mắt nhìn tôi, "Tô Xán, có phải tôi nói tôi là Vương Thuyết, em sẽ cho tôi ăn cơm của em phải không?"

Hần nhè nhẹ vỗ về mặt tôi, về mặt kích động, "Tô Xán, ngoan, không khóc. Không lấy chồng thì không lấy."

Hần híp mắt, một bộ dáng vẻ đạt được mục đích, "Chỉ cần em kết hôn với tôi, ngăn cản cha mẹ tám cô bảy dì của tôi. Tôi sẽ giúp em"

Hần cười ngửa tới ngửa lui trạm ở trước cửa lớn, "Ha ha ~ Tô Xán, em thật đúng là dở hơi."

Hần mỉm cười, khoe miệng mang theo chút nghịch ngợm, xoay người nhìn ông lão, "Ba, cô dâu của con nhất gan, ba đừng dọa cô ấy. Dọa người chạy mất ba phải đền cho con."

Hần ngồi chồm hổm ở bên giường, nâng má nhìn tôi, cả khuôn mặt bởi vì uống rượu mà đỏ bừng, "Xán Xán, em nói, em làm cô dâu thực sự của tôi được không?" Nói xong, ngón tay lướt qua gương mặt tôi.

Hần chảy nước mắt nhìn tôi, khóc như đứa bé, không ngừng theo tôi lặp đi lặp lại, "Tôi là Tô Cẩm Niên, Xán Xán, nhớ rõ, tôi là Tô Cẩm Niên."

Hần cúi đầu, "Meo" một tiếng, vô cùng tội nghiệp, về mặt bắt đắc dĩ, "Tô Xán, em đừng ý vào việc tôi thích em, thì bắt nạt tôi như vậy."

Tất cả đều như là ngày hôm qua, trong nháy mắt đều không còn gì, biến mất không thấy nữa. Sau cùng chỉ còn lại có câu nói kia "Xán Xán, tôi đi đây. Em phải sống tốt."

Cầm Sắt thì giờ người nào cùng độ, Mạc Vần tình về chỗ. (Không hiểu câu này là ý gì luôn, bạn nào biết giải thích dùm nha). Tô Cẩm Niên, anh đã đi thật rồi sao?

Tôi nắm áo Vương Thuyết, gào khóc.

Vương Thuyết nhìn tôi, trong ánh mắt là sự đau khổ vụn vặt, một lời cũng không nói, chỉ ôm lấy tôi. Sự ấm áp trên người là của Tô Cẩm Niên và cả vương Thuyết...

Sau một lúc lâu, caauk ấy thở dài, "Xán Xán, kỳ thật... Tô Cẩm Niên, anh ta không có biến mất..."

Tôi dừng khóc, nhìn cậu ấy, "Vậy... Anh ta đi đâu rồi hả?"

Cậu ấy có chút xấu hổ có chút quần bách nhìn tôi, ánh mắt trời phía sau cậu chiếu xuyên qua, hất lên tóc cậu lưu lại vàng sáng nhàn nhạt.

Cậu ấy lại gần tôi, nhẹ nhàng nói, "Anh ta nói cho tôi biết, anh ta sẽ ở trong thân thể tôi trở thành một phần của tôi, mãi đến khi tôi với cậu... Khụ khụ ~ làm vài chuyện, sẽ đến bên người cậu."

Tôi ngây ngẩn cả người, "Làm chuyện gì?"

Trên mặt của cậu ấy có chút run rẩy, "Làm chút việc khi yêu nhau, còn nhớ rõ tôi nói chúng ta có một đứa bé, gọi là Vương Tô không?"

Làm chút việc khi yêu nhau... Vương Tô... Tô Cẩm Niên...

Mặt tôi lập tức đỏ lên, "Người nào nói cho cậu?"

Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm, mang theo ý cười nhợt nhạt, "Anh ta nói. Đây là cách tốt nhất tạo ra sinh mệnh." Nói xong, nhẹ nhàng nắm tay tôi, vuốt ve lòng bàn tay, "Xán Xán, đừng khóc. Có được không? Tôi đã trở về, về sau anh ta cũng sẽ trở về."

Tôi nín khóc mỉm cười, nhìn hạ thân cậu ấy, "Ý của cậu là, Tô Cẩm Niên ở trong này?" Nói xong, ngồi xổm người xuống, chạm nơi đó, "Đồng chí Cẩm Niên, nghe thấy tôi nói chuyện không?"

Thân thể bị cậu ấy kéo mạnh, ôm vào trong ngực, cậu ấy hưng hăng hôn tôi, mãi đến khi tôi thờ không nổi mới tách ra, mang theo tiếng nói khàn khàn: "Tô Xán, đùa giỡn tôi, thì phải thỏa mãn tôi. Có biết hay không?"

Tôi cười lên, nháy nháy mắt, cười xán lạn, "Nhận lệnh, tôi trở về đợi thánh giá."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tiểu Biệt Thẳng Tân Hôn

Vương Thuyết trở lại, tôi từ một nàng dâu chịu mọi đau khổ thành một người có cảm giác nghênh đón một mùa xuân mới. Vương Thuyết bên trong thân thể Tô Cẩm Niên, ngoại trừ lớn hơn tôi vài tuổi, Nhưng vẫn giống như trước kia.

Chỉ mới ba ngày, ngoại trừ ngày đầu tiên trở về Vương Thuyết kích động lôi kéo tôi về nhà cuồng hôn một lần. Trên cơ bản chúng tôi đều không có tiếp xúc gì trên thân thể cả. Như vào lúc này, tôi buồn bực soi gương.

"Gương ơi gương à, mày nói xem có phải tao già rồi không?" Cố gắng nhìn chăm chăm vào gương để tìm mấy nếp nhăn. Không có cách nào, dù sao khi tôi và Vương Thuyết còn ở chung với nhau là khi học đại học, những năm tháng này cũng nói không chính xác. Suy nghĩ cả nửa ngày, tôi thành công phát hiện một nếp nhăn dưới khóe mắt. Vì thế... Một tiếng kêu thê lương thâm thiết... Trực tiếp vọt vào thư phòng, "Vương Thuyết Vương Thuyết, anh nhìn mau."

Vương Thuyết uống một ngụm cà phê, tiếp tục nhìn màn hình, "Có phải em phát hiện mình đã trở nên già đi, xấu xí, cảm thấy mình không còn sáng chói động lòng người nữa rồi không?"

Tôi kêu rên, "Nói, có phải anh đã sớm phát hiện rồi phải không? Có phải anh đã sớm ghét bỏ em rồi đúng không. Nói mau nói mau!" Nói xong, từ phía sau tôi đã sớm cầm sẵn cái kiểm cắt móng tay, tiến hành bức cung.

Anh không cho là đúng như mong đợi, "Em đứng trước gương trong WC suốt một tiếng, dùng đầu ngón chân cũng có thể biết được em làm gì rồi." Nói xong, tiếp tục nhìn máy tính.

Buồn bực, mỗi ngày về nhà, anh ngoại trừ nhìn máy tính thì vẫn là xem máy tính, "Anh đang xem gì đó? Xem đến tập trung như vậy? Là AV hả?" Ta tò mò chen lách qua, nhìn thăm dò.

Sắc mặt anh mất tự nhiên xoay người, che đóng màn hình lại. "Em qua bên cạnh đi. Đừng nháo anh." Ánh mắt lóe ra nhìn ngoài cửa sổ.

Hừ! Xem AV cư nhiên không gọi tôi xem cùng, cục giấy nhỏ, anh học xấu rồi. Khẽ cắn môi, tránh ra, "Em đi làm cơm. Chút nữa anh nhớ xuống ăn cơm đó!"

Anh thở ra một hơi, mở máy tính lên.

Tôi xoay người, vọt tới trước máy tính, "Hô hô ~ bị em phát hiện rồi. Nói sao anh giấu..." Nói xong, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, vẻ mặt đắc ý... Đợi đến khi thấy rõ thứ trên màn hình, triệt để cứng người lại.

Hình ảnh dừng lại, ở mục tìm kiếm..."Tu thế nào có thể sinh con gái", mấy cửa sổ phía dưới cũng là mấy diễn đàn xin hình ảnh tư thế...

Anh đi tới, đoạt lấy con chuột, vẻ mặt quần bách. "Cái đó... Em không đi làm cơm nữa hả?" Nói xong, mặt vậy mà có một chút đỏ lên.

"Tu thế nào có thể sinh con gái?" Tôi đi tới gần, "Cục giấy nhỏ, anh không thích con trai sao?"

"Ừm..." Anh bắt đầu ấp úng. Tôi lấy tay nhẹ nhàng lướt qua sống lưng anh, hết sức khiêu khích, "Hai ngày này anh lên mạng nghiên cứu cách sinh con gái sao? Loại vấn đề này, sao anh có thể đóng cửa lại nghiên cứu một mình chứ?"

Anh nhìn về phía tôi, ánh mắt tôi xuống rất quen thuộc. "Em biết?"

Nhớ lại lúc trước, ghé vào lỗ tai anh thổi một hơi nóng. "Lúc mẹ sinh em ra, đã nghiên cứu rồi. Cho nên mới có em, nghe nói là một loại phương thức cổ truyền, cực kỳ hiệu quả."

"Thật sao? Phương thức cổ truyền nào?"

Tôi cười rộ lên, nhìn đi, cá nhỏ mắc câu rồi. Nếu lúc này có cái gương chiếu qua nhất định là sẽ thấy đáng vẻ của tôi rất đậm đặc, "Nghe nói, chỉ cần lúc đang làm cái đó thì phía dưới lót thêm một cái gối, như vậy, ừm... Nghe nói rất hữu dụng."

Anh gật gật đầu, trầm tư một chút, có phần không tin, ngón tay mò lên bàn phím, "Anh thử xem"

Tôi kéo tay anh, cực kỳ không biết xấu hổ để tay anh lên eo tôi, sau đó là bá vương ngành thượng cung, trực tiếp khóa môi anh lại.

"Xán Xán, em chờ một chút." Ánh mắt anh tiếp tục nhìn màn hình, hơi thở dần dần bắt ổn, mang theo chút áp lực.

Bàn tay trượt đến vị trí nào đó, nhẹ nhàng trêu chọc, "Thật không, anh không tin em?" Nói xong, trực tiếp dùng hai chân câu lên eo anh, nhẹ nhàng liếm phần tai nhạy cảm của anh. Lần này, thành công dời lực chú ý của anh, anh ôm cổ tôi, nhiệt liệt đáp lại.

"Phản phạt" một tiếng, toàn bộ hộp bút trên bàn bị quét xuống đất, có chút thô bạo, thân thể bị anh đẩy ngã lên bàn, anh cời thứ trói buộc trước ngực tôi,

phủ lên cơ thể tôi.

"Vương Thuyết..." Tôi thở gấp, gọi tên anh, ngón tay luồn vào mái tóc anh. Có chút mê loạn. Bỗng nhiên, anh như là nhớ tới cái gì, mạnh mẽ ôm tôi lên, đi về phía phòng ngủ.

"Anh... Để làm gì?" Hơi tò mò, không phải anh thích cảm giác yêu đương vụng trộm này sao? Khi nào thì có thói quen truyền thống như vậy rồi hả?

Anh đỏ mặt, hung hăng cắn xuống vành tai tôi, "Chúng ta đi tìm gối đầu." Tôi quần tại chỗ, cái gối đó... Là tôi nói lung tung thôi mà.

Thân thể bị ném lên giường, anh lấy toàn bộ gối đầu lót dưới lưng tôi, giống như sợ không đủ, lấy thêm chăn qua, lót thêm xuống dưới. Tôi liếc mắt qua lại, cái này không phải tự tìm phiền toái cho mình sao? Tư thế này, mọi người khó chịu, cảm giác gì cũng không có. Trong lúc này, hưng trí gì đều không có nữa rồi.

Tôi ngồi lên, đẩy anh ra, "Tránh ra." Khi nói giọng điệu rất khó chịu, rõ ràng là bất mãn. "Để làm gì?" Anh dựa qua, tay tiếp tục có hạnh kiểm xấu.

Tôi nghiêm mặt, rống to, "Em cạn rồi. phía dưới cái gì cũng không có, không làm nữa." Nói xong, mặt mũi đều vút hết, tôi nói cái gì vậy chứ.

Mặt anh cũng có chút cứng lại, "Em nói là..." Nói xong, bàn tay lướt đến mặt đi. "Cái đó... Có thể có lại." Lại là một trận vỗ về chơi đùa, thân thể cong lên, theo bản năng vận vẹo trở lại.

Tôi vận vẹo thân thể, không tự chủ được lấy gối đầu ra. Anh một bên hôn, một bên vỗ về chơi đùa, lại nhét gối đầu vào. "Vì sao, không cần con trai?" Tôi mơ màng suy nghĩ, thờ hào hên hỏi anh.

Khóe miệng anh giương lên, hiện lên ý cười xấu xa, "Bởi vì anh không muốn nó tới cướp em đi. Ai biết... Hai người có thể mẫu tử luyện không."

Mẫu tử luyện... Tôi bị ba chữ thâm sâu kia trấn trụ, cái này mà anh cũng nghĩ tới. Mới vừa muốn mở miệng nói gì đó, thân thể đột nhiên bị xò xuyên qua đau đớn, "Á..." Tôi cau mày, cắn lên vai anh, đây là chỗ huyệt của việc trùng sinh, một loại đau đớn phải chịu hai lần.

"Xin lỗi, anh quên mất." Anh dừng lại, có chút cứng ngắc. hô hấp dày đặc bên tai tôi. Thân thể run rẩy theo bản năng.

"Vương Thuyết." Tôi nhẹ nhàng gọi, thanh âm run rẩy, như tiếng mèo kêu.

Anh nhìn tôi, tay nhẹ vén tóc tôi, "Làm sao vậy?" Ánh mắt ôn nhu, ánh mắt hoa đào quen thuộc như vậy nhìn khêu gợi muốn chết.

"Dưới loại tình huống này, anh hoặc là kết thúc. Hoặc là tiếp tục làm." Tôi gần như buồn bực nói những lời này lên, "Nhanh lên!" Nói xong xoay vận cơ thể.

Anh cười rộ lên, nhẹ nhàng hôn chóp mũi tôi, "Được, Xán Xán, em chuẩn bị tốt rồi chưa." Vừa dứt lời, trực tiếp nâng hai chân tôi lên, tiến thẳng người. Nhất thời có cảm giác không hiểu chạy khắp toàn thân, đau đớn cùng với một loại khoái cảm lập tức lấn tới, làm cho người ta gần như hít thở không thông. Ngay thời điểm cao trào, anh ra sức đỉnh thân, cùng đưa chúng tôi đến chỗ cao nhất. Một trận nhiệt lưu cũng chạy vào chỗ sâu nhất thân thể.

"Cái đó... Vương Thuyết..."

"Làm sao vậy?"

"Có phải anh nên rút ra không?" Hiện tại thân thể chúng tôi chính đang lấy loại khoảng cách nào đó tiếp xúc, thân thể cùng tiếp xúc vào một chỗ.

Anh cười cười, ánh mắt dần dần chuyển tối, "Xán Xán. Có một câu, em có từng nghe chưa?"

"Câu gì?" Tôi nhìn đáng vẻ tươi cười của anh, có vẻ gian trá nói không nên lời, có cảm giác xấu xa khó hiểu.

"Có câu, gọi là... Tiểu, biệt, thăng, tân, hôn." Không nói một lời, thân thể bị anh nhẹ nhàng va chạm, tôi mở to hai mắt nhìn, cảm giác được nơi nào đó trong thân thể đang từ từ ngẩng đầu lên. Ai nghĩ ra câu này, tôi hận hân!

Nuốt miệng nước miếng. "Vương Thuyết, em cảm thấy... Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút, anh cảm thấy sao?" Nói xong, thân thể vội vàng lui về sau, làm cái gì, loại chuyện này sao muốn hung mãnh như vậy? Ném một lần là ngon ngọt, dễ dàng chống đỡ hơn.

Anh ôm tôi lại, hôn môi, bắt đầu lần vận động thứ hai.

- - - - - ta là tuyến phân cách - - - - -

Ban đêm, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Tôi từ trong chăn bò ra, tóc hỗn loạn, khóe mắt mang theo nước mắt, có phần đứng không vững muốn chạy, "Vương Thuyết, bây giờ nhìn em rất hợp với một câu, anh có biết là gì không?"

Anh ôm chặt tôi, tiếp tục kéo tôi vào ổ chăn tội ác, liên tiếp ở trong thân thể dẫn lên ngọn lửa quen thuộc, "Cái gì?"

Tôi thờ hồng học, có phần lực bất tòng tâm nói, "Em cảm thấy em sắp tỉnh tấn nhân vong rồi. Anh buông tha cho em đi." Cái ổ chăn chết tiệt, tao hận này...

Anh cười rộ lên, "Em yêu, cái từ này vĩnh viễn không thích hợp dùng ở trên người phụ nữ. Còn nữa, anh chưa tới bảy tám chục tuổi, sẽ không có loại trạng thái này." Vì thế, loại vận động nguyên thủy nào đó lại bắt đầu rồi.

Ánh trăng chiếu vào nhà, trong nháy mắt, tôi có ảo giác, kỳ thật đời trước của Vương Thuyết không phải là cái khay, mà là người sói...

"A ưm..." Trong mơ màng, tôi giống như nghe được ở một nơi xa nào đấy trên núi, là tiếng kêu gọi của đồng loại của Vương Thuyết... Lệ rơi đầy mặt...

Tô Cẩm Niên, vì anh, tôi đây sẵn sàng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn 2

Thầy giáo đã dạy chúng ta, bất cứ việc gì phải có trả giá mới có thu hoạch, có gieo sẽ có gặt. Huống chi, mảnh đất màu mỡ là tôi, vài lần gieo bón phân càng thêm chứng minh Vương Thuyết là một tay gieo trồng tài năng. Thu hoạch cũng lại càng thuận theo tự nhiên.

Vì thế, một tháng sau, khi tôi cầm que thử ngồi chồm hổm trong WC, hai vạch màu đỏ làm tôi ngại ngùng che mặt lại, vui mừng đến hoa chân múa tay. Tôi vênh vác tự đắc cầm que thử trong tay, nhanh như chớp tới bên người Vương Thuyết, xấu hổ yếu điệu nói một câu, "Cục giấy nhỏ, trong bụng của em có cỏ giấy rồi."

Vương Thuyết ngừng công việc trên tay, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt nghiêm túc, "Ngay cả giấy em cũng ăn?"

... Đối với kiểu đàn ông thế này, không thể nói chuyện ẩn ý, đi thẳng vấn đề. "Ý em là nói, anh sẽ làm ba, em sẽ làm mẹ, ba anh sẽ làm ông nội, thái hậu nương nương nhà em sẽ làm bà ngoại." Nhanh như chớp đã nói xong, mở to hai mắt nhìn anh, tràn đầy chờ mong.

Anh nhìn bụng tôi, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Một loại vui sướng xen lẫn trong đó còn có mùi vị âm mưu hỗn loạn nào đó. Sau một lúc lâu, anh nhìn tôi, sờ sờ bụng tôi, ngẩng đầu, "Xán Xán, chúng ta đi bệnh viện làm siêu âm B đi?"

Tôi lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh, "Để làm gì? Anh dám trọng nữ khinh nam?"

Anh lập tức phát tay bày tỏ trong sạch, "Không phải, anh không cần con trai... Anh phải xác định, có phải nó biến thành con gái rồi không..." Nói xong, trên mặt hiện lên một đám mây đỏ...

Tôi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của anh, "Anh cũng biết xấu hổ sao, anh phòng anh ấy phòng đến nước này? Một chút ấy tự tin anh cũng không có?" Nói xong, đứng lên, ưỡn bụng qua, "Dù thế nào đi nữa ~ anh đã gieo hạt rồi, nhìn thành quả cảm thấy bất mãn nên muốn nhờ mợ lên sao? Em nói cho anh biết, Vương Thuyết, anh nghĩ cũng đừng nghĩ. Địa bàn này là của em, em là địa chủ, đây là một công việc cần một quá trình lâu dài. Biết không? Có ý thức được việc này không?"

Anh ngo ngẩn nhìn tôi, trong lúc này như gốc tại chỗ.

Đứa trẻ đã chết này sau khi sống lại, cánh cứng cáp rồi. Tôi dầm dẫm chân, nước mắt chảy ra, "Vương Thuyết anh giỏi lắm, anh là người không có lương tâm, anh không thích em, cũng không đau lòng vì em, em thất vọng thương tâm tuyệt vọng chưa gượng dậy nổi, Em muốn dẫn theo con trai của em rời khỏi đây. Anh đừng cản em." Nói xong lập tức xông tới cửa phòng.

Anh kéo tôi lại, vẻ mặt tươi cười, đáng vẻ vô cùng cẩn thận, "Xán Xán, em đừng vậy ~ anh sai rồi. Là anh không tốt, là anh lòng dạ hẹp hòi, phụ nữ có thai đại nhân đại lượng, chúng ta không làm siêu âm B, chỉ đi bệnh viện khám thai thôi, sinh con trai hay con gái anh đều thích. Được không?"

Tôi nghĩ nghĩ, tiếp tục ép hỏi, "Nếu em sinh không phải con trai cũng không phải con gái, thì sao?"

"Không phải con trai, cũng không phải con gái, thì là cái gì?" Anh hơi ngây người.

"Là nhân yêu yêu nhân hay gì đó, thì làm sao?" Nói xong, tôi nhớ tới dáng vẻ tươi cười đáng yêu của Tô Cẩm Niên, phía trên là một thứ to lớn, phía dưới là ~ nhất thời ta nhớ tới bộ truyện tranh ... (Một bộ manga hentai) Có phần nhiệt huyết đáng trào.

"Người nào là yêu nhân, dù em sinh con mèo anh đều thích." Nói xong anh có phần ngây ngẩn cả người, tôi cũng nghĩ tới, nghe nói nguyên thần của Tô Cẩm Niên là một con mèo.

Vì thế, tôi và Tô Cẩm Niên cùng nhìn vào bụng mình, vẻ mặt phức tạp. Đúng vậy, nếu là con mèo, thì phải làm sao? Tôi sờ sờ bụng, nhẹ nhàng hỏi, "Cẩm Niên, anh đã phát triển hoàn toàn chưa? Nếu anh phát triển thành mèo, nhớ báo mộng cho tôi, để tôi chuẩn bị cho tốt."

Vương Thuyết nhìn tôi, vẻ mặt đầy vạch đen. "Chúng ta vẫn là nên đến bệnh viện khám trước thử xem..."

Trong bệnh viện, bác sĩ vô cùng hòa ái hiền lành nhìn chúng tôi, giống như nhân viên công ty phát thưởng, "Chúc mừng, hai người có con rồi."

Tôi sờ sờ bụng, thật cẩn thận hỏi, "Bác sĩ, bác nói bụng cháu, có thể nhìn rõ bảo bảo không?"

Ông cười cười, "Chỉ là một hình ảnh mơ hồ, sao cô lại muốn xem sao?"

"Éc... Con chỉ là muốn biết đáng về nó có giống người không."

Bác sĩ nhìn tôi một cách quái dị, "Bây giờ còn hơi sớm, tạm thời vẫn chưa phát triển hoàn toàn."

Chưa phát triển hoàn toàn... Đây là câu có bao nhiêu đáng sợ, tôi sợ nhất chính là nguyên thần của anh ta còn không phát triển hoàn toàn. Tôi liếc mắt nhìn Vương Thuyết một cái, cho anh một ánh mắt nhỏ.

Vương Thuyết nhìn bụng tôi, hỏi bác sĩ, "Cái đó... Khi nào thì có thể biết được là con trai hay con gái ạ?" Nói xong lời này, bác sĩ biến sắc, lập tức biến thành đáng về cha sự, "Muốn biết con trai hay con gái? Là trai thì sao? Gái thì sao? Đã là thời đại nào rồi, nhìn đáng về thằng nhóc cậu cũng là người đĩnh đạc chừng chạc vậy mà cũng có lối suy nghĩ trọng nam khinh nữ sao? Tôi nói cho cậu biết, bây giờ cũng không cho làm siêu âm B, có người quen cũng không cho làm, đưa phong bì cũng không cho làm, các người cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Nói xong, mũi khê hừ cũng không nhìn chúng tôi, "Tiếp theo!"

Được, rõ ràng cũng đã tiễn khách rồi. Tôi ném một ánh mắt qua cho Vương Thuyết, anh còn muốn biết là trai hay gái nữa không? Có gan thì anh nói nữa xem

Vương Thuyết vô tội sờ sờ mũi, trả lại tôi một ánh mắt, nếu không thì em muốn anh hỏi sao? Hỏi trong bụng em có phải là một con mèo hay không sao?

Tôi nghĩ nghĩ... Thôi, bỏ cuộc...

Vì thế ôm bụng, cùng Vương Thuyết bất an không yên trở về. Lấy điện thoại thông báo cho ông cụ Tô tin tức này. Đầu dây bên kia vui như hoa nở. Qua một lúc lâu ông cụ lại bắt đầu nói quanh co, "Cái đó, Xán Xán, ta thương lượng với con một chuyện?"

"Chuyện gì ạ?" Dieenddanleequydonn.

"Đứa nhỏ này, có thể theo ta gặp một người bạn không? Con trai của bọn họ hai năm trước bị tai nạn xe đã mất, bà ấy khóc đến nổi... Ta suy nghĩ, con của ta và con họ có hơi giống nhau, cho họ một người cháu nuôi, cũng rất tốt, con cảm thấy được không?" Nói xong, lại còn ha ha cười lên, có phần lo lắng.

Tôi có thể nói gì, cháu nội của người người cũng đã không ngại thì tôi còn để ý cái gì, chỉ là..."Người kia họ gì ạ?"

"Bà ấy họ Chu, con của họ con cũng biết đó, tên là Vương Thuyết." Lời vừa nói xong, tôi triệt để đứng hình. Trước đó không lâu tôi còn đang suy nghĩ đến thằng nhóc nhà tôi sinh ra, tới cùng họ Tô vẫn lại là họ Vương, thì ra ông trời đều đã tính hết rồi.

Vì thế, tên thằng nhãi con trong bụng đã được đặt, gọi là Vương Tô. Tôi sờ sờ bụng, Vương Tô ới Vương Tô, con phải được sinh ra thành một người bình thường nha, đừng trở thành con mèo, được không?

Phòng chường Vương Thuyết cũng có suy nghĩ này, trên tường phòng ngủ dán đầy ảnh chụp bé gái, tất cả đều là mấy bé lolita đáng yêu, tôi nhìn mà cũng rất sung sướng, không sai, không sai.

Lúc ăn cơm, Vương Thuyết nấu một bàn đồ ăn, về mặt chờ mong nhìn tôi. Tôi cúi đầu nhìn, gật gật đầu, rất có tư thế hoàng hậu mà ngồi xuống, "Hôm nay đồ ăn chuẩn bị rất chu toàn."

Anh cười cười, gấp một đĩa đậu hủ cay cho tôi, "Xán Xán chịu khó ăn cái này, cay, rất ngon." Ăn một ngụm, quả nhiên là rất cay, nhưng rất phù hợp khẩu vị của tôi, ăn xong, thỏa mãn chặc lưỡi.

Mắt anh sáng lên, cười đến càng vui vẻ, "Thích ăn cay?"

Tôi gật đầu, "Ừm, rất thích." Nhìn tôi không giống thích ăn cay à?

Anh kéo ghế đến trước mặt tôi, "Ăn ngon thì ăn nhiều một chút." Nói xong, gấp vào chén tôi nào là rau, cải trắng cay, gà xào cay... Khoan đã, sao đều là cay thế? ăn như vậy còn không làm cay chết người à?

Tôi lấy đĩa chỉ chi món canh chua cá phía bên kia, "Em muốn uống cái kia, nhìn rất ngon."

Ánh mắt anh tối sầm lại, lộ ra một tia nguy hiểm, "Đó là canh chua, thật sự muốn ăn?"

Sao lại không ăn được? Tôi không để ý tới anh, trực tiếp bưng canh cá đến trước mặt ăn. Ừm, quả nhiên rất ngon.

"Cay và chua, em thích ăn cái nào?"

Tôi ngẩng đầu, vừa ăn vừa nói: "Cái nào cũng ngon, em thích hết." Nói xong, mặt anh nhìn như băng màu, thờ dài tránh ra, vừa đi vừa nho nhỏ nói thầm, "Chua nam cay nữ, vừa thích ăn chua lại thích ăn cay... Thì là cái gì?"

Tôi nở nụ cười âm hiểm, quệt quệt miệng, vớ vắn ~ muốn dò xét em sao, anh vẫn còn non và xanh lắm.

Không nhớ là mấy tháng rồi, sinh hoạt mỗi ngày ngoại trừ ăn thì là ngủ, sắc mặt vô cùng hồng nhuận, sinh hoạt vô cùng thắm nhuận. Không có bất luận tình trạng nôn ọe gì, nhảy nhót lung tung toàn bộ đều bình thường. Chỉ là ngẫu nhiên sẽ buồn phiền không hiểu vì sao.

"Cục giấy nhỏ, có thể anh đã không còn thích em nữa không? Anh thấy bụng em lớn, sau này đáng người biến dạng, chắc sẽ không còn thanh xuân tươi trẻ nữa rồi."

"Không có, bụng em lớn chỉ là tạm thời, đáng người cùng lắm là đầy đặn, thanh xuân... Em đã sớm qua rồi."

Nước mắt tôi ào ào chảy, "Anh không thích em, anh châm chọc em, anh không có lương tâm"

Anh nhìn qua, "Chỗ nào, thanh xuân là thứ không có hình dáng, chúng ta là vợ chồng già, tiết kiệm." Nghe lời này, tôi mỉm cười vỗ vỗ đầu anh, "Tốt tốt, lui ra đi. Ai gia hôm nay cực kỳ mất ý."

Anh bắt đầu đi cúi đầu, "Vâng."

Tôi chống nạnh ngửa đầu cười dài, a... Ha ha ha ha ~ ông trời, nhìn thấy không, đây là chỗ tốt của việc mang thai, ngay cả cục giấy nhỏ phúc hắc cong cong queo queo đều bị tôi thu phục, tôi lợi hại không, vĩ đại không?

Ông trời nhìn tôi, hồi lâu cũng chưa cho tôi chút phản ứng nào, vẫn trời xanh mây trắng như cũ, chim cũng không để ý tôi. Hừ ~ may mắn ý cái gì, có bản lĩnh cũng mang thai đi, mang đi mang đi ~ vì thế, lại là một trận hoa chân múa tay vui sướng.

Sau lưng, ông cụ vườn đầu nói thầm với Vương Thuyết, "Nè, nghe nói từng có chứng u uất hậu sản, có nghe chứng điên cuồng khi mang thai không."

Vương Thuyết thì thầm nói lại, mang theo chút ý cười, "Thôi, mặc cô ấy, để cô ấy lên mặt vài ngày, vài ngày nữa là cô ấy sinh rồi."

Tôi quay đầu lại, ưỡn bụng, vỗ ngực, "Lên mặt vài ngày? Hừ, em sẽ luôn là một vùng đất tốt, sau khi sinh còn có thể cải tạo đất tốt, sinh mệnh liên tiếp không thôi, vĩnh viễn không tiết chế."

Vương Thuyết híp mắt nhìn tôi, "... Cho dù là đất tốt, anh không canh tác, em cũng không sinh được." Nói xong, tiếp tục đọc báo.

Tôi nhìn anh, tiến lên, "Anh có ý gì?"

Anh nhướng mắt, cực kì đắc ý ném qua một câu, "Trên thế giới này có một việc, gọi là buộc ga-rô."

... Xem như anh lợi hại. Dieenddanleequydonn.

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói gì hỏi trời cao, "Ông trời, người đàn ông của tôi sao lại không bình thường, anh ta không thể nổi dờn tông đường, ông trả lại cho tôi một người đàn ông bình thường đi ~"

Hai người phía sau, tiếp tục đọc báo, bị hắc tuyến quán quanh.

Đứa đã lớn, thì muốn rơi xuống đất. Chờ đợi 10 tháng sau, dưới sự mong chờ đã lâu, đồng chí Vương Tô được sinh ra. Mà bất luận quá trình đau khổ xoắn xuyết thế nào, làm tôi nhìn không được dùng hết sức cắn vào cánh tay Vương Thuyết đi theo vào phòng sinh. Ngay lúc câu "Ra rồi" là một tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ vang lên bên tai, trong lòng đều là một loại vui sướng lấp đầy, Cẩm Niên, tôi với chúng ta rồi.

Vương Thuyết ôm đứa bé đến gần tôi, vẻ mặt vui vẻ sung sướng lại thêm đắc ý, "Xán Xán, là con gái." Cắt ~ tôi khinh bỉ trợn mắt nhìn anh, nhìn về phía đứa nhỏ. Nho nhỏ, giống một cục thịt nhỏ, trong lúc này, đều cảm thấy rất ấm áp. Về sau, trên đời này, tôi lại có thêm một người thân. Cẩm Niên, bây giờ, anh cũng không thể rời khỏi tôi rồi. Chỉ là, uất ức cho anh, phải chuyển đổi giới tính rồi.

Mới vừa nghĩ tới đây, bụng lại xuất hiện một trận đau đớn kịch liệt.

"Nhanh lên! Tử cung sản phụ lại có hiện tượng co thắt, chuẩn bị." Lại trải qua nỗi đau đớn quen thuộc, tôi nghe thấy một tiếng "Lại thêm một đứa bé, là con trai. A, là long phượng thai."

Trung lúc mơ màng, tôi thấy vẻ mặt xanh xao của Vương Thuyết, mang theo một tia căm giận nhìn đứa con trai kia, càng thêm đắc ý, làm một cái mặt quỷ với anh, và một cái tay hình chữ "V". Nhắm mắt lại ngủ.

Thế nào? Cẩm Niên của chúng ta là tuyệt nhất, làm sao có thể bởi vì mấy cái gổ kia của anh mà chuyển đổi giới tính chứ? Hừ... Nghĩ tới đây, lại càng nhìn không được mà cười lên.

"Tô Xán, chồng của mẹ lại ăn hiếp con." Một bé trai ngọt ngào ngậy thơ nhào vào trong lòng tôi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cực kì oan ức nhìn tôi.

Tôi ôm lấy bé, đau lòng một trận, "Sao vậy? Nói cho mẹ biết, mẹ đi tiêu diệt giúp con."

Bé dụi mắt, "Ông ta cho Tô Tô ăn Hamburg, cho con ăn sốt cà chua, mua búp bê cho Tô Tô, còn mua búp bê cho con chơi..." Nói xong đầu lại dụi vào trong lòng tôi.

"Ồi ~ thật đáng thương, mẹ thương mẹ thương." Tôi ôm bé vào lòng, "Vương Thuyết! Anh dám ức hiếp con em, anh ra đây cho em."

Cửa thư phòng "Két" một tiếng mở ra, anh đứng ở cửa, vẻ mặt âm trầm."Ta đếm tới ba, con rời khỏi người mẹ con ra."

Bàn tay cậu nhóc túm chặt lấy quần áo của tôi, "Mẹ ~ Xán Xán ~." Một tiếng thì thầm trầm thấp, thương cảm như con mèo nhỏ, ánh mắt chớp chớp với tôi, phát ra tín hiệu cầu cứu. Thấy vậy tình thương của mẹ trong tôi lại tràn lan, ôm bé lui về sau, "Vương Thuyết anh đừng có quá đáng. Con cũng là con trai anh, anh đừng ý mình lớn mà ức hiếp con như vậy."

Nhóc con ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, "Phải phải phải. Con cũng là con trai của ba. Không chơi ức hiếp người như vậy."

Vương Thuyết nhướn mày, "Con không chịu xuống sao?"

Nhóc con vẻ mặt kiên cường, "Không xuống, đánh chết cũng không xuống." Tốt, có khí phách, thật không hổ là con ta.

Vương Thuyết mỉm cười, "Con không xuống, buổi tối sẽ không có kem ăn. Ngày mai bánh trứng cũng không có. Sau này cũng đừng mơ." Đây rõ ràng là uy hiếp mà.

Nhóc con quẫy người một cái, gục đầu xuống, "Con xuống." Nói xong, tự động rời khỏi vòng ôm của tôi.

Vương Thuyết ôm lấy tôi, giống như đang tuyên bố lãnh thổ, "Vợ của người khác, đừng tùy tiện ôm loạn, mẹ của mình cũng không được, nghe không?"

Nhóc con nhìn chúng tôi, xoay đầu, tức giận, "Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ mình ba có vợ, con cũng tìm được." Nói xong, lắc lắc mông nhỏ đi khỏi.

Tôi nhìn bóng lưng bé nhin không được cười rộ lên, đột nhiên đôi má bị đau. Là Vương Thuyết nhẹ nhàng gặm cắn."Đây là mặt em, không phải táo, muốn ăn thì tới phòng khách mà lấy."

Anh dời môi đến tai tôi, tiếp tục mang theo kiểu trêu chọc nguy hiểm, "Anh là muốn nhắc nhở người nào đó, chú ý mình là vợ của ai."

Tôi đỏ mặt, "Vương Thuyết, Vương Niên là con em, em thương con thì có sao chứ, trái lại là anh, anh không biết là anh bất công thiên vị có phần hơi quá mức không?"

Anh nhẹ nhàng khề hừ, "Hừ, thằng nhóc kia hiểu được tôn kính cha mẹ, biết thân biết phận rồi lại nói." Nói xong, thân thể bị anh ôm lấy, cửa thư phòng nhẹ nhàng đóng lại.

"Vương Thuyết, anh là cầm thú."

"Hừm? Hừ ~ lặp lại lần nữa xem."

"Ừm... Em yêu anh, tiểu cầm thú. Cục giấy nhỏ."

"Anh cũng yêu em, tiểu biến thái. Tiểu Xán Xán..."

Tiếp theo, về sau mỗi một ngày đều là cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp, mỗi một giờ, mỗi năm tháng đều là anh cho em.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Bay Đầy Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 40

Loại cảm giác này là từ từ tích lũy mà thành, ngày ngày tháng tháng, dần dần mà có. Về sau, ta biết được cảm giác này chính là yêu.

Khi còn là một con mèo, một lần vô tình gây ra họa lớn, lão đầu tóc bạc trắng hít mắt nói cho ta biết, sẽ có một ngày ta sẽ trả giá đắt vì điều này. Nhân quả tuần hoàn là định mệnh rồi. Khi đó ta mặc kệ lão ấy, lão già, uống rượu của ông đi, nói dong dài quá, không phải chỉ là làm bề một cái đĩa thôi sao, được rồi, ta thừa nhận đó là một cái đĩa có thần. Thi sao, đi một bước tính một bước là được. Khi đó, ta cũng không biết, cứ như vậy sinh ra một phần ràng buộc. Mà loại ràng buộc này từ từ quấn chặt lấy ta, giống một cuộn len, đợi đến lúc ý thức được, đã quấn lấy toàn thân, làm sao cũng không tránh thoát được.

Ngày chuyển hóa thành người, nhìn đến cái muỗng kia. Mặt mày nhàn nhạt, khi nhìn thấy ta, mang theo một loại phần hận. Vì thế, suốt ngày quấn lấy nàng ấy, trêu chọc nàng ấy, vượt qua những ngày tháng tu tiên nhàm chán.

Chỉ là đến một ngày, nhìn thấy nàng đứng trên đài Tru Tiên, sững sờ nhìn những áng mây trôi lơ lửng bên dưới. ánh mắt như vậy, là sự thương nhớ sâu sắc. Một giọt lệ từ trong mắt nàng nhanh chóng trượt xuống. ánh mắt như vậy, bóng dáng như vậy, chiếu vào đáy lòng.

Ngọc Hàm Ngọc Hàm ~ cái tên nhẹ nhàng ní non dưới đáy lòng. Từ đó giật mình. Suốt ngày trêu chọc nàng, là muốn nàng cười vui vẻ, bởi vì cho tới bây giờ chưa từng thấy. Nàng rõ ràng có hai cái má lúm đồng tiền, chỉ là cho tới bây giờ cũng không cười, nha đầu kia, cười lên sẽ có dáng vẻ nào? Nếu để ý sinh tử của hắn ta như vậy, ta cho hắn đòi đòi kiếp kiếp của ta là được. Nếu không thích nhìn thấy ta, ta sẽ biến thành dáng vẻ tiểu hài tử chọc nàng yêu thích. Ta không biết đây là loại cảm giác gì, chỉ biết là làm cái gì cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của nàng. Nhân gian có Chu Vương đốt lửa hi hi chứ hầu để đòi lại nụ cười của Bao Tự, ta từ bỏ đòi đòi kiếp kiếp của mình, Ngọc Hàm nàng có thể ở lại bên cạnh ta không?

Nàng nghe xong lời ta nói, trực tiếp chạy tới chỗ Ngọc để xin được hạ phạm. Nửa điểm do dự cũng không có, ngay cả chào hỏi cũng không nói với ta mà chạy đi rồi. Tức giận đến nghiến răng, nàng có thể chạy ta không thể truy sao? Vì thế, cũng đi theo xin được hạ phạm.

Lão đầu tóc bạc trắng ngăn ta lại, nhìn ta hồi lâu, vẻ mặt đau thương, "Tiểu Miêu ơi, lần này ngươi hạ phạm, thì sẽ không về được."

Mặc kệ hắn, liếm liếm móng vuốt, ừm, nhìn bộ lông của ta một cái, tron bóng độc nhất vô nhị.

Lão nhìn ta, thờ dài, "Toàn bộ đều là số trời. Ài." Dứt lời, sờ sờ đầu ta, "Tiểu Miêu, nếu ngươi đi rồi, thì không còn ai uống rượu với ta nữa rồi. Thôi, đi đi, còn lại một mình lão thân được rồi." Nói xong, lắc đầu rời khỏi.

Đến nhân gian, nhưng lại trong thân thể của mèo. Ngày ngày canh giữ ở cạnh nàng, nhìn nàng lớn lên từng chút, bi bô tập nói, càng ngày càng khéo léo xinh đẹp. Khi nàng cười lên, thật sự rất đẹp, giống như sự ấm áp trên đời này đều hòa tan. Chỉ là cô nương này vẫn lại không nghe lời, thích ai không thích lại cứ thích con của hạ nhân, ngón tay nhỏ hung hãn chỉ vào hắn nói muốn gả cho hắn.

Trong lòng có một trận lửa nhỏ, xú tiểu tử, với thân thể của ta, ngươi dám đáp ứng thử xem. Kết quả, hắn thật sự đáp ứng... Nhìn nàng cười muốn từ trên cây nhảy vào vòng ôm của hắn, cảm giác kia, như con cá ăn lúc trưa bị mắc kẹt trong cổ họng, theo yết hầu đâm vào trong lòng. Ức

nghe, khó chịu nói không nên lời.

Vì thế, trực tiếp xông lên trước vỗ lấy hắn, hung hăng, muốn xé mặt hắn. Mặt ta đẹp không hả? Thân thể của ta tốt không hả? Dùng thân thể của ta còn muốn cướp đoạt nữ nhân của ta, ngươi có thể sao? Chỉ là, móng vuốt còn chưa hạ xuống, hắn sơ toái mức khẽ run, nàng cũng nhảy xuống, vì thế, sự việc phía sau đã xảy ra.

Trong lòng ta cũng khó chịu. Không phải vì cái khác, kia là thân thể của ta, ngươi nói hắn ôm cánh tay đau đớn, ta cũng đau lòng. Nhìn nàng ngồi dưới đất khóc đến đất rung núi chuyển, tâm càng đau. Tiểu Ngọc hàm, ngươi cũng thương cảm thương cảm ta đi.

Những sự việc sau đó, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của

ta. Ta cho rằng nàng thấy hấn thành như vậy, thương tâm một chút dần lòng dậm chân một cái bỏ đi là xong, cùng lắm là trở về Thiên Đức. Chỉ là không ngờ nàng cứ nhiên trực tiếp đâm một đao vào người. Nhìn vết thương trên tay nàng, máu chảy ra ngoài, tim như thắt lại.

Đến địa phủ, nhìn thấy nàng.

"Ngọc Hàm, nàng theo ta trở về được không? Nán lại như vậy đã dài rồi, chúng ta trở về được không?" Ta gần như là cầu xin mà nhìn nàng.

Nàng nhìn ta, cười thê lương, lúm đồng tiền nơi má hằn sâu, vốn làm cho người ta thấy ấm áp, lúc này nhìn thấy, tim đập nhanh nói không nên lời, "Cho tới bây giờ người cũng không hiểu ta. Người muốn ta ở lại bên cạnh người, là vì cái gì? Từ đầu tới cuối, ta chỉ muốn ở cùng chàng ấy thôi."

Ta nóng nảy, "Hắn cho nàng, ta cũng có thể cho nàng. So với hắn còn nhiều hơn. Ở lại bên cạnh ta không tốt sao?"

Ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn ta, ánh mắt đau thương, "Người không hiểu. Có vài thứ, người khác cũng không cho được, người nào cũng không cho được. Chỉ có hắn." Nói xong, lại là cười, "Đây là tình hữu độc chung."

Tình hữu độc chung... Vốn nên là từ ngữ vô cùng tốt đẹp, hiện tại nghe thấy, nhưng lại chói tai như vậy.

Ngọc Hàm, trong lòng nàng lại không hề có một vị trí dành cho ta.

Ta có thể giao toàn bộ bản thân ta cho nàng, tất cả của ta, vì nàng cười vì nàng khóc, chỉ là lúc này ta mới hiểu được, vô luận ta làm chuyện gì, nàng cũng sẽ không cần. Đơn giản là vì, ta không phải hần.

Vì thế, ta quỳ gối trước mặt lão đầu bạc trắng, quỳ mấy trăm năm. Cầu hần cho ta một chân thân. Lão nhân từ lúc bắt đầu cũng không thèm nhìn càng về sau thật sự không thể giả vờ nữa, nói cho ta biết, "Bây giờ người đi, thì không có đường quay về nữa. Ngốc miêu, người quả thật phải làm vậy sao?"

Ta ngây ngốc nhìn lão, ngoại trừ như vậy ta còn có thể thế nào?

Ta chỉ biết là, không có chân thân của ta, mỗi một kiếp hần cũng chỉ có thể chết trẻ. Cũng có nghĩa mỗi một kiếp, bọn ta cũng sẽ một lần đau. Trong đầu chỉ nhớ rõ nụ cười của nàng, nên quyết tuyệt không mang theo một chút do dự. Nàng không đau, nhưng là ta đau.

Nếu có thể làm nàng vui vẻ, có cái gì không thể?

Ta chỉ nhớ rõ, khi nàng cười lên, hai mắt híp lại như trăng rằm, động lòng người đến nói không nên lời, cũng âm áp nói không nên lời. Cái loại hạnh phúc nhỏ này, cho dù là hần cho, cũng tốt.

Nhìn phía đối diện, nàng ngoác miệng sờ, cà phê ôm trên tay đến lạnh.

Xán Xán, kiếp này, nàng tên là Xán Xán. Sáng chói rực rỡ nhưng vì sao nhìn nàng lại không rực rỡ như vậy.

như vậy, những cơ sở như vậy lại không vậy cơ như vậy,
dáng vẻ tươi cười cũng bị thương như vậy...

Ta quay mặt đi, nhìn linh hồn kia đang lững lờ trên
đường, nhìn ta, vẻ mặt bất đắc dĩ. Dậy lòng cười thầm,
người cũng có lúc này. Người cũng nếm được mùi vị này,
người có biết, mỗi một kiếp ta đều nhìn các người như vậy,
người có biết, mỗi một kiếp ta đều khổ chịu như vậy?

Đưa theo kế hoạch, từng bước một hoàn thành tất cả.

Đưa theo kế hoạch, cũng đến lúc liệ ly.

Ta nhìn nàng, tiếng gió rít bên tai, "Tôi đi đây. Em phải
sống tốt." Đúng rồi, cũng nên đi thôi. Về sau, trên đời
này Tô Cẩm Niên sẽ không còn.

Sắp đến lúc chia tay, sau cùng liếc nhìn một cái, hai mắt
nàng nhắm lệ, nhìn ta, sự ấm ướt ấm áp rơi trên mặt ta.

Ta nở nụ cười, bây giờ, rốt cuộc cũng rời lệ vì ta sao?
Ta xem như, cũng có một vị trí trong lòng nàng rồi, phải
không?

Đi lên cầu Nại Hà, lão bà bà nhìn ta, "Đài tì, bây giờ,
người uống không?" Bàn tay đưa qua, là chén canh quen
thuộc. Uống nó vào, chuyện cũ trước kia không cần nhớ
lại nữa.

Mỗi một kiếp cũng chỉ có ta còn nhớ, chuyện xưa của ba
người chúng ta cũng chỉ có ta còn nhớ thôi.

Dương nhiên, mỗi một kiếp, rõ ràng đều là chuyện xưa
của ba người, vai diễn của ta cũng chỉ là phụ trách quan

sát, nhân vật chính là các người.

Ta cười cười, không có chuyện dễ dàng vậy đâu.

Lấy canh Mạnh Bà, một hơi uống hết.

Nếu có kiếp sau, Tô Cẩm Niên cũng không còn là Tô Cẩm Niên, cũng sẽ không phải nhớ chuyện xưa của các người nữa.

Ta cũng chỉ là ta. Không còn Ngọc Hàm, không còn Tô Xán. Cũng không còn những chuyện quá khứ này nữa.

Bạn đang đọc truyện Hoa Đào Bay Đầy Trời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.